

СТИВЪН КИНГ ГОЛЕМИЯ ШОФЬОР

Превод от английски: [Неизвестен], —

chitanka.info

1.

Тес приемаше до дванайсет ангажимента за срещи с читатели — ако успееше да докара бройката. За всяка ѝ плащаха по дванайсет стотачки и общо сумата надхвърляше четиринайсет хиляди долара. Това беше пенсионната ѝ касичка. Клубът по плетене от Уилоу Гроув още се радваше на успех, но след дванайсет кримки тя не се залъгваше, че ще ги пише до седемдесет и кусур години. Ако раздуеше поредицата, какво щеше да изчопли накрая от мозъка си? „Клубът по плетене от Уилоу Гроув гостува в Тер Хот“? „Клубът по плетене от Уилоу Гроув гостува на Международната космическа станция“? Не. Дори ако дамските литературни клубове, които съставляваха постоянната ѝ аудитория, ги грабежа като топъл хляб (а вероятно щеше да е така). Не.

Тя беше работлива катеричка, която живее добре с парите, изкарвани от книжките... но си сбира жълдчета за зимнина. През изминалите десет години ежегодно превеждаше между дванайсет и шестнайсет хиляди долара на своя фонд. Заради колебанията на борсата общата сума не беше толкова висока, колкото би ѝ се искало, но тя си повтаряше, че труди ли се неуморно, вероятно ще издрапа — каквато си беше машина. Всяка година даваше поне три срещи гратис за успокоение на съвестта. Този често пъти дразнещ орган не би трябвало да я притеснява, че взема честно изкарани пари, но понякога тъкмо това се случваше. Вероятно защото да си чеше езика и да подписва книги не се вместише в представата ѝ за труд, получена с домашното възпитание.

Освен хонорар от поне хиляда и двеста долара тя поставяше едно друго изискване: до мястото на срещата да се стига с кола с максимум една нощувка по пътя. Това щеше да рече, че тя рядко пътуваше по на юг от Ричмънд или по на запад от Кливланд. Една нощувка в мотел беше досадна, но се търпеше; след две нощувки цяла седмица се чувстваше като парцал. А Фрици, нейният котак, мразеше сам да е стопанин на къщата. Показваше ѝ го на прибиране, като започваше да

й се пречка в краката на стълбите или пък се настаняваше в скута й, драскайки където свари. Въпреки че Патси Макклејн, услужливата съседка, идваше да го нахрани, той почти не хапваше преди завръщането на Тес.

Тя нито се боеше от летенето, нито се притесняваше да си поиска билет от организациите, които я ангажираха — точно както им изпращаше сметката за стаите в мотела (винаги удобни, никога луксозни). Просто й беше адски неприятно: суматохата, унижителните проверки със скенери, алчността на авиокомпаниите, които бяха направили платено това, което някога беше безплатно, закъсненията... и неизбежният факт, че ти не командваш. Това бе най-лошото. След безконечните контроли, след като най-сетне те допуснат на борда, ти си поверил най-ценното си притежание — своя живот — в чужди ръце.

Разбира се, същото се отнасяше за шосетата и магистралите, по които тя пътуваше: някой пияница можеше да загуби контрол над волана, да кривне в насрещното платно и да отнеме живота ти в челен сблъсък (*той* щеше да оживее; изглежда, пияниците винаги оживяваха), но когато тя седеше зад кормилото, поне имаше *илюзията* за контрол. Освен това обичаше да шофира. Действаше й успокояващо. Най-добрите идеи я спхождаха, когато беше на път с изключено радио.

— Сто на сто си карала камион в миналото си прераждане — подметна й веднъж Патси Макклејн.

Колкото до това, Тес не вярваше в минали прераждания, нито пък в бъдещи — метафизически казано, тя вярваше, че няма кой знае какво отвъд зримото с просто око, — но й се нравеше представата за живот, където не е миньонче с деликатно личице и свенлива усмивка, което пише старомодни криминалета, а мъжага с голяма шапка, засенчваща обветрено чело и прошарена брада, който кръстосва с пикапа си пътищата в страната. В този живот нямаше грижливо да подбира облеклото си, преди да се покаже сред хора, а щеше да го раздава с избелели джинси и каубойски ботуши. Тес обичаше да пише и нямаше нищо против срещите с читатели, но най обичаше да шофира. След изявата в Чикопи това увлечение й се стори шантаво... но не в смисъл на „забавно“. Изобщо не в този смисъл.

2.

Поканата от „Букс & Браун Бегърс“ точно отговаряше на изискванията ѝ. Чикопи се намираше на има-няма деветдесет километра от Стоук Вилидж, срещата щеше да се проведе по обяд, а трите бѣта ѝ предлагаха хонорар не от дванайсет, а от петнайсет стотачки. Плюс разноските, разбира се, но те щяха да са сведени до минимум — даже нямаше да включват мотел. Запитването ѝ беше отправено от някоя си Рамона Норвил, която обясняваше, че макар да е директорка на библиотеката в Чикопи, ѝ пише в качеството си на президент на „Букс & Браун Бегърс“, което всеки месец по пладне организирано срещи с любими автори. Хората си носели обяд и мероприятиято се радвало на голяма популярност. На срещата на дванайсети октомври трябвало да дойде Джанет Еванович, която се отказала по семейни причини — сватба или погребение, за това Рамона Норвил не беше много наясно.

„Сигурно изглежда, че ви пришпорвам — ласкаеше я тя във финалния абзац, — но според Уикипедия живеете в съседен Кънектикът, а нашите читатели в Чикопи са големи почитатели на детективките от Клуба по плетиво. Ще спечелите вечната ни благодарност, както и гореспоменатия хонорар.“

Тес се съмняваше, че вечната благодарност ще е вечна, освен това имаше ангажимент за октомври (седмица на литературния марафон в „Хамптънс“), но магистрала 84 щеше да я заведе до магистрала 90, а оттам Чикопи беше направо. Отиваш, свършваш работата, прибираш се; Фрици даже нямаше да разбере, че е пътувала.

Естествено Рамона Норвил беше приложила имейла си и Тес моментално ѝ отговори, че датата и хонорарът я устройват. Също така уточни — имаше този навик, — че няма да раздава автографи повече от час. „Имам котарак, който ме драска до кръв, ако не му поднеса лично вечерята“ — писа тя. Поиска още подробности, макар, общо взето, да знаеше какво се очаква от нея; от трийсетгодишна ходеше на срещи с читатели. Само че организатори като Рамона Норвил очакваха

да им поискаш информация; в противен случай се изнервяха и започваха да се чудят дали ангажираната писателка няма да се появи без сутиен и нафиркана.

На Тес ѝ мина през ума да намекне, че след като тъй и тъй ще спасява положението, две хиляди долара са по-достойно възнаграждение, но се отказа. Нямаше да е почтено. Освен това книгите за Клуба по плетене, взети накуп (кръгла дузина), едва ли бяха достигнали тиража на кое да е от приключенията на Стефани Плъм. И да не ѝ харесваше — всъщност ѝ бе все едно, — Тес беше резервата на Рамона Норвил. Да се лакоми за пари, означаваше да извива ръце. Хиляда и петстотин долара бяха справедливо възнаграждение. Разбира се, когато лежеше в канала и хрочеше кръв през подутата си уста, изобщо не ѝ се струваше справедливо. Но нима две хиляди долара щяха да я утешат? Или пък два милиона? Членките на Клуба по плетиво никога не се бяха занимавали с въпроса можеш ли да определиш цената на болката, унижението и страха. Те разкриваха престъпления, които не бяха нищо повече от представи за престъпления. Все пак, щом размисли, Тес реши, че отговорът е отрицателен. За такова престъпление може да има само едно достойно възмездие. И Том, и Фрици се съгласиха.

3.

Рамона Норвил се оказа яка жена на около шейсет години с пищни гърди, румено лице, войнишка подстрижка и смазващо ръкостискане. Тя чакаше Тес на паркинга пред библиотеката — на мястото, определено за днешния гостуващ автор. Вместо да поздрави Тес с хубавото утро (беше единайсет без петнайсет) или да ѝ направи комплимент какви хубави обици има (диамантени капки, разточителен аксесоар, запазен за малкото ѝ вечери в ресторант и ангажименти като този), Рамона подходи мъжки, делово: поинтересува се дали Тес е дошла по магистрала 84.

Тя отговори, че е дошла точно по нея, и Рамона облещи очи, наду бузи и премина на „ти“:

— Слава богу, че си пристигнала благополучно. По мое скромно мнение това е най-скапаната магистрала в Америка. И на всичкото отгоре доста си заобиколила. На връщане можем да оправим положението, ако интернет не лъже и наистина живееш в Стоук Вилидж.

Тес потвърди, че наистина живее там, ала не ѝ се нравеше, дето разни непознати — в това число и симпатични библиотекарки — толкова лесно могат да научат къде сънят я оборва всяка нощ. Но какъв смисъл да се оплаква, вече всичко го имаше в интернет.

— Мога да ти спестя петнайсетина километра — продължи госпожа или госпожица Норвил, Докато изкачваха стъпалата на градската библиотека. — Имаш ли джипиес? Така ще е още по-лесно, вместо да ти записвам указанията на хвърчащ лист. Бива си ги тия джаджи.

Тес, която бе добавила и джипиес към екстрите на експедишъна си (казваше се Том, защото бе марка „Том Том“), отговори, че с радост би си спестила петнайсет километра по обратния път.

— По-добре да минеш направо през гори тилилейски, вместо да заобикаляш. — Рамона Норвил леко я потупа по гърба. — Права ли съм, или да?

— Абсолютно — съгласи се Тес и съдбата ѝ беше решена. Който бърза, стига бавно.

4.

По принцип *les affaires du livre* имаше четири действия и месечната сбирка в „Букс & Браун Бегърс“ премина съвсем шаблонно. Единственото отклонение от нормата беше встъплението на Рамона Норвил — кратко до грубост. Тя не струпа на подиума солидна купчина от читателски картони, за да покаже колко се търсят книгите ѝ в библиотеката, не взе да предъвка детството на Тес, прекарано в Небраска, нито си направи труда да ѝ поднесе китка от похвални отзиви за криминалната поредица. (Последното можеше да мине за плюс, защото в редките случаи, когато излизаха рецензии за книгите ѝ, детективките от Клуба по плетиво обикновено губеха от сравнението с мис Марпъл.) Рамона Норвил само изтърси, че поредицата е изключително популярна (силно казано) и че въпреки краткия срок авторката най-любезно се е съгласила да им отдели от времето си (кой ли не би отделил от времето си за хиляда и петстотин долара). После ѝ отстъпи подиума под възторжените аплодисменти на близо четиристотинте души в малката, но хубава аудитория. Публиката се състоеше основно от дами, които не излизат навън, без първо да си сложат шапка.

Но встъплението беше по-скоро *entr'acte*. Първо действие започна с приема в единайсет часа, където по-амбициозните и платежоспособни читатели лично се запознаха с Тес край масите със закуски и чаши отвратително кафе (вечерните мероприятия включваха пластмасови чаши отвратително вино). Малцина ѝ поискаха автограф, мнозина се снимаха с нея на мобилните си телефони. Питаха я откъде черпи идеите си и тя отговаряше с вежливо сумтене. Няколко души я попитаха как да се свържат с агент, а блясъкът в очите им издаваше, че са платили допълнителните двайсет долара само за да ѝ зададат този въпрос. Тес отговори, че ги затрупваш с ръкописи, докато някой от погладните не склони да хвърли поглед на творенията ти. Това не беше цялата истина — станеше ли дума за литературни агенти, нямаше цяла истина, — но се доближаваше до нея.

Второто действие представляваше сказката, която продължи приблизително четирийсет и пет минути. Тя се състоеше предимно от анекдоти (не твърде лични) и описание как изгражда романите си (отзад напред). Важно беше поне на три пъти да вмъкне заглавието на последната си книга, която тази есен беше „Клубът по плетиво на спелеоложка експедиция“ (Тес обясни какво значи спелеология за тези, които не знаеха).

В третото действие настана времето за въпроси: питаха я откъде черпи идеите си (шеговит отговор за отбиване на номера), дали героите ѝ имат прототипи в истинския живот („лелите ми“) и как да накараш агентите да забележат работата ти. Освен това днес някой се поинтересува откъде си е купила ластика за коса (от евтин магазин — отговор, който предизвика необясними овации).

Последното действие беше време за автографи, през което тя надлежно надписваше книги с честитки за рождени дни или годишнини от сватби. И с посвещения, например: „*На Джанет, почитателка на всичките ти романи*“ и „*На Лий — дано лете пак се видим на езерото Токсъей!*“ (Малко шантава молба, понеже тя изобщо не беше ходила на езерото, но се предполагаше, че любителят на автографи е бил там.)

Когато всички книги бяха надписани и читатели, които нарочно се позабавиха, се сдобиха с още снимки на мобилните си телефони, Рамона Норвил отведе Тес в кабинета си да изпият по чаша истинско кафе. Библиотекарката пиеше своето чисто, което никак не изненада Тес. Рамона Норвил беше от жените, които не търпят глезотии като захар и сметана и си падат по планинските преходи. Единствената изненада в кабинета беше рамкираната снимка с автограф на стената. Лицето ѝ се стори познато и след малко Тес изрови името от батака, който е в главата на всеки писател и представлява най-ценният му авоар.

— Ричард Уидмарк?

Рамона Норвил се засмя смутено, ала доволно.

— Любимият ми актьор. Ако искаш да знаеш, малко си падах по него като девойка. Взех му автограф десет години преди да почине. Още тогава той беше на коленопреклонна възраст, но подписът си е истински. Това е твое.

В първия миг Тес объркано си помисли, че библиотекарката говори за подписаната снимка. После видя плика в дебелите, къси пръсти. Плик с прозорче, за да видиш чека вътре.

— Благодаря. — Тя пое плика.

— Благодарностите са неуместни. Заслужи си всеки цент.

Тес не взе да скромничи.

— Така. А сега да ти обясня за прекия път.

Тес наостри уши. В една от книгите ѝ Дорийн Маркиз казваше: „Двете най-хубави неща в живота са топли кроасани и бърз път към дома.“ Тук беше налице случаят, когато авторът използва съкровенията си убеждения, за да вдъхне живот на прозата си.

— Можеш ли да програмираш пресечки?

— Да, Том е много умен.

Рамона Норвил се усмихна.

— Въведи Еленовия път и шосе 47. В нашата модерна епоха Еленовия път почти не се използва — практически го забравиха, откакто построиха скапаната 84, — затова пък е доста живописен. Ще се друсаш по него... а-а... двайсетина километра. Асфалтът е кърпен, обаче няма много дупки — за последно минах оттам през пролетта, когато пътищата са най-лоши. Поне аз така съм установила.

— Аз също — отвърна Тес.

— Когато стигнеш до шосе 47, ще видиш табела за магистрала 84, но по нея ще караш само петнайсетина километра. Красота! И ще си спестиш сума ти нерви и време.

— Красота — повтори тя и се засмяха: две жени на едно мнение, наблюдавани от усмихнатия Ричард Уидмарк. Изоставеният магазин с цъкащата реклама беше на деветдесет минути път, сгушен уютно в бъдещето като змия в пазвата. Каналът също, разбира се.

5.

Тес не само че си имаше джипиес, но се беше бръкнала за модел, изработен по поръчка. Обичаше хитроумни джаджи. След като въведе пресечката (Рамона Норвил любопитно се бе навела през прозореца, наблюдавайки с мъжки интерес), джипиесът мисли една-две секунди и каза:

— Тес, изчислявам маршрута ти.

— Олеле, и таз добра! — подвижна библиотекарката и се засмя, както хората се смеят на някоя мила чудатост.

Тес се усмихна, ала си помисли, че не е по-шантаво да програмираш джипиеса си да те нарича по име, отколкото да окачиш снимка на мъртъв актьор в кабинета си.

— Благодаря ти, Рамона. Всичко беше професионално издържано.

— В трите бѳта се стараем. Хайде, заминавай. С моите благодарности.

— Заминавам — рече Тес. — Няма защо да ми благодариш. Беше ми приятно.

Това беше самата истина: тя държеше тези срещи да минават делово. А пенсионният ѝ фонд определено щеше да набѳбне от неочаквания приток на свежи пари.

— Да се прибереш по живо, по здраво! — извика Рамона и Тес вдигна палци.

След като потегли, Том Томтом (понякога Тес на шега удвояваше или утрояваше името му) я поздрави:

— *Привет, Тес. Виждам, че поемаме на път.*

— И още как. А денят е прекрасен за това, какво ще кажеш?

За разлика от компютрите в научнофантастичните филми Том не беше пригоден за лековати разговори, въпреки че понякога Тес му помагаше. След четиристотин метра той ѝ нареди да завие надясно, после наляво. Върху екрана светеше карта със зелени стрелки и имена

на улици, за които Томтом черпеше информация от някакво въртящо се метално кълбо високо в небесата.

Тя скоро излезе в покрайнините на Чикопи, но без никакъв коментар Том я преведе край завоя за магистрала 84 и тя се озова в гориста местност, засяла в ярки октомврийски цветове, замирисала на запалена есенна шума. След петнайсетина километра по нещо, наречено *Стария селски път*, Тес тъкмо почваше да се чуди дали джипиесът не е допуснал грешка (да, бе, да), когато Том отново проговори:

— *Десен завой след километър и половина.*

Тес скоро зърна зелената табела, която така беше надупчена от сачми, че надписът почти не се четеше. Естествено Том нямаше нужда от табели; по думите на социолозите (Тес се дипломира по социология, преди да открие, че има талант да пише за възрастни дами, изявяващи се на детективското поприще) той бе символ на другостта. „*Ще се друсаш по него двајсетина километра*“ — беше ѝ казала Рамона Норвил, но тя се друсаша само шестнайсет километра. Взе един завой, мярна стара съборетина от свое ляво (поизтритият знак на бензиностанция „Ессо“), след което забеляза — твърде късно, — че на пътя има огромни дървени греди. По много от тях стърчаха ръждясали гвоздеи. Тя хлътна в дупката, заради която гредите сигурно се бяха изръсили от камиона на някой селски кретен, и завъртя кормилото към банкетата, но още тогава ѝ беше ясно, че едва ли ще има късмет да ги заобиколи. Иначе защо ще си измърмори: „*О-хо!*“

Чуха се приглушени трясъци, когато дървените отломъци се разлетяха под шасито, а верният ѝ експедишън взе да залита нагоре-надолу и кривна вляво подобно на окуцял кон. Тес с мъка го спря в буренясалия двор на изоставената бензиностанция, за да не би някой да ги връхлети иззад завоя. Не беше забелязала кой знае какво движение, но все пак пътят не беше безлюден; даже се бе разминала с няколко тежкотоварни камиона.

— Чумата да те тръшне, Рамона! — изруга тя. Всъщност библиотекарката нямаше вина; главната (и по всяка вероятност единствена) членка на Дружеството за преданост към Ричард Уидмарк, клон Чикопи, просто се беше показала услужлива, само че Тес не знаеше името на простака, който преспойно беше зарязал гредите на пътя, затова трябваше да се задоволи с Рамона.

— Би ли желала да преизчисля маршрута ти, Тес? — обади се Том и така я стресна, че тя подскочи.

Изключи джипиеса, после спря и двигателя. Реши в следващите няколко минути да не отива никъде. Тук бе много тихо. Чуваше се птича песен, металическо цъкане като от старите будилници, които се навиваха, и нищо друго. Добрата новина беше, че експедишънът се беше килнал наляво и напред, а не просто наляво. Може би само едната гума беше спукана. В такъв случай нямаше да ѝ трябва буксир, а малко помощ с крика.

Когато огледа предната лява гума, установи, че в нея се е забило парче дърво с огромен ръждясал гвоздей. Тес пусна двусрична ругатня, която никога не бе омърсявала устите на дамите от Клуба по плетиво, и извади мобилния си телефон от жабката между предните седалки. Сега щеше да е късметлийка, ако се прибере вкъщи преди мръкване, а Фрици трябваше да се задоволи с купичката суха храна в килера. Дотук я докара заради услужливостта на Рамона Норвил... но в интерес на истината Тес допускаше, че подобна беда би могло да я сполети и на главния път. Беше се натъквала на какви ли не опасни боклуци по много магистрала, не само на 84.

Жанровите условности на хоръра и кримките — даже кримките без кървища и само с един труп, които почитателите ѝ обичаха — бяха учудващо близки и докато отваряше капачето на телефона, тя си помисли: „В някой роман батерията му щеше да е паднала.“ Това бе случай, в който животът подражаваше на изкуството, понеже щом включи своята нокиа, на прозорчето се изписаха думите НЯМА ПОКРИТИЕ. И как иначе. Прекалено лесно щеше да е, ако просто се обади по телефона.

Чу нехайното, приглушено бръмчене на двигател, обърна се и видя стар бял ван да излиза на завоя, където тя беше аварирала. Отстрани ванът беше изрисуван със скелет от някоя анимация, биец барабани, които май бяха направени от кексчета. Върху това привидение (което беше по-шантаво от фотография на Ричард Уидмарк в кабинета на една библиотекарка) с разтечени букви, каквито се използват във филмите на ужасите, пишеше ЗОМБИТА ХЛЕБАРИ. Тес така се шашна, че забрави да помаха, а когато му направи знак, шофьорът се мъчеше да избегне разхвърлените греди и не я забеляза.

Успя да отбие на банкета по-бързо от нея, но ванът имаше по-висок център на тежестта от експедишъна и за миг ѝ се стори, че другата кола ще се килне в канавката. Задържа се — на косъм — и се върна на вече чистия път. Изчезна зад следващия завой, като остави синкав облак дим и миризмата на горещ бензин.

— Проклети да сте, зомбита-хлебари! — кресна Тес и се разсмя. Понякога друго не му остава на човек.

Закопча телефона за колана на панталона си, излезе на пътя и започна да разчиства. Действаше бавно и методично, защото навсякъде по гредите (бойдисани в бяло и очевидно ликвидирани от нечий дом сред кипещ на ремонтни страсти) стърчаха гвоздеи. Големи и грозни. Тес работеше бавно, защото не искаше да се пореже, но освен това се надяваше, че след като очевидно изпълнява дълга си на добра християнка, следващият шофьор ще се смили над нея. Но докато струпа в канавката всичко с изключение на няколко безобидни тресчици, по пътя не се зададе друг автомобил. Може би зомбитата хлебари бяха изяли всичко околоръст и сега бързаха към фурната, за да приготвят с остатъците популярните човешки пайове.

Тес се върна на буренясалия паркинг и мрачно загледа килналата се кола. Желязо на четири колела със спирачки и говорещия Том за трийсет хиляди долара... а една нищо и никаква дъска с гвоздеи го беше извадила от строя.

„Е, да, те всички бяха с гвоздеи — помисли си Тес. — В криминален роман или във филм на ужасите това нямаше да представлява небрежност, а план. Даже капан.“

— „Развинтено въображение, Теса Джийн“ — цитира тя майка си... Каква ирония всъщност, защото накрая тъкмо със своето въображение започна да припечелва за насъщния. Както и за дома за стари хора в Дейтона Бийч, където майка ѝ изживя последните си шест години.

Сред тишината тя отново долови онова лекичко цъкане. Изоставеният магазин към бензиностанцията беше от онези, каквито рядко ще видиш през двама и първи век: с веранда. Левият ѝ ъгъл беше рухнал и парапетът беше счупен на няколко места, но дума да няма, това си бе истинска веранда, очарователна дори в своята разнебитеност. А може би именно заради своята разнебитеност. Тес реши, че са престанали да строят универсалните магазини така, защото

верандата те приканва да седнеш и да си побъбриш за бейзбол или за времето навън, вместо просто да плащаш и да източваш кредитните си карти, за да ги захвърлиш гневно на касата в някой друг магазин. От покрива на верандата беше провиснала ламаринена табела. Тя бе избеляла и от знака с горивото. Тес се доближи и заслони очите си с ръка. ХАРЕСВАШ ГО ХАРЕСВА ТЕ. Кое то беше рекламен слоган на какво?

Почти бе успяла да изчовърка отговора от батака, който е в главата на всеки автор, ала мислите ѝ бяха прекъснати от шума на двигател. Докато се обръщаше с увереността, че зомби-хлебарят се е върнал за нея, към шума на двигателя се прибави скърцането на стари спирачки. Това не беше белият ван, а стар пикап, марка „Форд F 150“; синята боя не можеше да прикрие крѝпките с кит „Бондо“ по ламарината. Зад волана седеше мъж по гащеризон и с бейзболна шапка. Той гледаше към нахвърлените в канавката греди.

— Ехо! — извика Тес. — Господине, чувате ли ме?

Шофьорът обърна глава, видя я на буренясалия паркинг, махна ѝ за поздрав, спря до нейния експедишън и изключи двигателя. Като се имаше предвид как хърхореше пикапът, тя реши, че този акт е равносилен на убийство от състрадание.

— Здравсти — отговори той. — Ти ли си махнала от пътя тия чудесии?

— Да, от всички без тази, която се заби в лявата ми гума. А... — „А телефонът ми няма покритие“ — за малко не добави тя. Кое то щеше да е груба грешка. Беше сравнително млада (още нямаше четирийсет) и тежеше четирийсет и пет кила с мокри дрехи, а този човек беше непознат. И голям. — А аз аварирах тук — малко смутено завърши тя.

— Ако имаш резервна гума, сменям ти я от раз — предложи той и слезе от пикапа. — Намира ли ти се?

В първия миг тя не можа да отговори. Бе сбъркала, мъжът не беше голям. Мъжът беше великан. Ръстът му гонеше два метра, но въпросът не беше само във височината. Той беше с огромен корем, налят в бедрата и широк като порта. Тес си даваше сметка, че е неучтиво да зяпа (житейска истина, засукана с майчиното мляко), но как да се въздържиш? Рамона Норвил беше здрава и едра жена, обаче до този мъжага би изглеждала като балерина.

— Зная, зная. — В тона му личеше насмешка. — Отде да знаеш, че ще се натресеш на Веселия зелен великан? — Само дето не беше зелен; загорилата му кожа имаше кафеникав цвят. Очите му също бяха кафяви. Даже шапката му беше кафява, въпреки че на места беше доста избеляла, сякаш в някакъв момент от дългото си съществуване е била напръскана с белина.

— Извинявайте. Просто си помислих, че не карате пикапа си, а го носите.

Той постави ръце на кръста си и силно се изсмя.

— Баш това не го бях чувал, ама горе-долу си права. Когато спечеля от лотарията, ще си купя хамър.

— Е, аз не мога да ви купя хамър, но ако ми смените гумата, с удоволствие ще ви платя петдесет долара.

— Абе, ти сериозно ли говориш? Нищо няма да ми плащаш. Ако не беше прибрала тия дървеници, хубаво щях да се подреда.

— Мина някакъв странен бус с изрисуван скелет, обаче успя да ги избегне.

Мъжагата беше тръгнал към сплесканата предна гума, но сега намръщено се обърна.

— Някой е минал и не е предложил да ти помогне?

— Май не ме видя.

— Също така не е спрял да разчисти за следващия шофьор, а?

— Не. Не спря.

— Просто си продължи?

— Да. — Нещо в този разпит не се хареса на Тес. После мъжагата се усмихна и тя реши, че е глупаво да нервничи.

— Сигурно резервната е под багажника?

— Да. Тоест така мисля. Просто трябва да...

— Да дръпна нагоре ръчката, аха, аха! Не съм вчерашен.

Докато той се суетеше край багажника, заровил дълбоко ръце в джобовете на гащеризона си, Тес видя, че вратата на пикапа не е затворена докрай и фаровете работят. Като си помисли, че акумулаторът на форда сигурно е изхабен като двигателя, тя отвори вратата (пантата изскърца пронизително като спирачките) и хубаво я затръшна. Без да иска надзърна през задното прозорче към ръждясалата каросерия. Там се въргаляха няколко греди. Бяха боядисани в бяло и от тях стърчаха гвоздеи.

За миг изпита усещането, че духът ѝ се рее над тялото. Килнатата реклама ХАРЕСВАШ ГО ХАРЕСВА ТЕ сега не цъкаше като старомоден будилник, а като бомба със закъснител.

Тя опита да се залъже, че гредите нищо не значат, че подобни неща значат нещо само в кримки, каквито тя не пишеше, и филми, каквито тя рядко гледаше: с гадости и кървища. Да, ама не. Беше изправена пред две възможности. Или можеше да се преструва, че няма нищо, защото другият вариант беше ужасяващ, или можеше да побегне към гората от отсрещната страна на пътя.

Преди да реши кое, усети натрапчивата миризма на мъжки чорапи. Той се извисяваше над нея, пъхнал ръце в джобовете на гащеризона.

— Вместо да ти сменям гумата — любезно рече той, — що да не те изчукам? А?

Тес побягна, ала само наум. В истинския свят се притисна към пикапа, вперила поглед в него — страшно голям мъж, който ѝ отнемаше слънцето със сянката си. Мислеше си, че преди по-малко от два часа четиристотин души — предимно дами с шапки — я аплодираха в малката, но спретната аудитория. А някъде на юг оттук Фрици я чакаше. Мина ѝ през ума — с усилие, все едно вдигаше нещо тежко, — че може никога да не види котарака си.

— Моля те, не ме убивай — примоли се някаква женица с много тънко и много послушно гласче.

— Ти ли, ма. — Той изрече думите с тона на човек, който обсъжда времето. Рекламата все така цъкаше под стряхата на верандата. — Ти ли, мрънкаща кучко и курво. К'во ми хленчиш.

Дясната му ръка се подаде от джоба. Това бе много голяма ръка. На кутрето имаше пръстен с червен камък. Приличаше на рубин, но бе прекалено голям, за да е рубин. Тес си помисли, че вероятно е просто стъкло. Рекламата цъкаше. ХАРЕСВАШ ГО ХАРЕСВА ТЕ. Сетне ръката се превърна в юмрук и се устреми към нея, нараствайки, докато всичко друго се смаляваше.

Някъде отекна глух метален звук. Тес реши, че това е главата ѝ, която се е сблъскала с кабината на камиона. Помисли си: „Зомбита-хлебари.“

След това настъпи мрак.

6.

Тя се свести в огромното сенчесто помещение, което миришеше на прогнила дървесина, стародавно кафе и праисторическа туршия. Стар вентилатор висеше накриво от тавана точно над главата ѝ. Приличаше на счупената въртележка във филма на Хичкок „Непознати във влака“. Тя беше просната на пода, гола от кръста надолу, а той я изнасилваше. Изнасилването ѝ се струваше второстепенно в сравнение с теглото му: мръсникът я смазваше. Едва успяваше да си поеме дъх. Това навярно беше сън. Обаче носът ѝ беше подут, на тила ѝ се беше появила цицина с габаритите на малка планина, в дупето ѝ се бяха набили трески. Не забелязваш подобни детайли в сънищата. Освен това в тях не усещаш истинска болка; събуждаш се, преди наистина да започне да боли. Това се случваше. Той я изнасилваше. Беше я замъкнал в стария магазин и я изнасилваше, докато златни пращинки мързеливо се въртяха под косите лъчи на следобедното слънце. Някъде хора слушаха музика, пазаруваха продукти по интернет, дремваха сладко и приказваха по телефона, но тук една жена я изнасилваха и тя бе тази жена. Той беше свалил дантелените ѝ гащички и те се подаваха от джоба на гащеризона му, сякаш оттам се изливаше синкава пяна. Тес се сети за „Избавление“, който беше гледала в колежа на филмова ретроспектива, в дните, когато се отнасяше малко по-авантюристично към ходенето на кино. „Сваляй ги тез гащи“ — беше казал единият селянин, преди да изнасили дебелата гражданка. Интересно какво ли не ти минава през ума, когато лежиш под сто и петдесет кила селско месо, а членът на изнасилвача скърца напред-назад в теб като несмазана панта.

— Моля ти се — пророни тя. — О, моля ти се, стига!

— Не стига! — отсече той и юмрукът му отново изпълни полезрението ѝ. Половината ѝ лице пламна, нещо в средата на главата ѝ прещрака и черна пелена се спусна пред очите ѝ.

7.

Следващия път, когато се свести, той танцуваше около нея по гащеризон, махаше ръце наляво-надясно и фалшиво се дереше, съсипвайки „Кафява захар“. Слънцето залязваше и двата западни прозореца на изоставения магазин — стъклата бяха прашни, ала по някакво чудо не бяха счупени от хулигани — се къпеха в огнена заря. Сянката му подрипваше зад него, кълчейки се по дъсчения под и по стената, белязана от светли петна там, където някога са били окачени реклами. Шумът от тропачите му ботуши бе апокалиптичен.

Тес видя, че панталонът ѝ е под тезгяха, върху който някога е стояла касата (вероятно до буркан с мариновани яйца и друг със свинска пача). Миришеше ѝ на мухъл. И, о, Господи, жестоко я болеше. Лицето, гърдите и там долу, където се чувстваше разкъсана.

Преструвай се на мъртва. Това е единственият ти шанс.

Затвори очи. Пеенето престана и тя надуши мъжка пот. Сега миризмата стана по-остра.

Защото се е раздвижил хубаво. Забрави, че се преструва на умряла, и се опита да изпищи. Ала преди да е извикала, огромните му ръчища я стиснаха за гушата и взеха да я душат. „Свършено е с мен“ — помисли си тя. Бяха спокойни мисли, изпълнени с облекчение. Поне нямаше да има още болка, нямаше още да се буди, за да гледа как този мъж-чудовище танцува в зарята на залеза.

Припадна.

8.

Когато Тес лека-полека се свести за трети път, светът беше станал черно-сребрист, а тя плаваше във въздуха.

Значи това било да си мъртъв.

После усети ръцете под себе си — големи ръце, неговите ръце — и болката, която се впиваше в шията ѝ като халка от бодлива тел. Онзи не я беше удушил, ала тя носеше формата на ръцете му като огърлица: дланите отпред, пръстите отстрани и по тила.

Бе нощ. Луната беше изгряла. Пълна луна. Той я носеше през паркинга на изоставения магазин. Подмина пикапа си. Тес не видя експедишъна. Нейният експедишън го нямаше.

Къде си ти, Том?

Той спря в края на пътя. Миризмата на потта му я облъхваше, Тес чувстваше надигането и отпускането на гърдите му. Нощният хлад галеше босите ѝ крака. Зад нея рекламата цъкаше: ХАРЕСВАШ ГО ХАРЕСВА ТЕ.

Смята ли, че съм умряла? Не може да мисли, че съм мъртва. Още кървя.

Или не? Трудно беше да се прецени. Лежеше безжизнено в ръцете му с чувството, че е момиче от филм на ужасите, което Джейсън, Майкъл, Фреди, или както там му е името, отнася, след като е убил всички други. Отнася я в леговището си, изровено нейде вдън горите, където ще я окове за кука на тавана. В онези филми по таваните винаги има куки и вериги.

Той отново тръгна. Тежките му ботуши тропаха по закърпения асфалт на Еленовия път: тупур-джас-тупур. После от другата страна на шосето пак нещо задрънча и заскърца. Той разритваше гредите, които тя толкова внимателно беше струпала в канавката. Цъкащата реклама вече не се чуваше, но за сметка на това някъде шуртеше вода. Не много, не на струя, само вадичка. Той приклезна и тихо изпухтя.

Сега непременно ще ме убие. Поне вече няма да слушам ужасното му пеене. Както би се изразила Рамона Норвил, това е

сладката част.

— Хей, момиче — добродушно подвикна великанът.

Тес не отговори, но видя как той се привежда над нея и се взира в премрежените ѝ очи. Постара се да не примигне. Ако той зърнеше клепачите да потрепват дори съвсем мъничко... или пък блесналите сълзи...

— Хей. — Той я плесна по бузата с опакото на ръката си. Главата ѝ се килна встрани.

— Хей! — Този път той най-брутално я зашлеви, само че по другата буза. Главата ѝ се килна обратно.

Той я ощипа по зърното, само че не си беше дал труда да ѝ свали блузата и сутиена, затова не я заболя особено. Тес безжизнено лежеше.

— Извинявай, че те нарекох кучка — продължи той все така добродушно. — Ти беше добро парче. Падам си по малко по-дъртички.

Тес осъзна, че *не е изключено* той наистина да я мисли за умряла. Направо не беше за вярване, но би могло да е истина. Тутакси я обзе неистова жажда за живот.

Той отново я вдигна. Миризмата на мъжки чорапи я удари в главата. Наболата му брада я гъделичкаше по лицето и тя едва не се извърна. Той я целуна по ъгълчето на устата.

— Ще ме извиняваш, че бях грубичък.

Той отново я понесе. Звукът от течаща вода се чуваше по-силно. Лунната светлина угасна. Появи се миризма — по-точно смрад — на изгнила шума. Той я положи в десет-петнайсет сантиметра дълбока вада. Водата беше много студена и Тес едва не извика. Онзи я натисна по стъпалата и тя остави коленете си да се свият. *Разплута. Да остана разплута.* Те скоро се блъснаха в набраздена метална повърхност.

— Майната му — замислено рече той. И натисна. Тес остана неподвижна даже когато нещо — някакъв клон — изписа линия от болка по гръбнака ѝ. Коленете ѝ се удряха в релефния метал. Дупето ѝ забърса някаква пихтия и миризмата на леш се усили. Идваше ѝ да повърне. Под кръста ѝ се насъбра рогозка от влажни листа, подобно на подгизнала от вода възглавничка.

Ако сега се издам, ще се съпротивлявам. Ще го ритам, ритам, ритам...

Обаче нищо не се случи. Дълго време не смееше да отвори пошироко очи или съвсем леко да трепне с клепачи. Представяше си го

как клечи там, вира се в канала, където я е набутал, наклонил е въпросително глава и чака точно такъв ход. Как така не беше разбрал, че е жива? Сигурно беше чул биенето на сърцето ѝ. А какво щеше да постигне с ритници срещу великана от пикапа? С една ръка той щеше да сграбчи босите ѝ крака, да я измъкне навън и наново да започне да я души, само че този път нямаше да спре.

Тес лежеше сред изгнилата шума в мудната вадичка, вираше се в нищото с притворени очи и съсредоточено се правеше на умряла. Изпадна в някакво сиво състояние, което не беше точно безсъзнание, и пребивава в него известно време, което ѝ се стори дълго, но вероятно не беше. Щом чу двигател — пикапът му, сигурно неговият пикап — тя си помисли: „*Въобразявам си този звук. Или го сънувам. Той още е тук.*“

Обаче неравномерният тътнеж на двигателя първо се усили, а после заглъхна по Еленовия път.

Номер е.

Това беше кажи-речи истерия. А и да не беше, не можеше да остане тук цяла нощ. Когато надигна глава (потръпвайки от болката, която прониза израненото ѝ гърло) и погледна към отвора на канала, зърна единствено сребърен кръг струяща лунна светлина. Тес запълзя към него, после спря.

Номер е. Не ме интересува какво си чула, той още е тук.

Този път внушението бе по-могъщо. Това, че отворът на канала бе свободен, го правеше такава. В някоя кримка това щеше да е мигът на лъжливо спокойствие преди голямата кулминация. Или пък в страшен филм. Бялата ръка, която се подава от езерото в „Освобождение“. Алан Аркин, който се нахвърля на Одри Хепбърн в „Изчакай до мръкнало“. Тес не обичаше страшни книги и филми, но същевременно изнасилването и близостта на смъртта изглежда бяха отключили цял склад със спомени от страшни филми. Сякаш витаеха ето тук, във въздуха.

Той *би могъл* да я причаква. Ако например си е имал съучастник, който е откарал пикапа му. Би могъл да клечи отстрани на канала с привичната за селяните търпеливост.

— Сваляй тези гащи — прошепна тя и затисна устата си. Ами ако я беше чул?

Минаха пет минути. Биха могли да са пет. Водата беше студена и Тес затрепери. Скоро зъбите ѝ щяха да затракат. Ако той беше навън, щеше да я чуе.

Той си замина. Чу го.

Може би. Може би не.

А може би не беше задължително тя да излиза по същия път. Каналът минаваше под шосето и щом под нея шуртеше вода, значи не бе запушен. Би могла да изпълзи по него и да огледа паркинга на изоставената бензиностанция. Да се увери, че пикапът му го няма. Нямаше да е в безопасност, ако е намесен съучастник, но рационалното съзнание, скрито някъде дълбоко в нея, ѝ нашепваше, че няма съучастник. Иначе и той би се възползвал. Освен това великаните действаха сами.

Ами ако си е отишъл? Тогава какво?

Не знаеше. Не можеше да си представи живота след този следобед в безлюдния магазин и тази вечер в канала с гниещата шума под кръста ѝ, а може би не трябваше. Може би бе по-разумно да се съсредоточи върху това да се завърне у дома и да нахрани Фрици с пакетче „Пиршество за котки“. Съвсем ясно виждаше кутията с „Пиршество за котки“. Стоеше си кротко на лавица в килера ѝ.

Преобърна се по корем и се изправи на лакти с намерението да изпълзи нататък. Тогава видя с кого дели тръбата на канала. Единият труп беше почти скелет (сякаш умоляващо протегнал костеливи ръце), но по главата още имаше достатъчно коса, за да стане ясно, че е труп на жена. Другият би могъл да е на обезобразена манекенка от витрина на универсален магазин, ако не бяха облещените очи и изваденият език. Този беше по-пресен, но животните го бяха опоскали. Даже в мрака се виждаха ухилените зъби на мъртвата жена.

От косата на „манекенката“ излезе бръмбар и залази по носа ѝ.

Пищейки прегракнало, Тес се измъкна от канала и се изправи; от кръста нагоре мокрите дрехи се залепиха за тялото ѝ. От кръста надолу беше гола. Въпреки че не припадна (поне така ѝ се струваше), за известно време нейното съзнание странно напомняше на счупена играчка. Когато по-късно мислено се връщаше назад, тя оприличаваше изминалия час на затъмнена сцена, осветявана спорадично от прожектори. Понякога под светлината на тези прожектори се

появяваше пребитата жена със счупен нос и окървавени бедра. После изчезваше обратно в мрака.

9.

Намираще се в магазина, в голямото, празно централно помещение, което някога е било разделено на пътеки: отзад са били замразените храни (може би), а покрай стената в дъното е имало хладилник с бира (непременно). Миришеше на изветряло кафе и туршия. Той или беше забравил панталона ѝ, или възнамеряваше да се върне за него по-късно — може би когато ще прибира накованите с гвоздеи греди. Тес измъкна панталона изпод тезгяха. Отдолу бяха обувките и телефонът ѝ — счупен. Да, по-късно той щеше да се върне. Ластикът ѝ за коса го нямаше. Помнеше (смътно, както помним определени неща от най-ранното си детство), че днес някаква жена я попита откъде го е купила, и необяснимите овации, когато отговори, че го е взела от евтин магазин. Спомни си как великанът пее „Кафява захар“ — онзи писклив, монотонен детски глас — и отново припадна.

10.

Вървеше зад бензиностанцията, огрявана от лунната светлина. Треперещите ѝ рамене бяха загърнати с парче стар мокет, но не помнеше откъде го е взела. Парчето беше мръсно, обаче топлеше и тя се уви по-плътно. Хрумна ѝ, че всъщност *заобикаля* магазина, и нищо чудно това да е втората, третата, а защо не и четвъртата обиколка. Хрумна ѝ, че търси експедишъна, но всеки път, щом не го открие зад магазина, забравя, че го е търсила, и пак тръгва. Забравяше, защото я бяха ударили по главата, изнасилили, душили и сега беше в шок. Хрумна ѝ, че може да има мозъчен кръвоизлив — откъде да знаеш, освен ако не се събудиш сред ангелите и те не ти кажат? Следобедният ветрец сега се беше усилил, а цъкащата ламаринена реклама беше малко по-шумна. ХАРЕСВАШ ГО ХАРЕСВА ТЕ.

— Севън-ъп — каза тя. Гласът ѝ беше прегракнал. — Това е. Ти го харесваш, той също те харесва. — Чу се как запява. Имаше хубав, напевен глас, който беше придобил учудващо приятен хрип от душенето. Все едно слушаше Бони Тайлър да пее тук, под лунната светлина. „Севън-ъп завладява пазара... има вкус на цигара!“ Хрумна ѝ, че това е сбъркано, а и да не беше, би трябвало да пее нещо повече от тъпи рекламни мелодийки, докато не е загубила този великолепен хрип; щом ще те изнасилват и ще те набутват в тръба заедно с два разложени трупа, поне да не е за тоя, дето духа.

Ще изпея хит на Бони Тайлър. Ще изпея „Болка е“. Сигурна съм, че зная текста, сигурна съм, че той е в битака, който е в главата на всеки писа...

Тя отново припадна.

11.

Седеше на един камък и ридаше. Мръсното парче мокет още беше на раменете ѝ. Слабините я боляха и пареха. Киселият вкус в устата ѝ подсказваше, че в даден момент между обиколките на магазина и седенето на камъка е повърнала, но не си спомняше кога. Спомняше си...

Бях изнасилена, бях изнасилена, бях изнасилена!

— Нито си първата, нито ще бъдеш последната. — Ала това несантиментално съждение, изречено между няколко сподавени ридания, не ѝ помогна особено.

Той се опита да ме убие, едва не ме уби!

Да, да. А в този момент пропускът му да я довърши не беше кой знае каква утеха. Тес погледна наляво и видя бензиностанцията на петдесет-шейсет метра нататък по пътя.

Убил е други! Те са в канала! Лазят ги бръмбари, а на тях не им пука!

— Да, да — рече с хрипкавия глас на Бони Тайлър и пак загуби съзнание.

12.

Вървеше по средата на Еленовия път и пееше „Болка е“, когато чу зад себе си шума на двигател. Така се завъртя, че едва не падна, и видя фаровете да осветяват нагорнището, по което току-що бе слязла. Това беше той. Великанът. Беше се върнал, беше проверил в канала, след като бе установил, че дрехите ѝ са изчезнали, и беше видял, че я няма. Търсеше я.

Тес се спусна в канавката, препъна се, изпусна импровизирания си шал, стана и се залута в храсталаците. Един клон одраска до кръв бузата ѝ. Чу някаква жена да плаче от страх. Свлече се на четири крака, косата падаше в очите ѝ. Фаровете осветиха пътя. Тес съвсем ясно видя изпуснатото парче мокет и разбра, че великанът също ще го види. Той щеше да спре и да излезе. Тя щеше да се опита да избяга, но той щеше да я хване. Щеше да пици, но никой нямаше да я чуе. В романите и филмите никой не чуваше. Той щеше да я убие, но първо отново щеше да я изнасили.

— Колата — това беше кола, а не пикап — подмина, без да спира. От нея дънеше музика: „Б-Б-Б-Бейби, още н-н-нищичко не си видяла.“ Тес видя как задните фарове примигват и изчезват. Почувства, че отново ще припадне, и започна да се удря по лицето.

— Не! — изръмжа с гласа на Бони Тайлър. — *Не!*

Посъвзе се. Искаше ѝ се да остане така в храстите, обаче полза нямаше. Доскоро беше ден, до полунощ вероятно имаше доста време. Луната беше ниско на небето. Не можеше да остане тук, не можеше просто... да мига тъпо. Трябваше да помисли.

Измъкна мокета от канавката, отново се загърна с него и тогава пипна ушите си, знаейки предварително какво ще открие. Диамантените обици, една от малкото ѝ прояви на екстравагантност, ги нямаше. Тя отново избухна в сълзи, но този плач трая по-кратко и след него ѝ полекна. Усещаше главата и тялото си, а не се чувстваше като призрак, който витае наоколо.

Мисли, Теса Джийн!

Добре, щеше да се опита. Но заедно с това щеше да повърви. И никакво пеене повече. Промененият ѝ глас беше страшничък. Сякаш с изнасилването великанът бе създал нова жена. Тя *не искаше* да бъде нова жена. Харесваше си предишната.

Ходене. Вървеше под лунната светлина, а сянката ѝ я следваше. Кой път? Еленовият път. Според Том тя се намираще на по-малко от шест километра от пресечката на Еленовия път с шосе 47, когато попадна в клопката на великана. Разстоянието не беше чак толкова голямо, тя изминаваше пеша поне пет километра дневно, за да поддържа форма, а когато валеше дъжд или сняг, използваше бягащата пътека. Разбира се, това беше първата ѝ разходка като новата Тес — с натъртеното, разкървавено тяло и хрипкавия глас. Обаче имаше и плюс: тя се стопляше, горната ѝ половина изсъхваше и беше с ниски обувки. За малко да си сложи токчета, което щеше да направи тази вечерна разходка крайно неприятна. Не че при някакви обстоятелства би могла да бъде приятна, не, не, н...

Мисли!

Но преди да се захване с мисленето, фарове осветиха пътя пред нея. Тес отново се шмугна в хрусталака, като този път успя да задържи мокета около раменете си. Бе друга кола, която не забави, а не неговият пикап, слава Богу.

*Пак може да е той. Може да е сменил пикапа с кола. Може да се е върнал в къщата си, в **бърлогата** си, и да е тръгнал с автомобил. Казал си е: „Тя ще види, че е кола, и ще излезе от скривалището си. Ще ми направи знак да спра и ще я докопам.“*

Да, да. Така щеше да стане във филм на ужасите, нали? „Пищящи жертви — 4“ или „Еленовият път на ужаса — 2“ или...

Отново щеше да припадне, затова си удари още няколко плесници. Веднъж да се прибере у дома, веднъж да нахрани Фрици и да се озове в леглото (като първо заключи всички врати и светне всички лампи), щеше да припада колкото си иска. Обаче не сега. Не, не, не. Сега не биваше да престава да върви и да се крие, когато по пътя се зададе кола. Ако вършеше тези две неща, все някога щеше да се добере до шосе 47, където сигурно имаше бензиностанция с магазин. Истински магазин с телефонен автомат, ако извадеше късмет... а на нея ѝ се полагаше малко добър късмет.

Чантата ѝ я нямаше, чантата ѝ още беше в експедишъна (където и да беше той), обаче знаеше наизуст номера на картата от AT&T: номерът на домашния ѝ телефон плюс 9712. Фасулско.

Ето тук имаше пътна табела. Тес лесно я прочете на лунната светлина:

ВЛИЗАШ В ОБЩИНА КОУЛИЧ

ДОБРЕ ДОШЪЛ, ПРИЯТЕЛЮ!

— Харесваш Коулич и той те харесва — прошепна тя.

Знаеше градчето, чието име тукашните произнасяха „Колич“. Всъщност ставаше дума за едно от многото градчета в Нова Англия, в което още имаше текстилни фабрики и още креташе някак си в новата ера на свободна търговия, когато панталоните и саката на Америка се шиеха в Азия или Централна Америка вероятно от деца, които не могат да четат и пишат. Тес се намираше в покрайнините, но все някак щеше да стигне до телефонна будка.

А после?

После щеше... щеше...

— Ще си поръчам шофьор — каза тя. Идеята я осени като слънчев изгрев. Да, точно това щеше да направи. Щом това беше Коулич, значи до Стоук Вилидж в Кънектикът имаше петдесет километра, може би и по-малко. Когато искаше да отиде до летище „Брадли“ или в Хартфорд, или в Ню Йорк (Тес не шофираше в големия град, ако можеше да си го спести), тя се обръщаше към фирма със седалище в съседен Удфийлд. „Роял Лимузин“ се рекламираше, че предлага услугите си по всяко време на денонощието. На всичкото отгоре там разполагаха с номера на кредитната ѝ карта.

Почувства се по-добре и закрачи малко по-бързо. След малко пътят отново се освети от фарове и тя отново се шумугна в храстите и приклезна, ужасена като подгонено диво животно: сърна, лисица, заек. Този път беше камион и тя се разтрепери. Трепереше и когато разбра, че става дума за малка бяла тойота, която нямаше нищо общо с

големия бял форд. Щом тойотата отмина, опита да се върне на пътя, но не беше в състояние да се движи. Отново плачеше — сълзите пареха премръзналото ѝ лице. Почувства се готова за пореден път да излезе от прожектора на съзнанието. А това не биваше да се случва. Ако бродеше твърде често в тази безсънна чернота, накрая можеше да се загуби там.

Насила си представи как благодари на шофьора и добавя бакшиш към формуляра за кредитната карта, преди бавно да поеме по цветната алея към своята врата. Как повдига пощенската кутия и откача резервния ключ от кукичката. Как слуша нетърпеливото мяукане на Фрици.

Мисълта за котарака я накара да се стегне. Измъкна се от канавката и пое нататък, готова на секундата да се шмугне в храсталака, ако отнякъде се зададат коли със запалени фарове. Буквално на секундата. Понеже той беше там някъде. Освен ако полицията не го беше заловила и тикнала в затвора, де. Но за тази цел тя трябваше да подаде оплакване, а щом се сети за това, Тес видя крещящо заглавие с черни букви в стила на „Ню Йорк Поуст“:

АВТОРКА НА КРИМКИ ИЗНАСИЛЕНА СЛЕД СРЕЩА С ЧИТАТЕЛИ

Таблоиди като „Поуст“ без съмнение щяха да изровят нейна снимка отпреди десет години, когато излезе първата книга за Клуба по плетиво. Тогава Тес беше на двайсет и осем-девет, с дълга тъмноруса коса, която се спускаше на вълни по гърба ѝ. Имаше хубави крака, които обичаше да показва с къси поли. Освен това вечер си слагаше сандали с убийствени високи токчета, които някои мъже (великанът определено попадаше в тяхната категория) възприемаха като покана за чукане. От вестника нямаше да споменат, че сега тя е с десет години по-възрастна, напълняла е с десетина килограма и е носела практически — да не кажем скучно — делово облекло. Такива подробности не подхождат на сензациите, които таблоидите обичат да раздухват. Статията щеше да е написана с достатъчно приличен тон (въпреки тихото пышкане между редовете), но снимката на старото ѝ „аз“ щеше

да внушава истинското послание, което вероятно е по-старо от изобретяването на колелото: „Сама си го е просела.“

Реалистично ли беше такова мислене, или от срам и наранено чувство за собствено достойнство тя си съчиняваше най-лошия сценарий? Дали не се обаждаше онова нейно „аз“, което би продължило да се крие в храстите дори когато се е измъкнала от този противен път, от този противен Масачузетс и е на сигурно място в къщичката си в Стоук Вилидж? Тес не знаеше и само се досещаше, че верният отговор е някъде по средата. Едно обаче ѝ беше ясно: щеше да придобие онази известност, която всяка писателка си пожелава при публикуването на книга и която никоя писателка не си пожелава, когато е изнасилена, ограбена и изхвърлена в канал. Виждаше как някой читател вдига ръка, когато настане време за въпроси, и я пита: „Вие насърчихте ли го по някакъв начин?“

Това бяха пълни глупости и Тес го знаеше дори в сегашното си състояние... но също така знаеше, че някой непременно ще вдигне ръка да попита: „Ще пишете ли за това?“

А тя какво ще отговори? Какво би могла да отговори?

„Нищо — помисли си. — *Ще избягам от подиума със запушени уши.*“

А, не.

Не, не, не.

Истината беше, че въобще няма да се стигне дотам. Как да говори на друго четене и да раздава автографи, когато знае, че *той* може да ѝ се усмихва от задната редица? Да ѝ се усмихва изпод идиотската шапка с петънца от белина? Докато може би милва нейните обици в джоба си?

При мисълта да разкаже на полицията кожата ѝ пламваше, а лицето ѝ буквално се сгърчваше от срам — дори тук, когато беше сама в тъмното. Може и да не беше Сю Графтън или Джанет Еванович, но строго погледнато, не беше коя да е. За ден-два новината даже щеше да се завърти по Си Ен Ен. Светът щеше да разбере, че един луд, ухилен до уши великан се е изпразнил в Авторката на Кримки. Даже това, че е прибрал бельото ѝ като сувенир, можеше да се разчуе. Си Ен Ен нямаше да съобщи точно това, само че „Нешънъл Инкуайърър“ или „Инсайд Вю“ не биха страдали от подобни задръжки.

Следствените органи намерили гащите на авторката в чекмеджето на набедения изнасилвач: сипи дантелени гащички на „Виктория Секрет“.

— Не мога да кажа — промълви Тес. — Няма да кажа.

Само че преди теб е имало други, може да има други след т...

Тя отпъди тази мисъл. Беше прекалено уморена, за да преценява какво е или не е нейна морална отговорност. По-късно щеше да му мисли, ако имаше по-късно... Божа работа. Обаче не на безлюдния път, където зад приближаващите фарове можеше да се крие нейният изнасилвач.

Неин. Сега той беше неин.

13.

На около километър и половина след като подмина табелата за Коулич, Тес чу ниско, ритмично бучене, от което пътят под краката ѝ сякаш вибрираше. Първо се сети за мутантите морлоци на Хърбърт Уелс, които работят на машините си дълбоко в земните недра, но след пет минути стана ясно, че звукът идва от въздуха, не от земята. При това беше познат: сърдечният ритъм на баскигара. Останалите инструменти се сливаха около него, докато тя вървеше. Видя светлинка на хоризонта — не фарове, а бялото на флуоресцентни лампи и червеното на неон. Съставът свиреше „Мустангът Салй“, носеше се смях. Смахът беше пиянски и красив, насечен от радостни подвиквания. Дося и се отново да си поплаче.

Локалът край шосето, голям стар хамбар с огромен неасфалтиран паркинг, който изглеждаше препълнен, се наричаше „Стагър Ин“. Тес намръщено застана встрани от ослепителното сияние на паркинга. Защо имаше толкова много коли? После се сети, че е петък вечер. Очевидно „Стагър Ин“ беше хитовата дискотека, ако си от Коулич или съседните градове. Тук със сигурност имаше телефон, обаче беше претъпкано с хора. Те щяха да забележат насинената ѝ физиономия, изкривения нос. Трябваше да дава обяснения, а не ѝ беше до разпавии. Поне не още. Даже телефонна будка не ѝ вършеше работа, защото навън също се мяркаха хора. При това много. Че как? Вече трябваше да излизаш, за да изпушиш една цигара. Освен това...

Той би могъл да е там. Нима по някое време не се кълчеше, тананикайки песен на „Ролинг Стоунс“ с ужасния си глас? Допускаше, че може да е сънувала това — или да е халюцинирала, — ала не ѝ се вярваше. Нима не бе възможно да е скрил колата и да е дошъл право тук, в „Стагър Ин“, готов да куфее цяла нощ?

Бендът подхвана доста приличен кавър на едно старо парче на Крампс: „Кой кого“. Той *мен*, помисли си Тес. Предишната Тес нямаше да одобри подобна шега, а новата я намираще за адски готина. Тя

дрезгаво се изсмя и се премести от другата страна на пътя, където светлините на паркинга не блестяха толкова силно.

До другия край на дискотеката забеляза стар бял ван, паркиран до рампата на склада. Тук нямаше ярки лампи, но на лунната светлина се виждаше скелетът, който думка по кексчетата-барабани. Нищо чудно, че шофьорът на вана не беше спрял да разчисти пътя от опасните греди. Зомби-хлебарите са закъснявали за участие. Лоша работа, защото в петък вечер „Стагър Ин“ се напушваше и изпушваше, изтрещяваше и изтрезняваше, отпускате му края и намирате колая.

— Кой кого? — запита Тес и придърпа около врата си мръсното парче мокет. То не беше хермелинов шал, но в тази хладна октомврийска нощ бе по-добро от нищо.

14.

Когато стигна до пресечката на Еленовия път с шосе 47, Тес видя нещо прекрасно: универсален магазин с два телефона на стената между тоалетните.

Първо влезе в дамската тоалетна и затисна с юмрук уста, за да сподави вика си, когато урината потече. Сякаш някой беше запалил кутия кибрит там долу. Когато се изправи, по страните ѝ се стичаха сълзи. Водата в тоалетната чиния беше пастелнорозова. Тя се подсуши — много нежно — с късче тоалетна хартия и пусна водата. Би сложила тоалетна хартия като превръзка между бедрата си, но естествено не можеше. Великанът беше прибрал като сувенир гащичките ѝ.

— Мръсник!

Спря с ръка на бравата, вирайки се в насинената, ококорена жена в опръсканото метално огледало над мивката. И излезе.

15.

Установи, че в това модерно време е станало невероятно трудно да се обадиш от телефонен автомат дори ако си знаеш наизуст номера на картата си. Първият телефон работеше само по един начин: тя чуваше операторката от централата, но операторката не я чуваше и прекъсна връзката, доколкото такава имаше. Другият телефон беше закрепен накриво — обезкуражаващ знак, — обаче работеше. От слушалката се носеше дразнещо прашене, но поне с оператора можеха да комуникират. Само дето Тес не разполагаше с химикалка или молив. В чантата ѝ имаше няколко пособия за писане, но, разбира се, чантата ѝ беше отишла на кино.

— Не можете ли просто да ме свържете? — попита тя.

— Не, госпожо, сама трябва да го наберете, за да въведете номера на кредитната карта. — Операторката сякаш обясняваше очевидното на глупаво дете. Тес не се подразни; тя се чувстваше като глупаво дете. Чак сега видя колко е мръсна стената. Помоли операторката да ѝ каже номера и го записа с пръст на прашната стена.

Преди да набере, на паркинга спря някакъв пикап. Сърцето ѝ подскочи с шеметна, акробатична лекота. От пикапа слязоха двама засмени гимназисти и изчезнаха в магазина, а Тес се зарадва, че не ѝ е останал дъх; иначе щеше да изпищи.

Усети, че светът отново се опитва да ѝ се изплъзне, и подпря чело на стената, дишайки мъчително. Стисна клепачи. Видя великанът да се извисява над нея с ръце в джобовете на гащеризона и пак отвори очи. Набра номера, изписан на стената.

Настрои се да чуе телефонен секретар или отегчен оператор, който ще ѝ съобщи, че нямат коли — и как иначе в петък вечер, сега ли превъртяхте, госпожо, или поначало сте си чалната? Само че при второто позвъняване телефона вдигна делова жена, която се представи като Андрея. Тя изслуша Тес и отговори, че незабавно ще изпратят кола, шофьорът се казвал Мануел. Да, знаела точно откъде се обажда Тес, защото непрекъснато изпращали коли до „Стагър Ин“.

— Добре де, аз не съм там — обясни Тес. — Намирам се на пресечката около осемстотин метра по-ната...

— Да, госпожо, и това ми излиза — каза Андрея. — „Гас и Даш“. Понякога ходим и там. Хората често тръгват, изминават някакво разстояние и се обаждат, ако са си пийнали повечко. Вероятно ще минат четирийсет и пет минути, може би дори час.

— Добре — отговори Тес. Сълзите отново бяха рукнали, този път от благодарност, макар че не биваше да се отпуска, защото в подобни истории надеждите на героинята често се оказваха попарени. — Устройва ме. Ще чакам до телефоните. Ще се оглеждам.

Сега ще ме попита дали съм си пийнала повечко. По всяка вероятност ги нижа като някое пиянде.

Но служителката пожела да узнае единствено дали Тес ще плати с кредитна карта или в брой.

— „Американ Експрес“. Би трябвало да ме имате във вашия компютър.

— Да, госпожо, имаме ви. Благодаря ви, че се обърнахте към „Роял Лимузин“. За нас всеки клиент е кралска особа. — Андрея прекъсна, преди Тес да ѝ благодари.

Тъкмо щеше да закачи слушалката, когато един мъж — той, това беше той — притича покрай магазина и се насочи право към нея. И дума не можеше да става да изкреци; беше парализирана от страх.

Беше единият гимназист. Той я подмина, без да я погледне, и се шмугна наляво, в мъжката тоалетна. Вратата се затръшна. Миг покъсно Тес чу възторженото шуртене от мехура на младеж, здрав като кон.

Тя заобиколи магазина. Там застана до един смрадлив боклукчийски камион (не, аз не съм застанала, аз съм се спотаила) и зачака младежът да свърши и да си отиде. Когато това стана, тя се върна при телефоните, за да наблюдава пътя. Въпреки че я болеше къде ли не, стомахът ѝ къркореше от глад. Размина се с вечерята: беше прекалено заета да я изнасилват и душат, за да се нахрани. С удоволствие би си купила от закуските, каквито продават на подобни места — даже гадните кракери с фъстъчено масло, противно жълти на цвят, щяха да са пиршество, — обаче нямаше пари. А и да имаше, не би припарила там. Знаеше какво е осветлението в крайпътните магазини като „Гас и Даш“ — от ярки и безсърдечни флуоресцентни

лампи, заради които даже здравите хора изглеждаха болни от рак на панкреаса. Продавачката щеше да погледне издраното ѝ лице, счупения нос и подутите устни и навярно щеше да си замълчи, но Тес щеше да забележи ококорването ѝ. Може би и потрепване на устните. Защото, хайде да сме честни, хората не намират една пребитата жена за приятна гледка. Особено в петък вечер.

Кой те подреди така, жено, и с какво си го заслужила? Още ли искаш, след като някакъв пич се е позабавлява с теб?

Това я подсети за един стар виц: „Защо всяка година в Америка триста хиляди жени пострадват? Защото те... не щат... да слушат, гадините!“

— Все тая — прошепна. — Ще хапна, когато се прибера. Може би салата с риба тон.

Звучеше апетитно, но някак си Тес беше убедена, че е дошъл краят на дните, в които е яла салата с риба тон или гадни, жълти кракери с фъстъчено масло, купени от универсален магазин. Представата за колата, която пристига и я измъква от този кошмар, беше налудничав мираж.

Чуваше префучаващите коли по магистрала 84 — трасето, по което щеше да поеме, ако не бе приела с такова удоволствие предложението за пряк път. Там пътуваха хора, които никога не са ги изнасилвали или изхвърляли в канал. Помисли си, че фученето от техните бодри пътешествия е най-самотният звук, който е чувала.

16.

Автомобилът — голям „Линкълн“ — дойде. Мъжът зад волана излезе и се огледа. Тес внимателно го прецени от укритието си до ъгъла. Той носеше костюм в убит цвят. Беше нисък човечец с очила, който не приличаше на изнасилвач... но, разбира се, не всички великани бяха изнасилвачи и не всички изнасилвачи — великани. Трябваше да му се довери. Ако искаше да се прибере вкъщи и да нахрани Фрици, нямаше избор. Затова хвърли мръсния си импровизиран шал край работещия телефон, и бавно, непоколебимо тръгна към колата. Светлината от витрините на магазина изглеждаше ослепително ярка след сенките в ъгъла, а Тес си даваше сметка какво представлява лицето ѝ.

Първо ще ме попита какво се е случило, а после ще предложи да ме заведе в болница.

Но Мануел (който сигурно се беше нагледал на далеч по-лоши неща, това не беше изключено) само ѝ отвори вратата с приветствието:

— Добре дошли в „Роял Лимузин“, мадам. — Лекият му испански акцент се връзваше с маслинената кожа и големите черни очи.

— Където съм кралска особа — допълни Тес. Опита да се усмихне. Подутите устни я заболяха.

— Да, мадам. — Нищо друго. Жив и здрав да е Мануел, който сигурно се беше нагледал на далеч по-лоши неща — може би в родния си край, може би на задната седалка на същата тази кола. Кой знае какви тайни пазят професионалните шофьори? В този въпрос може би се съдържаше цял роман. Не от романите, които тя пишеше, де... но кой знае какво може да пропише след това? Или дали въобще ще успее да напише нещо? Нищо чудно тазвечерното приключение да я лиши за известно време от тази самотна радост. Може би дори завинаги. Засега нищо не можеше да се каже.

Тя се качи на задната седалка, движейки се като стара жена с напреднала остеопороза. Когато се намести и той затвори вратата, Тес

хвана дръжката и се загледа напред — държеше да се увери, че зад волана ще седне Мануел, а не великанът с гащеризона. В „Ужас на Еленовият път — 2“ там щеше да се появи великанът: поредният страховит обрат преди заключителните надписи. *Малко самоирония е полезна за здравето.*

Само че зад кормилото седна Мануел. Как иначе. Тя се отпусна.

— Даден ми е адрес Примроуз Лейн 19 в Стоук Вилидж. За там ли сме?

За миг Тес не можа да се сети. Беше набрала номера на фонокартата си от онзи телефон, без да се замисля, но сега забрави собствения си адрес.

Отпусни се. Свърши се. Това не е филм на ужасите, а животът ти. Преживя същински ужас, но се свърши. Затова се отпусни.

— Да, Мануел, за там сме.

— Ще желаете ли да се отбием някъде, или отиваме право у вас?
— Възможно най-тактично шофьорът показва какво е видял, когато тя е минавала покрай силно осветените витрини.

Чист късмет беше, че все още взимаше противозачатъчни — късмет и може би малко оптимизъм, защото от три години не беше излизала с мъж за една нощ, освен ако не се брои *тази* нощ, — ала днес късметът ѝ беше изневерил и тя се радваше и на малко. Не се съмняваше, че Мануел може да спре до някоя денонощна аптека, таксиметровите шофьори явно знаеха къде какво има, но тя нямаше сили да влезе там и да поиска хапчета против главоболие. Като видеше кървясалите ѝ очи, аптекарят щеше да си помисли, че я мъчи махмурлук. Да не говорим, че нямаше пари.

— Никъде няма да се отбиваме, закарайте ме вкъщи, моля.

Скоро се носеха сред оживения трафик на магистрала 84, типичен за петъчната нощ. Еленовият път и изоставената бензиностанция бяха зад нея. Пред нея беше къщата ѝ с охранителна система и с ключалка на всяка врата. Което беше прекрасно.

17.

Всичко мина точно както си го представяше: пристигането, бакшишът, удържан от кредитната карта, пътят по цветната алея (тя помоли Мануел да ѝ свети с фаровете, докато се прибере), мяукането на Фрици, когато наклони пощенската кутия и извади резервния ключ. Вътре котаракът нетърпеливо ѝ се заумилква: искаше да го вдигнат и погалят, искаше да го нахранят. Тес свърши тези работи, но първо заключи входната врата, после за пръв път от месеци включи алармата против крадци. Щом видя в малкото зелено прозорче да просветва ЗАРЕДЕНО, най-сетне се почувства малко на себе си. Погледна будилника в кухнята и с изумление видя, че е само единайсет и петнайсет.

Докато Фрици си похапваше „Пиршество за котки“, Тес провери вратите към задния и вътрешния двор, за да е сигурна, че са заключени. След това провери прозорците. Командното табло на алармата би трябвало да покаже, ако нещо е отворено, но Тес държеше око да види, ръка да пипне. Когато напълно се увери, че всичко е заключено и затворено, отиде при дрешника в антрето и извади кутия, която стоеше на горната полица толкова отдавна, че цялата беше в прах. Преди пет години в Северен Кънектикът и Южен Масачузетс имаше бум на кражби с взлом. Лошите момчета бяха предимно наркомани, пристрастени към хероина, който многото му фенове в Нова Англия наричаха оксиконтин. Към жителите беше отправено предупреждение да са особено внимателни и „да вземат предпазни мерки в рамките на разумното“. Тес не робуваше на настроенята за или против притежаването на оръжие, нито пък се притесняваше бог знае колко, че някакви непознати ще нахълтат нощем в дома ѝ (тогава — не), ала револверът се вписваше в границите на разумните мерки, пък и бездруго трябваше да се образова за следващия роман от поредицата. Бумът от взломовете представляваше идеалната възможност за това.

Тя отиде в Хартфорд, в специализирания магазин с най-добрите отзиви в интернет, а продавачът ѝ препоръча модел на „Смит енд Уесън“, 38 калибър, който нарече „Изстисквана на лимони“. Тес го купи най-вече защото ѝ хареса името. Освен това продавачът я насочи към добро стрелбище край Стоук Вилидж. Тя надлежно занесе там револвера след изтичането на четирийсет и осем часовия период, който ѝ даваше право законно да притежава оръжието. За една седмица изстреля около четиристотин патрона. Отначало ѝ беше забавно да стреля, но бързо ѝ омръзна. Оттогава кутията с револвера, разрешителното и петдесет патрона събираше прах в дрешника.

Тя зареди барабана, като се чувстваше по-добре — но ДДД в безопасност — с всяко запълнено гнездо. Остави оръжието на барплота в кухнята и провери телефонния секретар. Имаше едно съобщение. То бе от съседката Патси Макклейн. „Тази вечер не светиш, значи сигурно си решила да нощуваш в Чикопи. А може би си заминала за Бостън? Така или иначе взех ключа от пощенската кутия, за да нахраня Фрици. А, освен това оставих пощата на масата в коридора. Съжалявам, само реклами. Ако се върнеш, обади ми се утре, преди да отида на работа. Просто да знам, че си се прибрала.“

— Хей, Фриц. — Тес се наведе да го погали. — Тази вечер май получи двойна порция. Голям умник се из...

Криле от сивота забулиха зрението ѝ и ако не се беше хванала за масата, щеше да се просне на балатума. Тя нададе учуден вик, който прозвуча немощно и глухо. Фрици наостри уши, погледна я с присвити очи, явно реши, че тя няма да падне (поне не върху него), и продължи с втората си вечеря.

Тес бавно се изправи, като за повече стабилност се подпираше на масата, и отвори хладилника. Салата с риба тон нямаше, но имаше извара с ягодово сладко. Нетърпеливо започна да се храни и хубаво остърга с лъжицата пластмасовата опаковка. Хладният десерт с извара гладко се плъзгаше по израненото ѝ гърло. Пък и на този етап тя не би могла да вкуси месо. Даже риба тон от консерва.

Пи ябълков сок направо от бутилката, оригна се и бавно слезе до банята на долния етаж. Взе револвера, свила пръсти върху предпазителя, както я бяха учили.

На рафта над умивалника беше поставено овално увеличително огледало, коледен подарък от брат ѝ в Ню Мексико. Отгоре със златни

букви беше изписано РАЗХУБАВИ МЕ. Старата Тес го използваше, за да си оправи набързо грима или да си оскубе веждите. Новата Тес го използва, за да огледа очите си. Те бяха кървясали, разбира се, но зениците бяха горе-долу, с еднаква големина. Тя изключи лампата, преброи до двайсет, отново я включи и видя как зениците се свиха. Това също изглеждаше в рамките на нормата. Вероятно нямаше черепна фрактура. Може би сътресение, леко сътресение, обаче...

Откъде да знам! Имам диплома за бакалавър по изкуствата от университета в Кънектикът и разбирам от възрастни дами, които се правят на детективки и в една четвърт от книгата си разменят рецепти, които тегля от интернет и изменям, колкото да не ме съдят за плагиатство. Току-виж тази нощ изпадна в кома или умра от мозъчен кръвоизлив. Патси ще ме намери следващия, път, когато дойде да нахрани Фрици. Трябва да се прегледаш при лекар, Теса Джийн. Не си прави оглушки.

Но ако отидеше на лекар, нещастieto й би могло да стане публично достойние. Лекарите гарантираха поверителност, това беше част от клетвата им, и жена, която си изкарваше хляба като адвокатка, чистачка или агент по недвижими имоти, вероятно можеше да разчита на лекарската тайна. Тес — също, това беше възможно. Даже вероятно. От друга страна, нали видя какво се случи с Фара Фосет: историята гръмна по вестниците, когато някакъв служител в болницата се разбърбил. Лично Тес беше чувала за неволите на един романист, който години наред оглавяваше класациите с креватните подвизи на своите герои. Преди няма и два месеца нейната агентка й сподели най-пикантните слухове на обяд... а Тес слушаше.

„Не просто слушах — помисли си тя, докато гледаше уголемената си, смазана физиономия. — Побързах да предам клюката.“

Даже ако лекарят и медицинският персонал запазеха гробно мълчание за авторката на кримки, която е била пребита, изнасилена и ограбена на връщане от публична проява, какво да кажем за останалите пациенти, които можеха да я забележат в чакалнята? За някои тя нямаше да е просто поредната жена с насинено лице, което на практика крещи за извършен побой. Тя щеше да е писателката от Стоук Вилидж, сещате се коя, преди година-две направиха

телевизионен филм за нейните възрастни детективки, даваха го по Лайфтайм Чанъл; Боже Господи, трябваше да я *видите*.

В последна сметка носът ѝ не беше счупен. Направо не беше за вярване, че нещо може така да боли и да не е счупено, но ето на. Подут (разбира се, миличкият) и наранен, обаче дишаше през него, а на горния етаж имаше викодин, с който тази вечер щеше да овладее болката. Обаче беше „разкрасена“ с няколко жълто-морави петна, ожулена и отекала буза и пръстен от синини по шията. Последното бе най-лошо, защото можеш да се сдобиеш с подобно „бижу“ само по един начин. Също така имаше отоци, синини и охлузвания по гърба, краката и дупето. Но дрехите и чорапогащникът щяха да скрият най-страшните.

Велико. Да съм поетеса и да не го знам.

— За шията... ще си сложа поло...

Абсолютно. Времето през октомври беше подходящо за поло. А на Патси ще каже, че през нощта е паднала по стълбите и си е ударила лицето. Ще каже, че...

— Че ми се е счуло нещо, а Фрици се е замотал в краката ми, когато съм слизала да проверя какво има.

Фрици чу името си и измяука от вратата на банята.

— Ще кажа, че съм ударила глупавото си лице в централната колона долу. Даже бих могла...

Би могла да направи мъничък белег на колоната. Естествено. Вероятно с чука за месо, който беше в някое кухненско чекмедже. Нищо прекалено, един-два удара, колкото да понащърби колоната. Такава скалъпена история не би заблудила лекар (или проницателна възрастна детективка като Дорийн Маркиз, доайен на Клуба по плетиво), но пък би заблудила милата Патси, чийто мъж сигурно нито веднъж не ѝ беше посягал за двайсетте години, откакто бяха заедно.

— Няма от какво да се срамувам — прошепна тя на жената в огледалото. Новата жена с изкривения нос и подпухналите устни. — Няма. — Да, но ако хората узнаеха, би се *почувствала* засрамена. Разголена. Гола жертва.

Ами жените, Теса Дъжйън? Жените в канала?

И за тях щеше да помисли, обаче не сега. Сега беше уморена, натъртена и изтормозена до дъното на душата си.

Дълбоко в нея (в изтормозената ѝ душа) се разгоря жарава от гняв, насочен към мъжа, отговорен за това. Мъжът, който я беше поставил в това положение. Тя погледна револвера, оставен до умивалника, и си даде сметка, че ако той бе тук, щеше да го застреля, без да ѝ мигне окото. Това я накара да се почувства объркана. И малко по-силна.

18.

Тя нащърби колоната на стълбището с чука за месо. Както беше капнала от умора, имаше усещането, че е сън в главата на някаква чужда жена. Разгледа белега, реши, че изглежда някак преднамерен, и го дообработи с още няколко леки удара по краищата. Щом прецени, че белегът би минал за оставен от главата ѝ — там, където лицето ѝ беше пострадало най-зле, — Тес бавно се изкачи по стълбите и тръгна по коридора, като държеше револвера в ръка.

Поколеба се пред откритата врата на спалнята. Ами ако той беше там? Щом е взел чантата ѝ, значи има адреса ѝ. Преди тя да се прибере, алармата не беше включена (ама че немарливост). Нищо чудно да е паркирал наблизко стария си форд F-150. Нищо чудно да е насилвил кухненската брава. Вероятно е използвал само длето.

Ако беше тук, щях да го подуша. Онази миризма на мъжки чорапи. И щях да го застрелям. Никакво „Долу на пода!“ никакво „Горе ръцете, докато набера полицията!“ нищо като на кино. Просто ще го застрелям. Обаче знаеш ли какво щях да кажа първо?

— Харесваш го, харесва те — рече с нисък, стържещ глас. Да. Точно така. Той нямаше да разбере, но тя щеше.

Установи, че някак ѝ се иска да го завари в спалнята си. По всяка вероятност това означаваше, че новата жена съвсем е превъртяла, но какво от това? Ако всичко се разчуеше тогава, щеше да си струва. Ако го застреляше, публичното унижение щеше да стане поносимо. Нека гледа ведро на нещата! Това вероятно щеше да помогне на продажбите!

Бих искала да видя ужаса в очите му щом разбере, че е ударил сетният му час. Така поне малко ще му го върна.

След цяла вечност намери опипом електрическия ключ — разбира се, всеки миг очакваше някой да сграбчи пръстите ѝ. Бавно се съблече, надавайки едно съзливо, жалостиво ридание, когато дръпна ципа на панталона и видя засъхналата кръв по окосмяването на пубиса.

Нагласи водата от душа да е колкото се може по-гореща, изми местата, които позволяваха да бъдат измити, а водата изплакна останалото. Чистата гореща вода. Искаше да отмие миризмата му, както и миризмата на плесен от парчето мокет. После седна на тоалетната чиния. Този път уринирането не беше чак толкова болезнено, но болката, която прорязва главата ѝ, щом се опита — доста нерешително — да изправи носа си, я накара да извика. Е, какво чак толкова се впряга? Нел Гуин, прочутата актриса от елизабетинската епоха, е имала крив нос. Спомняше си, че го е прочела някъде.

Облече бархетна пижама и се дотътри до спалнята, където всички лампи светеха, а Изстисквача на лимони, 38 калибър стоеше на нощното шкафче. Тес си легна с мисълта, че никога няма да заспи, че възпламененото ѝ въображение ще превръща всеки шум от улицата в идването на великана. После Фрици скочи на леглото, сви се до нея и замърка. Така беше по-добре.

Аз съм си вкъщи. Вкъщи, вкъщи, вкъщи.

19.

Когато се събуди, безспорно здравомислещата светлина на шест часа сутринта нахлуваше през прозорците. Тес имаше работа за вършене и решения за взимане, но засега бе достатъчно, че е жива и е в леглото си вместо в канала.

Този път посещението в тоалетната мина почти нормално, нямаше кръв. Тес пак застана под душа, пак направи водата максимално гореща, затвори очи и остави капките да бият по пулсиращото ѝ лице. Когато вече не издържаше, натърка косата си с шампоан бавно и методично, като масажираше с пръсти скалпа, пропускайки нараненото място, където онзи я беше ударил. Отначало одраното място на гърба ѝ смъдеше, но това премина и тя изпита неизразимо блаженство. Изобщо не се сети за сцената с душа от „Психо“.

Открай време мислеше най-добре под душа, пространство като майчината утроба, а точно сега се налагаше здравата да си размърда мозъка.

Не желая да ходя при доктор Хедстром и не е нужно да ходя при доктор Хедстром. Решението е взето, макар че след няколко седмици, смятано от днес, може би когато лицето ми изглежда щогоде нормално, ще трябва да се прегледам за болести, предавани по полов път...

— Не забравяй и теста за СПИН — каза тя и устните ѝ се разтегнаха в гримаса, от което я заболя. Тази мисъл бе страшна. Въпреки това трябваше да направи теста. За да е спокойна. Обаче основният въпрос за тази сутрин бе друг. Беше си лично нейна работа какво ще предприеме или няма да предприеме спрямо себе си, но същото не важеше за жените в канала. Те бяха загубили далеч повече от нея. Ами следващата жена, която великанът щеше да нападне? Че такава ще има, Тес не се съмняваше. Сигурно не през следващия месец или година, но щеше да има. Спря душа и осъзна (за пореден път), че това може дори да е тя, ако великанът отиде да провери и установи, че

не е в канала, а дрехите ѝ са изчезнали от магазина. Ако е преровил дамската ѝ чанта, което бе най-вероятно, значи *действително* разполагаше с адреса ѝ.

— Както и с диамантените ми обици — промърмори. — Гнусният извратеняк ми открадна обиците.

Даже ако той не припареше скоро до магазина и канала, сега тези жени ѝ принадлежаха. Бяха нейна отговорност и тя нямаше да се отметне само защото снимката ѝ можеше да се появи на корицата на някое жълто списание.

В спокойната сутрешна светлина на предградието отговорът беше абсурдно прост: анонимен сигнал в полицията. Професионален автор с десетгодишен стаж, който не се е сетил веднага за това, заслужава жълт картон. Тя щеше да им даде местоположението — изоставената бензиностанция ХАРЕСВАШ ГО ХАРЕСВА ТЕ на Еленовия път — и щеше да опише великана. Нима е трудно да установиш самоличността на такъв мъж? Или пък да издириш син форд F-150 пикап с уплътнения срещу ръжда на предните фарове?

Фасулско.

Само че докато си сушеше косата, очите ѝ се спряха на Изстисквача на лимони, 38 калибър и тя си помисли. „*Прекалено фасулско. Защото...*“

— Какво ме чака? — попита тя Фрици, който седеше на прага и я гледаше със светещите си зелени очи. — Какво точно ме чака?

20.

Час и половина по-късно стоеше в кухнята. Купичката ѝ от зърнената закуска беше накисната в мивката. Втората ѝ чаша кафе изстиваше на барплота, докато тя обясняваше по телефона.

— О, Боже! — възкликна Патси. — Веднага идвам!

— Не, не, добре съм, Патс. А ти ще закъснееш за работа.

— В трудовия ми договор изрично пише, че съботната сутрин не е задължителен работен ден. Ти трябва да отидеш на лекар! Ами ако имаш сътресение?

— Нямам сътресение, само съм шарена като великденско яйце. Срам ме е да отида на доктор, защото бях на три чашки над лимита си. Поне три. Единствената ми разумна постъпка от снощи е, че си поръчах кола да ме докара до вкъщи.

— Сигурна ли си, че носът ти не е счупен?

— Сто процента. — Е... почти сто процента.

— Фрици добре ли е?

Тес избухна в искрен смях.

— Както съм се натряскала, слизам по стълбището посред нощ, защото противопожарната аларма бибитка, спявам се в котарака и едва не предавам Богу дух, а ти съчувстваш на Фрици. Хубава работа!

— Миличка, не...

— Просто се шегувам — прекъсна я Тес. — Върви на работа и престани да се тревожиш. Просто не исках да се разпициш, като ме видиш. Подредих се като за световно. Ако си имах бивш съпруг, вероятно щеше да решиш, че ме е „уважил“.

— Никой не би посмял и с пръст да те пипне — заяви Патси. — Тежка ти е ръката, момиче.

— Точно така. С мен шега не бива.

— Нещо си прегракнала.

— Сякаш не ми стига другото, май се простудих.

— Добре... ако довечера нещо ти потрябва... пилешка супа... шепа аналгетици с изтекъл срок... дивиди с Джони Деп...

— В такъв случай ще се обадя. Хайде, заминавай. Маниачките на тема мода, които търсят неуловимия шести размер на Ан Тейлър, зависят от теб.

— Я се разкарай — засмя се Патси и затвори.

Тес занесе кафето си на масата. Револверът лежеше там, точно до захарницата. Композицията не беше на Дали, но се родеше с него. Предметите се раздвоиха, когато тя избухна в плач. Причината беше споменът за жизнерадостния ѝ тон. Гласът на лъжата, в която щеше да живее, докато не я направи истина.

— Гадняр! — изкрещя. — Мръсен гадняр! *Мразя те!*

Беше се къпала два пъти за по-малко от седем часа, а се чувстваше мръсна. Беше си направила промивка, но ѝ се струваше, че още го усеща там, неговата...

— Слузта от члена му.

Скочи на крака, едва-едва зърна как уплашеният котарак се втурна по коридора и стигна до мивката точно навреме, за да не оплеска пода. Кафето и зърнената закуска излетяха с един яростен залп. Когато стана ясно, че няма да повръща повече, Тес взе револвера и се качи за още един душ.

21.

Когато свърши с къпането и се загърна с пухкавия халат, който й действаше успокояващо, Тес се изтегна на леглото си, за да помисли откъде да подаде анонимния сигнал. Най-добре от голямо и оживено място. От място с паркинг, така че да затвори телефона и да си обере крушите. Търговският център на Стоук Вилидж май бе подходящ за целта. Освен това беше изправена пред въпроса кои власти да сигнализира. Полицията в Коулич не беше ли твърде провинциална? Май бе по-разумно да се обади в щатската полиция. Щеше да си запише каквото имаше за казване... така обаждането щеше да приключи по-бързо... намаляваше вероятността да забрави нещ...

Тес се унесе, изтегната на леглото върху сноп слънчева светлина.

22.

Телефонът звънеше много отдалеч, от някоя съседна вселена. После спря и Тес чу своя глас на любезно безличния запис, който започваше със „Свързахте се...“ След това някой остави съобщение. Жена. Докато Тес се разсъни, човекът, който я търсеше, затвори.

Тя погледна будилника на нощното шкафче и видя, че е десет без петнайсет. Веднага се разтревожи: може би наистина имаше фрактура на черепа или сътресение. После се отпусна. Предишната вечер се характеризираше с физическа активност. Общо взето, крайно неприятна, но все пак физическа активност. Естествено беше да заспи. Следобед даже можеше да си дремне пак (и непременно да си вземе душ), но първо имаше да свърши една поръчка. Да изпълни една отговорност.

Сложи си дълга пола от туид и пуловер с твърде висока яка, която се диплеше в брадичката ѝ. Това чудесно я устройваше. Бе замаскирала с коректор синината на бузата си. Не успя да я заличи напълно, а най-големите ѝ слънчеви очила не успяха да скрият докрай насинените ѝ очи (подпухналите устни бяха загубена кауза), но все пак гримът помогна. Самото гримиране ѝ даде някаква опора. Някаква котва.

Вече на долния етаж тя натисна копчето на телефонния секретар, като си мислеше, че съобщението най-вероятно е от Рамона Норвил, която следва задължителния за такива мероприятия протокол: на нас ни хареса, дано и на теб да ти е било приятно, отзвукът беше страхотен, моля ти се ела отново (ще има да чакаш), дрън-дрън-дрън. Само дето не беше Рамона. Съобщението беше от една жена, която се представи като Бетси Нийл. Обаждаше се от „Сгагър Ин“.

„Като част от усилията ни да ограничим шофирането след употреба на алкохол, имаме политика да се обаждаме на хората, които оставят колите си на нашия паркинг след затваряне на заведението —

обясняваше Бетси Нийл. — До седемнайсет часа довечера можете да приберете своя форд «Експедишън», регистрационен номер от Кънектикът 775 NSD. След седемнайсет часа автомобилът ви ще бъде закаран с паяк на ваши разноски в «Отличен автомонтаж» на Джон Хигинс Роуд 1500, Северен Коулич. Моля ви се, госпожо, имайте предвид, че не разполагаме с вашите ключове. Сигурно са у вас. — Бетси Нийл направи пауза. — Разполагаме и с други ваши вещи, затова ще ви помоля да дойдете в офиса. Имайте предвид, че ще трябва да ми покажете някакъв документ за самоличност. Благодаря ви и приятен ден.“

Тес седна на дивана и прихна. Преди да изслуша шаблонната реч на тази Нийл, възнамеряваше да стигне с експедишъна до търговския център. Нямах я чантата ѝ, нямаше го ключодържателят, нямаше я проклетата кола, обаче тя си правеше сметката да излезе на алеята, да се качи и...

Облегна се на възглавницата, като се смееше истерично и се удряше с юмрук по бедрото, Фрици я гледаше изпод фотьойла, все едно е луда за връзване. *„Тук всички сме луди за връзване, така че си вземи още една чаша чай“* — помисли си и се засмя още по-гръмко.

Когато най-сетне престана (поетапно, както когато намаляваш скоростта след спринт), отново прослуша съобщението. Този път се фокусира върху това, което жената каза за другите нейни вещи. Чантата ѝ ли? Може би дори диамантените обици? Би било прекалено хубаво, за да е истина. Нали?

Щеше да бъде прекалено зрелищно, ако пристигне в „Стагър Ин“ с черна лимузина от „Роял Лимо“, затова позвъни за такси. Диспечерът каза, че с удоволствие ще я закарат до „Шемета“ срещу петдесет долара.

— Съжалявам, че ще ви излезе солено — извини се той, — но обратният курс ще е празен.

— Откъде знаете? — изуми се Тес.

— Ще си прибирате колата, нали? Непрекъснато ни звънят за там, особено през почивните дни. Вярно, понякога ни се обаждат и след караоке вечери. До петнайсет минути таксито ще пристигне на адреса ви.

Тес хапна една паста „Поп-Тарт“ (болеше я при преглъщане, но първият ѝ опит да закуси се оказа неуспешен, а тя бе гладна) и застана край прозореца на дневната, чакайки таксито, подрънквайки с резервните ключове за експедишъна в дланта си. Реши да въведе промяна в плана си. Търговският център в Стоук Вилидж ряпа да яде; след като си прибере колата (и другите вещи, намиращи се при Бетси Нийл), щеше да измине километъра до „Гас и Даш“, за да се обади на полицията оттам.

В това имаше някаква поетична справедливост.

23.

Щом таксито излезе на Еленовия път, пулсът на Тес се учести. Докато стигнат до „Стагър Ин“, той сякаш превиши сто и трийсет удара в минута. Таксиджията сигурно забеляза нещо в огледалото за обратно виждане... а може би въпросът му се дължеше единствено на видимите следи от побоя:

— Всичко наред ли е, госпожо?

— Всичко е супер — отговори тя. — Само дето не ми влизаше в сметките да се връщам тук на сутринта.

— С много хора е така — успокои я шофьорът. Той дъвчеше клечка за зъби, която извършваше бавно и философско пътешествие от единия до другия край на устата му. — Сигурно идвате за ключовете си. На бара ли сте ги забравили?

— О, не се притеснявам за ключовете — ведро заяви тя. — Обаче от бара разполагат с други мои вещи — жената, която телефонира, не уточни какви, а аз и понятие си нямам за какво може да става дума. — *Божичко, все едно говори някоя от моите възрастни детективки.*

Таксиджията превъртя клечката за зъби до начална позиция. В това се състоеше единственият му отговор.

— Ще ви дам още десет долара, за да ме изчакате, докато се върна — обеща Тес и кимна с глава към дискотеката. — Държа да видя, че колата ми ще потегли.

— Проблем никакъв — увери я мъжът.

А ако се разпищя, понеже той е там, идваш на пожар, разбрано?

Ала не би изрекла това даже ако имаше начин да го направи, без да прозвучи като пълно хахо. Шофьорът бе дебелак, навъртял петдесетака, и непрекъснато пъхтеше. Нямаше да се опре на великана, ако работата беше нагласена... както във филм на ужасите.

„Примамена обратно — унило си помисли Тес. — Примамена по телефона от приятелката на великана, която е луда като него.“

Глупава, параноична идея, но пътят до вратата на „Стагър Ин“ ѝ се стори дълъг, а маратонките ѝ сякаш силно тропаха по сбитата пръст: *трак-трон-трак*. Паркингът, който снощи представляваше море от коли, сега беше опустял с изключение на четири автомобилни островчета, сред тях и нейният експедишън. Намираше се съвсем в дъното на паркинга — естествено, че той не е искал да се набива на очи, докато го оставя — и Тес видя предната лява гума. Тя беше обикновена и стара и не се връзваше с останалите три, но иначе изглеждаше наред. Той ѝ бе сменил гумата. Как иначе. Как иначе е преместил експедишъна от своята... от своята...

Почивна станция. Зона за убийства. Закарал го е тук, паркирал е, върнал се е в изоставения магазин и е отпрашил със стария си F-150. Пак добре, че не съм се свестила по-скоро; щеше да ме завари как обикалям като муха без глава и сега нямаше да съм тук.

Тя се озърна през рамо. В онези филми, за които сега не спираше да мисли, таксиджията непременно щеше да даде газ (*изоставяйки ме на произвола на съдбата*), но ето че още си стоеше там. Тес помахна на шофьора и той на свой ред ѝ помахна. Засега ѝ вървеше по мед и масло. Нейната кола бе тук, а великанът го нямаше. Великанът се намираше в дома си (в своето леговище) и най-вероятно отмаряше след снощните преживявания.

Табелката на вратата гласеше НИЕ СМЕ ЗАТВОРЕНИ. Тес почука, но никой не ѝ отвори. Натисна бравата, която поддаде, и в главата ѝ отново се заредиха зловещи филмови интриги. Най-глупавите сюжети, където бравата винаги поддава, а героинята извиква (с треперещ глас): „Има ли някой?“ Зрителите са наясно, че тя трябва да е луда, за да влезе, но точно това става.

Тес пак се озърна към таксиметровия шофьор, видя, че я чака, напомни си, че носи зареден револвер в чантата си, и влезе.

24.

Озова се във фойе, което заемаше цялата дължина на паркинга. Стените бяха украсени с рекламни снимки: музикални формации в кожа, музикални формации по джинси, момичешки формации по миниполи. След гардероба се простираше допълнителен бар — без табуретки, само барплот, където да изпиеш едно, докато чакаш някого, защото барът вътре е претъпкан. Над редиците бутилки светеше една-единствена червена реклама: БУДВАЙЗЕР.

Ти харесваш Буд, Вайзер харесва теб.

Тес си свали черните очила, за да не се спъне някъде, прекоси фойето и надникна в главното помещение. То беше огромно и миришеше на бира. Имаше дискокълбо, което сега бе угаснало и не се въртеше. Дървеният под ѝ навя спомени за пързалката за ролкови кънки, където с приятелките ѝ практически живееха през лятната ваканция между осми клас и гимназията. Инструментите още бяха разположени на подиума — красноречив намек, че зомби-хлебарите ще се върнат довечера за още една конска доза рокендрол.

— Ехо! — отекна гласът ѝ.

— Ето ме — тихо се обади някой зад нея.

25.

Ако гласът беше на мъж, Тес щеше да изпищи. Навреме сподави вика си, ала се извъртя толкова бързо, че залитна. Жената, застанала в нишата на гардероба — нисичка и тънка като вейка, да я духнеш, ще падне — примигна изненадано и отстъпи назад.

— Ехей, по-спокойно.

— Стреснахте ме — каза Тес.

— Видях. — Лицето на мъничката жена представляваше съвършен овал сред облак тупирана черна коса. В облака беше забоден молив. Пронизителните сини очи изглеждаха разногледни. „Момиче на Пикасо“ — помисли си Тес.

— Бях в офиса. А вие госпожата с експедишъна ли сте, или госпожата с хондата?

— Експедишъна.

— Да носите документ за самоличност?

— Даже два, но само един е с моя снимка. Паспортът ми. Всичко друго беше в чантата. В другата ми чанта. Реших, че може би е при вас.

— Не, съжалявам. Може би сте я пъхнали под седалката или кой знае къде. Ние гледаме само в жабките, а дори това не можем да направим, когато колата е заключена. Вашата не беше, а телефонният ви номер беше изписан на талона със застраховката. Досещате се, че така сме ви открили. Може би ще си намерите чантата вкъщи. — Гласът на Нийл внушаваше, че това е малко вероятно. — Паспортът ще свърши работа, стига да си приличате със снимката.

Нийл отведе Тес до една врата в дъното на гардероба и оттам я преведе по тесен, криволичещ коридор, който заобикаляше централното помещение. По стените бяха окачени още снимки на музикални формации. По едно време ги лъгнаха хлорни изпарения, които раздразниха очите на Тес и разраненото ѝ гърло.

— Ако ви се струва, че сега тоалетната мирише, трябва да дойдете тук, когато купонът е в разгара си — подхвърли Нийл и

добави: — Уф, забравих — вече сте идвали.

Тес отмина забележката без коментар.

В края на коридора имаше врата с надпис СЛУЖЕБЕН ВХОД. Офисът беше просторен, приятен, огрян от утринната светлина. На стената над лепенка с лозунга ДА, НИЕ МОЖЕМ беше закачена снимка на Барак Обама. Тес не виждаше таксито си — сградата пречеше, — обаче виждаше сянката му.

Така ми харесваш. Чакай там и си заработи десетачката. А ако аз не изляза, ти недей да влизаш след мен. Просто извикай полицията.

Нийл седна зад бюрото в ъгъла.

— Дайте документите.

Тес отвори чантата си, забави се за кратко с револвера 38-ми калибър и измъкна паспорта и картата си от писателската гилдия. Нийл бегло погледна снимката на паспорта, но щом зърна картата, очите ѝ се ококориха.

— Вие пишете кримките за Уилоу Гроув!

Тес радостно се усмихна. Устните я заболяха.

— Виновна по обвинението. — Гласът ѝ беше пресипнал, сякаш беше прекарала тежка настинка.

— Баба ми обича тези книги!

— Много баби ги обичат — съгласи се Тес. — Когато обичта най-сетне се прехвърли към следващото поколение — което не живее с едната пенсия, — ще си купя замък във Франция.

Понякога тази реплика ѝ спечелваше усмивка. Не и от госпожа или госпожица Нийл.

— Дано това не се е случило тук. — Не се изрази по-конкретно, нямаше нужда. Тес знаеше какво има предвид, а Бетси Нийл знаеше, че тя знае.

Тес едва не повтори историята, с която бе минала пред Патси: бибипкащата аларма за дим, котаракът в краката ѝ, ударът в носещата колона, но прецени, че няма смисъл. Тази жена изглеждаше оправна и вероятно гледаше да не се мотае тук, когато заведението работи — очевидно не хранеше илюзии какво става по малките часове, когато гостите на „Стагър Ин“ се напият. Та нали тя идваше рано събота сутрин, за да се обади за колите. Вероятно се беше наслушала на история със среднощни препъвания и падания, подхлъзвания под душа и прочие, и прочие.

— Не беше тук — успокой я Тес. — Не се безпокойте.

— И на паркинга ли не беше? Ако сте пострадали там, ще се наложи господин Ръмбъл да си поговори с охраната. Той е шефът, а охраната е длъжна редовно да следи мониторите в натоварените вечери.

— Случи се, след като си тръгнах.

Наистина трябва да се обадя анонимно, ако въобще се обадя. Защото сега лъжа, а тя ще запомни.

Ако въобще щяла да се обади? Разбира се, че щеше. Нали така?

— Много съжалявам. — Нийл млъкна, сякаш бе в разногласие със себе си: — Не искам да ви засегна, но на първо място изобщо не сте имали работа на място като това. Случило ви се е нещо грозно и ако новината излезе по вестниците... е, на баба ще ѝ е много мъчно.

Тес се съгласи. И понеже умееше да съчинява истории (та нали с този талант си плащаше сметките), сега съчини една:

— Кофти гадже е по-отровно от змийски зъб. Мисля, че е казано в Библията. Или пък в шоуто на доктор Фил. Така или иначе скъсах с него.

— Много жени го казват, после се размекват. А мъж, който е посегнал веднъж...

— Пак ще посегне. Да, знам, бях много глупава. Щом чантата ми не е у вас, с какви мои вещи разполагате?

Бетси Нийл се завъртя на стола си (слънцето озари лицето ѝ, като за миг открои тези необикновени сини очи), отвори един шкаф и извади Том Томтом. Тес се зарадва да види старото си другарче в пътешествията.

— Нямаме право да вадим каквото и да било от колите на клиентите, само вземаме адреса и телефонния номер, ако можем, после заключваме, обаче не ми се искаше да оставям това. Крадците като нищо биха счупили прозореца, за да се доберат до такава апетитна мръвка, а джипиесът беше отгоре на таблото.

— Благодаря ви. — В очите на Тес зад тъмните очила напиреха сълзи, но тя ги спря с усилие на волята. — Много добре сте се сетили.

Бетси Нийл се усмихна, което мигновено преобрази строгото ѝ изражение, и премина на „ти“:

— Моля, няма защо. А когато гаджето ти допълзи, молейки за втори шанс, помисли за баба ми, за всичките си верни читатели и му

кажи да си обира крушите. — Тя се замисли. — Само че веригата на вратата да е сложена. Защото зло гадже наистина е по-отровно от змийски зъб.

— Много разумен съвет. Слушай, трябва да тръгвам. Помолих таксито да ме изчака, докато не стане ясно, че наистина ще си взема колата.

Всичко щеше да приключи така — наистина така, — но тогава Нийл с подобаващо смирение я помоли да даде автограф за баба й. Тес естествено се съгласи и напук на всичко, което й се беше струпало на главата, с настроение проследи как Нийл измъква някакъв стар документ и откъсва с линия логото на „Стагър Ин“ преди да й го подаде.

— Напиши „На Мери, истинска почитателка.“ Може ли?

Можеше. Добавяше датата, когато й дойде вдъхновение.

— Един мъж ми помогна, когато с гаджето ми се... кажи го де... борехме. Ако не беше той, сигурно щях да пострадам по-лошо. — *Да! Даже можеха да ме изнасят!* — Бих му благодарила, само че не му зная името.

— Едва ли ще успея да ти помогна. Аз съм само служителка в офиса.

— Обаче живееш наблизко, нали?

— Да...

— Срецнах го край малкия магазин на пътя.

— „Гас и Даш“ ли?

— Май така се казва. Там се скарахме с гаджето. За колата. Аз не исках да карам, а и на него не давах. Непрекъснато спорехме, докато вървахме по пътя... препускахме по пътя... препускахме като елени по Еленовия път.

Другата жена се усмихна, сякаш много пъти беше чувала шегата.

— Мъжът се появи с един стар син пикап, с онези пластмасови уплътнения срещу ръжда на гривните...

— „Бондо“ ли?

— Май така се казва. — Прекрасно знаеше, че така се казва. Баща й използваше толкова много кит да кърпи старото си возило, че компанията спокойно можеше да се издържа само от неговите поръчки. — Както и да е, спомням си, че щом излезе от пикапа, ми хрумна, че той не го кара, а го носи.

Побутна хартийката с автографа обратно към Бетси Нийл и видя, че тя широко се усмихва.

— Охо, май се сещам кой е.

— Сериозно?

— Голям ли беше или същинска грамада?

— Същинска грамада — отговори Тес. Изпита някакво особено, бдително щастие, което сякаш бе разположено не в главата ѝ, а в центъра на гърдите. Така се чувстваше, когато брънките на някакъв странен сюжет започваха да се затягат здраво, като дръжки на плетена чанта. Винаги се чувстваше хем изненадана, хем не, когато това се случваше. Не съществуваше подобно удовлетворение.

— Случайно забеляза ли дали има пръстен на кутрето си? С червен камък?

— Да! Като рубин! Само че прекалено голям, за да е истински. Носеше кафява шапка...

Нийл кимна:

— С пръски от белина. От десет години носи този парцал. Описваш Големия шофьор. Не знам къде живее, но е тукашен — или от Коулич, или от Нестор Фолс. Засичам го ту в супермаркета, ту в железарията, ту в „Уолмарт“ — на такива места. А такъв образ не се забравя. Истинското му име е Ал — нещо полско. Фамилията му е трудна за произнасяне — Стрелкович, Станковиц, нещо от този род. Обзалагам се, че ще го намеря в телефонния указател, защото с брат му държат фирма за автопревози. Мисля, че се казва „Ястреб“. Или пък „Орел“. Във всеки случай беше някаква птица. Да проверя ли?

— Не, благодаря — любезно отвърна Тес. — Ти ми свърши достатъчно услуги, а таксито ме чака.

— Добре. Бъди така добра да стоиш далеч от това твое гадже. Както и от тази дискотека. Разбира се, ако споменеш пред някого, че съм ти го казала, ще трябва да те намеря и да те убия.

— С пълно право — усмихна се Тес. — Така ще ми се пада. — На прага тя се обърна. — Може ли още една услуга?

— Ако ми е по силите.

— Ако случайно видиш Ал — нещо полско, не му споменавай, че сме разговаряли. — Усмихна се още по-широко. Усмихна се, въпреки че устните я заболяха. — Държа да го изненадам. С някое подаръче или нещо подобно.

— Няма проблем.

Тя се позабави още малко на прага.

— Направо се влюбих в очите ти.

Нийл се усмихна и вдигна рамене.

— Мерси. Малко съм разногледа, нали? Някога много се впрягах, а сега...

— А сега ги смяташ за плюс — завърши Тес. — Дораснала си за тях.

— Предполагам. Двайсетгодишна даже поработих като модел. Но знаеш ли какво? Понякога е по-добре да надраснеш нещата. Например вкуса към мъже-побойници.

По това нямаше какво да се каже.

26.

Тя провери дали експедишънът ще потегли, след което даде на таксиджията не десетачка, а двайсетачка. Той сърдечно ѝ благодари и подкара към магистрала 84. Тес го последва, но не преди да включи Том в буксата на запалката и да го зареди.

— *Привет, Тес* — обади се Том. — *Виждам, че поемаме на път.*

— Само до вкъщи, Томи — отвърна тя и излезе от паркинга, като съзнаваше, че шофира с гума, сменена от човека, който едва не я беше убил. Ал — нещо полско. Камионджия и превозвач. — С една спирка по пътя.

— *Не зная какви ги мислиш, Тес, обаче бъди внимателна.*

Ако си беше вкъщи вместо в колата, Фрици щеше да направи този коментар и тя пак нямаше да е изненадана. От малка си измисляше гласове и диалози, въпреки че като осем-деветгодишна престана да го прави пред други хора, освен ако не беше на майтап.

— И аз не знам какви ги мисля — отвърна, ала не беше съвсем вярно.

Нагоре се намираше пресечката с шосе 47 и „Гас и Даш“. Тес сигнализира, зави и паркира експедишъна между двата телефонни автомата. Видя номера на „Роял Лимузин“, изписан на прашната стена между тях. Цифрите бяха наклонени, разлети, изписани от пръст, който не е можел да се спре. Полазиха я тръпки и тя притисна ръце до гърдите си. После излезе и отиде до телефона, който още работеше.

Табелката с упътването беше издраскана — може би с ключ за кола от някой пияница, — но важната информация още се четеше: спешните повиквания са безплатни, просто вдигнете слушалката и наберете 911. Фасулско.

Тя натисна деветката, поколеба се, натисна единица и пак се поколеба. Живо си представи пинята^[1] и жена, която се кани да я удари с пръчка. В скоро време всичко, скрито вътре, щеше да се изсипе на показ. Нейните приятели и познати щяха да научат, че е била изнасилена. Патси Маклейн щеше да узнае, че спъването във Фрици в

тъмното е лъжа, породена от срама... и че Тес не ѝ е вярвала достатъчно, за да сподели истината. Но всъщност това не беше главното. Колко му е да изтърпи малко обществено внимание, ако така ще попречи на мъжа, наречен от Бетси Нийл Големия шофьор, да изнасили и да убие друга жена. Тес си даваше сметка, че дори може да я изкарат героиня — това ѝ се струваше невъзможно снощи, когато така я болеше при уриниране, че ѝ идваше да закрепчи, а откраднатите гащички, стърчащи от джоба на великана, не ѝ излизаха от ума.

Само че...

— Мен какво ме грее? — запита отново. Изрече думите много тихо, взирайки се в телефонния номер, изписан на прашната стена. — Мен какво ме грее?

После ѝ дойде наум: „Имам револвер и умея да стрелям.“

Затвори телефона и се върна в колата. Погледна екрана на Том, който показваше пресечката на шосе 47 и Еленовия път.

— Трябва да го обмисля допълнително — каза Тес.

— *Какво има да му мислиш?* — попита Том. — *Ако го убиеш и те хванат, ще отидеш в затвора. Нищо, че си била изнасилена.*

— Точно това трябва да обмисля — рече тя и излезе на шосе 47, което щеше да я отведе до магистрала 84.

В събота сутрин движението на голямата магистрала не беше натоварено и Тес се чувстваше добре зад волана. Облекчена. Нормално. Том мълчеше, докато не подминаха табелата ИЗХОД 9 СТОУК ВИЛИДЖ 4 КМ.

— *Сигурна ли си, че е било случайно?*

— Кое? — Тя се сепна и подскочи. Беше чула думите на Том да излизат от нейната уста, изговорени с гърления глас, който винаги използваше въображаемото си „аз“ от въображаемите си диалози (този глас нямаше нищо общо с робогласа на Том Томтом), но мисълта сякаш не бе *нейна*.

— Да не казваш, че копелето случайно ме е изнасило?

— *Не* — отвърна Том. — *Казвам, че ако зависеше от теб, щеше да се върнеш по пътя, по който си дошла. По този път Магистрала 84. Но нали някой много знаеше? Някой знаеше пряк път.*

— Да — съгласи се тя. — Рамона Норвил. — Обмисли възможността и поклати глава. — От девет кладенеца вода носиш, друже мой.

На това Том не отговори.

---

[1] Пинята е била глинена делва с лика на езическо божество, която древните ацтеки ритуално чупели с тояги и пръчки. Съдържанието, което се изливяло на земята, символизирало изобилие и дарове от божествата. — Б.пр. ↑

27.

Планът ѝ беше, след като напусне „Гас и Даш“, да влезе в интернет и да издири компания за превози, вероятно малка и независима, със седалище в Коулич или някое от съседните градчета. Компания с име на птица, може би ястреб или орел, Детективките от Клуба по плетиво щяха да постъпят точно така; те обожаваха компютрите си и си разменяха съобщения като пристрастени тийнейджърки. Като се изключат другите съображения, би било интересно да види дали нейната версия на аматьорско разследване ще проработи в истинския живот.

Докато караше по изходната рампа от магистрала 84, на два километра от къщата си Тес реши, че първо ще се позанимае с Рамона Норвил. Кой знае, току-виж станало ясно, че освен „Букс & Браун Бегърс“ тя председателства някое гражданско сдружение за превенция на изнасилванията в Чикопи. Даже беше правдоподобно. Отдалеч си личеше, че домакинята на Тес е не просто лесбийка, а *активна* лесбийка. Жени с подобни убеждения често недолюбваха хора, които смятат, че мъжете поначало не са изнасилвачи.

— *Много подпалвачи членуват в местните доброволчески отряди за борба с пожарите* — отбеляза Том, когато тя завиваше на своята улица.

— Това пък какво ще рече?

— *Че не бива да елиминираш никого заради публично афишираните му убеждения. Госпожите от Клуба по плетиво никога не биха го сторили. Обаче непременно я провери в интернет.* — Том говореше с бащински тон, който малко я изненада. И леко я подразни.

— Колко мило, че ми разрешаваш, Томас — процеди тя.

28.

Ала когато седна в кабинета си пред включения компютър, през първите пет минути само се взираше в екрана с логото на „Епъл“ и се чудеше дали наистина смята да открие великана и да стреля с оръжието си, или това е само фантазиране, на каквото се отдават професионалните лъжци като нея. В случая — фантазия за отмъщение. Тя отбягваше подобни филми, но знаеше, че ги има: не можеш да отбягваш културата на своя народ, освен ако не си пълен саможивец, а Тес не беше. Във филмите за отмъщение завидно мускулести мъжаги като Чарлс Бронсън и Силвестър Сталоун не се обръщаха към полицията, а се саморазправяха с лошите. Вземаха закона в свои ръце: *„Ще ти върна тъпкано, копеле!“* Ако не се лъжеше, дори Джоди Фостър, една от най-известните възпитанички на Йейл, беше играла в подобен филм. Тес не си спомняше заглавието. Може би „Храбрата жена“? Все едно.

Компютърът превключи на скрийнсейвър с думата за деня. Днешната дума беше корморан, което по една случайност беше птица.

— Когато изпрацате безценните си стоки с логистично дружество „Корморан“, ще имате чувството, че те летят — с плътен глас изрече Тес, уж бе Том. Натисна един клавиш и скрийнсейвърът изчезна. Тя влезе в интернет, но като за начало не в някоя търсачка. Първо влезе в YouTube и написа РИЧАРД УИДМАРК, без да има представа защо постъпва така. Без да има съзнателна представа.

„Може би искам разбера дали този актьор действително е достоен за вниманието на феновете — помисли си тя. — Рамона определено е на това мнение.“

Имаше много клипове. С най-висок рейтинг се ползваше една шестминутна компилация, кръстена **ТОЙ Е ЛОШ, СТРАШНО ЛОШ**. Бяха я гледали неколкостотин хиляди души. Съдържаше сцени от три филма, но Тес остана като прикована от първата сцена. Черно-бялата лента изглеждаше да е от някоя халтура... но определено бе от *онези* филми. Даже заглавието го подсказваше: „Целувката на смъртта“.

Изглежда целия клип и два пъти се върна на „Целувката на смъртта“. Уидмарк играеше ухилен гангстер, който заплашваше възрастна жена в инвалидна количка. Търсеше информация: „Къде се е дянало синчето ти, дете много дрънка?“ Възрастната жена отказваше да му каже и той продължаваше: „Знаеш ли какво ги правя тия, дете пропяват? Гръмвам ги в корема, за да овършеят хубаво земята и да им дойде акълът.“

Той обаче не застреля старата жена в корема. Завърза я за количката с шнура на лампата и я засили по стълбите.

Тес излезе от YouTube, провери Ричард Уидмарк и откри каквото очакваше предвид въздействието на краткия откъс. Въпреки че след това бе играл в много филми, повечето пъти добрия герой, той беше запомнен с „Целувката на смъртта“ като кискащия се психопат Томи Удо.

— Голяма работа — каза Тес. — Понякога пурата е просто пура.

— Което какво ще рече? — поинтересува се Фрици от перваза, където се бе изтегнал на припек.

— Ще рече, че Рамона вероятно се е влюбила в него, след като го е гледала в ролята на героичен шериф или смел капитан на боен кораб, или нещо от този род.

— Сигурно — съгласи се Фрици, — защото ако си права по отношение на сексуалната ѝ ориентация, тя вероятно не си прави кумири от мъже, които убиват старици в инвалидни колички.

Разбира се, че това бе вярно. Право в десетката, Фрици.

Котаракът скептично погледна Тес:

— Но може би тук грешиш.

— И така да е, лошите психопати си *нямат* мажоретки.

Думите не бяха излезли от устата ѝ, а Тес осъзна каква велика глупост е изрекла. Щом лошите психопати си нямаха мажоретки, нямаше още да се произвеждат филми за извратения с хокейната маска и жертвата на изгаряне с ножици вместо пръсти. Но Фрици спазва добрия тон и не започна да ѝ се смее.

— Само това липсваше — промърмори Тес. — Ако много се изкушаваш, спомни си кой ти пълни купичката.

Провери Рамона Норвил в търсачката на Гугъл, излязоха четирийсет и четири хиляди резултата; добави *Чикони* и резултатите намаляха до по-поносимите хиляда и двеста (макар Тес да си знаеше,

че и от тях повечето ще се окажат ненужен пълнеж). Първата смислена находка се появи от вестник „Уикли Римаиндър“ и се отнасяше до самата Тес: **БИБЛИОТЕКАРКАТА РАМОНА НОРВИЛ СЪОБЩАВА: „ПЕТЪК ЩЕ Е ДЕН ЗА ДЕТЕКТИВКИТЕ ОТ УИЛОУ ГРОУВ.“**

— Ето ме и мен, звездата — изкоментира Тес. — Ура за Теса Джийн. Дай да видим моята поддържаща актриса. — Само че когато плъзна стрелката нагоре по страницата, откри единствено своя снимка. Онази фотография с официална рокля с голи рамене, която нейната асистентка обичайно изпращаше. Сбърчи нос и се върна пак на Гугъл, без да е сигурна защо толкова държи отново да види Рамона — просто държеше и толкова. Когато най-сетне откри снимка на библиотекарката, видя това, което подсъзнанието ѝ вече е подозирало, ако се съди по коментарите на Том на път за вкъщи.

Снимката бе поместена в репортаж от третия августовски брой на „Уикли Римаиндър“. Заглавието гласеше **КОИ ПИСАТЕЛИ ЩЕ ГОСТУВАТ НА БРАУН БЕГЪРС ПРЕЗ ЕСЕНТА**. Рамона Норвил стоеше на стъпалата пред библиотеката, усмихваше се и примижаваше заради слънцето. Лоша снимка, направена от работещ на парче фотограф без кой знае какъв талант, и лош (но вероятно типичен) избор на дрехи от страна на Норвил. Сакото с мъжка кройка я правеше широка в раменете като професионален бейзболист. Ниските ѝ кафяви обувки бяха много грозни. Твърде впитите сиви панталони подчертаваха онова, което Тес и приятелките от прогимназията наричаха „тлъсти кълки“.

— Триста дяволи, Фрици! — Гласът ѝ пресекваше от ужас. — Виж това.

Фрици не дойде да погледне, нито отговори — и как, при положение че беше прекалено разстроена, за да преправи гласа му?

„Провери какво виждаш — посъветва се тя. — Преживя ужасен шок, Теса Джийн, може би най-големия шок, който може да се стовари върху една жена, с изключение на фатална диагноза в лекарския кабинет. Затова провери.“

Затвори очи и извика образа на мъжа от стария пикап „Форд“. Отначало беше изглеждал толкова дружелюбен. *Отде да знаеш, че ще се натресеш на Веселия зелен великан?*

Само дето не беше зелен; беше почернял от слънцето здравеняк, който не кара пикапа си, а го носи.

Рамона Норвил, неголям шофьор, но откъдето и да го погледнеш голяма библиотекарка, беше твърде възрастна, за да му е сестра. А ако сега беше лесбийка, невинаги е била такава, защото приликата бе неоспорима.

Освен ако жестоко не се лъжа, гледам снимка на майката на моя изнасилвач.

29.

Тя отиде в кухнята да пийне вода, но само с вода нямаше да стане. Преполовена бутилка текила се мъдреше в дъното на кухненския шкаф незнайно откога. Тес я извади, помисли да вземе чаша, но направо надигна шишето. Текилата опари устата и гърлото ѝ, но иначе ѝ подейства добре. Отново отпи, този път по-малко, и прибра текилата. Не смяташе да се напива. Точно днес имаше нужда да е с трезва глава.

Гняв — най-големият, най-истински гняв, откакто беше зрял човек — я завладя като треска, но тази треска нямаше нищо общо с изкараните досега. Тя циркулираше в тялото ѝ като странен серум — първо студено отдысно, после горещо отляво, където е сърцето. Сякаш не засягаше главата ѝ, която беше бистра. И то по-бистра, след като си пийна текила.

Направи няколко бързи кръгчета из кухнята, навела глава, масажирайки с ръка пръстена от синини по шията си. Не ѝ хрумна, че обикаля кухнята, както обикаляше изоставения магазин, след като изпълзя от канала, който Големия шофьор бе нарекъл за нейна гробница. Действително ли смяташе, че Рамона Норвил я е изпратила — нея, Тес — при сина си психопат като един вид жертвоприношение? Имаше ли такава вероятност? Нямаше. Всъщност откъде да е сигурна, че двамата са майка и син, съдейки по една лоша снимка и по памет?

Обаче имам слонска памет. И съм добра физиономистка.

Е, тя така мислеше, но вероятно същото се отнасяше за всички хора. Нали?

Да, а идеята е шантава. Не си криви душата.

Не си кривеше душата, но беше виждала по-шантави неща по програмите за истински престъпления (които редовно следеше). Жените от кооперацията в Сан Франциско, които години наред убивали своите възрастни наематели, за да присвоят пенсиите им, и ги заравяли в задния двор. Пилотът, който изпратил в отвъдното съпругата си и замразил трупа във фризера, за да го прекара през

дърворезачката зад гаража. Мъжът, който упоил децата си с газолин и ги сготвил като бройлери, за да е сигурен, че жена му никога няма да упражнява родителските права, които ѝ били присъдени. Майка да изпраща жертви на сина си беше потресаващо и невероятно... обаче не и невъзможно. Щом нещата опираха до двусмислената (без)образност на човешкото сърце, границите май не важаха.

— И таз добра! — Ужас и гняв се преплитаха в гласа ѝ. — И таз добра, и таз добра, и таз добра!

Разбери. Разбери със сигурност. Ако можеш.

Тес се завърна при своя благонадежден компютър. Ръцете ѝ силно трепереха и тя на три пъти се опита да въведе ПРЕВОЗВАЧИ КОУЛИЧ в полето на търсачката. Накрая успя, натисна ентър и резултатът се появи отгоре в списъка: АВТОПРЕВОЗИ ЧЕРВЕН ЯСТРЕБ. Оттам влезе в уебсайта на фирмата, където я посрещна лоша анимация на голям камион с червен ястреб отстрани и смахнат, ухилен шофьор зад волана. Камионът прекоси екрана отдясно наляво, обърна се, прекоси отляво надясно, после пак се обърна. Безкрайно пътуване на чомпи. Мотото на фирмата проблясваше в червено, бяло и синьо над рисуваното камионче: УСМИВКИТЕ ИДВАТ С ОБСЛУЖВАНЕТО!

За желаещите да пътешестват отвъд гостоприемния екран имаше четири-пет възможности, в това число телефонни номера, ценоразпис и отзиви на доволни клиенти. Тес ги пропусна и кликна върху последния ред, който гласеше: ВИЖТЕ НАЙ-НОВОТО ПОПЪЛНЕНИЕ В НАШИЯ АВТОПАРК! Щом картинката се появи, и последното парченце се намести.

Снимката беше много по-добра от тази на Рамона Норвил на стъпалата пред библиотеката. Изнасилвачът на Тес седеше зад волана в лъскавата кабинка, на чиито врата с причудливи букви бе написано: АВТОПРЕВОЗИ ЧЕРВЕН ЯСТРЕБ КОУЛИЧ, МАСАЧУЗЕТС. Той не носеше кафявата шапка с пръски от белина, а русата остра къса коса подсилваше едва ли не зловещо приликата с майка му. Неговата жизнерадостна, предразполагаща усмивка бе същата, което Тес помнеше от вчерашния следобед. Същата, с която ѝ каза: *Вместо да ти сменям гумата, що да не те изучавам? А?*

Отизиране в снимката цикълът на странния серум на гнева, който протичаше в системата ѝ, се ускори. В слепочията ѝ се появи бучене, което не беше точно главоболие. Всъщност бе приятно.

Той носеше пръстена с червеното стъкълце.

Надписът под снимката гласеше: „Ал Стрелке, управител на фирма за автопревози «Червен ястреб», зад волана на последната придобивка на фирмата: *Питърбилт 389* от 2008. Могъщият автовоз Пит сега е на разположение на всичките ни клиенти, които са **НАЙ-ГОТИНИТЕ В СТРАНАТА**. Вижте само! Ал не прилича ли на горд татко?“

Чу го как я обижда, че е кучка — мрънкаща курва и кучка, — и сви ръце в юмруци. Усети как ноктите ѝ се забиват в дланите и стисна още по-здраво, наслаждавайки се на болката.

Горд татко. Очите ѝ неизменно се връщаха на този израз. Горд татко. Гневът все повече се ускоряваше и обикаляше тялото ѝ, както тя беше обикаляла кухнята. Както тя беше обикаляла магазина снощи, ту идвайки на себе си, ту изключвайки напълно — като актриса, която ту изчезва на сцената, ту се мярка под светлината на някой прожектор.

Ще си платиш, Ал. А ченгетата да си гледат работата. Ще се разплащаш с мен.

Налице беше и въпросът с Рамона Норвил. Гордата майка на гордия татко. Въпреки че Тес още не се бе уверила нейното съучастие. Донякъде това се дължеше на нежеланието да повярва, че една жена би допуснала нещо толкова ужасно да се случи на друга жена, но също така имаше по-невинно обяснение.

Чикопи не беше Бог знае колко далеч от Коулич и Рамона сигурно винаги минаваше направо по Еленовия път.

— За да погостува на сина си — кимна Тес. — За да погостува на гордия татко с лъскавия автовоз Пит. Като нищо може тя да го е снимала зад волана.

Та защо да не препоръча любимия си маршрут на гостуващата авторка?

Но защо не каза: „Всеки път минавам оттам, когато отивам на гости при сина си.“ Нямаше ли да е естествено?

— Може би не разговаря с непознати за Стрелке-фазата от живота си — предположи. — Фазата, преди да открие късата коса и удобните обувки. — Не беше изключено, но как да обясни гредите с гвоздеи? Капанът. Норвил я изпрати по онзи път, а капанът е бил заложен предварително. Дали му се е обадила? Обадила се е с думите: *„Пращам ти едно сочно парче, не я изпускай?“*

Това все още не означава, че е била замесена... съзнателно замесена. Колко му е гордият татко редовно да се осведомява за гостуващите автори?

— Нищо работа — изкоментира Фрици, след като скочи върху картотеката. Заблiza едната си лапичка.

— А ако си е харесал снимка... на една сравнително привлекателна писателка... вероятно се е досетил, че майка му ще я изпрати по... — Тес млъкна. — Не, тук нещо не се връзва. Без входяща информация от мамчето как ще е разбрал, че ще се връщам с кола до дома си в Бостън? Или че ще летя със самолет до дома си в Ню Йорк?

— Ти го провери в Гугъл — обади се Фрици. — Може би и той те е проверил там. Както и тя. В последно време всичко го има в интернет; ти сама го каза.

Това вече се връзваше, макар и доста хлабаво.

Тес реши, че има само един начин да узнае със сигурност. Като посети ненадейно Норвил. Като я погледне в очите. Ако в тях не се четеше нищо освен изненада и любопитство какво е провокирало завръщането на създателката на Уилоу Гроув... ще навести Рамона не в библиотеката, а в дома ѝ... това едно на ръка. Но ако прочете в очите ѝ страх, който може би е породен от мисълта *защо си тук, а не в ръждясалия канал под Еленовия път...* тогава...

— Тогава ще е различно, Фрици. Нали?

Той впери в нея лукавите си зелени очи, като продължаваше да ближе лапичката си. Тази лапичка изглеждаше безобидна, ала в нея се криеха нокти. Тес ги беше виждала, а понякога и усещала.

Разбрала е къде живеея; да видим дали ще мога да ѝ върна услугата.

Пак заработи с компютъра, като този път потърси уебсайта на „Букс & Браун Бегърс“. Беше напълно сигурна, че ще го открие — днес куцо и сакато имаше уебсайт, даже затворници с доживотни присъди имаха уебсайтове — и го откри. Веригата книжарници публикуваше интересни бележки за своите членове, рецензии за книги и неофициални резюмета — не точно протоколи — от организираните срещи с автори. Тес избра тях и започна да превърта. Не след дълго откри, че срещата от десети юни се е провела в дома на Рамона Норвил в Брустър. Тес никога не беше ходила в градчето, но знаеше къде е: вчера на път за ангажимента си беше подминала неговата зелена

табела на магистралния разклон. То се намираше само на две-три отбивки южно от Чикопи.

След това влезе в данъчните регистри на община Брустър и плъзна курсива надолу, докато не откри името на Рамона. Предишната година тя беше платила 913,06 долара данък недвижими имоти. Адресът на въпросния имот беше Лейсмейкър Лейн, 75.

— Падна ли ми, скъпа — рече Тес.

— Трябва да обмислиш как ще действаш — посъветва я Фрици.
— И колко далеч искаш да стигнеш.

— Ако съм права — отговори тя, — може би доста далеч.

Понечи да изключи компютъра, но се сети, че не е зле да провери още нещо, въпреки че сигурно щеше да удари на камък. Отиде на страницата на „Уикли Римаиндър“ и кликна върху НЕКРОЛОЗИ. Имаше поле, където да въведеш името, което търсиш, и Тес написа СТРЕЛКЕ. Излезе само едно съвпадение, мъж на име Роскоу Стрелке. Според некролога от 1999 той починал внезапно у дома си на четирийсет и осем годишна възраст. Оставил съпруга Рамона и двама сина: Алвин (23) и Лестър (17). За писателка на криминални романи, пък било и от безкръвния вид, известен като „уютни домашни кримки“, внезапната смърт действаше като червен флаг. Тес потърси в общата база данни на вестника, но не откри нищо повече.

Заседа се за момент, барабанейки неспокойно с пръсти по страничните облегалки креслото, както правеше, когато работеше и не можеше да намери дума, фраза или начин да опише нещо. После потърси списък с вестниците в Западен и Южен Масачузетс и попадна на спрингфийлдския „Републиканец“. Написа името на съпруга на Рамона Норвил и заглавието, което се появи беше грубо и рязко: **БИЗНЕСМЕН ОТ ЧИКОПИ СЕ САМОУБИВА.**

Стрелке бил намерен в гаража си, увиснал от една дъска. Няколко оставена бележка и Рамона не се цитираше, но една съседка споменала, че господин Стрелке бил много разстроен от „някакви неприятности, в които се забъркал големият син“.

— Какви ги е надробил Ал, че така си се разстроил? — запита Тес компютърния екран. — Да не е свързано с момиче? Може би изнасилване? Сексуално посегателство с побой? Още тогава ли е действал мащабно? Ако затова си се обесил, значи си бил пилешка курешка, тате.

— Може би на Роскоу са му помогнали — предположи Фрици.
— Знаеш я Рамона. Едра, силна жена. Какво да ти разправям, виждала си я.

Това отново не прозвуча като гласа, с който обикновено си приказваше наужким. Сепната погледна Фрици. Той също я погледна: зелени очи, питащи *кой, аз ли?*

Това, което Тес искаше, бе направо да отиде с колата до Лейсмейкър Лейн, с револвера в дамската си чанта. Това, което Тес трябваше да направи, бе да престане да се изживява като детективка и да се обади в полицията. Нека те да се оправят. Старата Тес би постъпила така, само че тя вече не беше онази жена. Онази жена сега ѝ се струваше далечна роднина, на която изпращаш коледна картичка и забравяш за нея до следващата Коледа.

Понеже не можа да реши — и понеже навсякъде я болеше — тя се качи на горния етаж и си легна. Спа четири часа и се събуди така вдървена, че едва се изправи. За подсилване изпи още два тиленола, изчака да подействат и отиде с колата до видеотеката. Носеше Изстисквача на лимони в дамската си чанта. Реши, че винаги ще го носи, докато шофира сама.

Добра се до видеотеката малко преди да затвори и поиска филма с Джоди Фостър „Храбрата жена“. Служителят (който беше със зелена коса, ухото му бе продупчено с безопасна игла и я имаше осемнайсет години, я не) снизходително я уведоми, че филмът всъщност се казва „Смелата“^[1]. Господин Ретропънк я светна, че за още петдесет цента може да си тръгне и с торбичка пуканки за микровълнова фурна. Тес се канеше да откаже, но размисли.

— Що пък не? — насочи въпроса си тя към господин Ретропънк.
— Нали живеем само веднъж?

Той се сепна, видя я по различен начин и усмихнато се съгласи, че е точно така.

Вкъщи Тес приготви пуканките, пяхна дивидито в устройството и се настани на дивана, като подпяхна една възглавница зад кръста си, където беше охлузеното място. Фрици се намести при нея и двамата изгледаха как Джоди Фостър преследва мъжете (боклуците, както във фразата *доволен ли си, боклук такъв*), които бяха убили приятеля ѝ. Междувременно Фостър видя сметката и на други боклуци с револвера си. „Смелата“ в значителна степен беше халтура, но въпреки това Тес

го хареса. Реши, че е много съдържателен. Освен това реши, че дълги години нещо ѝ е липсвало: простият, но автентичен катарзис, предлаган от такива филми. Щом го изгледа, се обърна към Фрици с думите:

— Ще ми се Ричард Уидмарк да беше заварил Джоди Фостър вместо старата дама в количката, а ти?

Фрици се съгласи на хиляда процента.

---

[1] У нас със заглавие „Другата в мен“. — Б.пр. ↑

30.

Онази нощ, докато октомврийският вятър вилнееше около къщата, а Фрици се беше свил на кравай до нея в леглото, Тес се уговори със себе си: ако сутринта се събуди в същото разположение на духа, ще посети Рамона Норвил, а може би след Рамона — в зависимост от това как се развият нещата на Лейсмейкър Лейн — ще навести „Големия шофьор“ Алвин Стрелке. По-вероятно беше да се събуди с някакво подобие на здрав разум и да се обади в полицията. Само че не анонимно, нищо че ще е в устата на всички. Навярно бе трудно да доказваш изнасилване четирийсет часа и Бог знае колко душеве след деянието, но знаците на сексуално издевателство бяха изписани по цялото й тяло.

И жените в тръбата: тя беше техен защитник, независимо дали й харесваше или не.

Утре всички тези мисли за отмъщение ще ми се струват глупави. Досущ виденията, които се присънват на болните или трескавите.

Само че когато се събуди в неделя, беше Новата Тес. Взря се в револвера на нощното шкафче и си помисли: *Искам да го използвам. Искам сама да се заема с това, а като се има предвид какво преживях, заслужавам сама да се заема.*

— Обаче трябва да се уверя във вината на Рамона и не желая да ме заловят — сподели тя с Фрици, който сега беше станал и се разтягаше, приготвяйки се за още един изнурителен ден, прекаран в излежаване и похапване от купичката.

Тес взе душ, облече се и излезе на огряната от слънцето веранда с жълт бележник за писане. Близо четвърт час се взираше в ливадата в задния двор, като от време на време отпиваше от изстиващия си чай. Накрая написа ДА НЕ МЕ ЗАЛОВЯТ отгоре на първия лист. Прецени това на трезва глава и започна да си води бележки. Започна бавно, ала набра скорост, както се случваше всеки ден, когато пишеше книга.

31.

Към десет часа огладня. Пригответи си огромна закуска и омете всичко до троха. След това върна филма във видеотеката и се поинтересува имат ли „Целувката на смъртта“. Нямаха го, но след десет минути разглеждане Тес му избра заместител — „Последната къща вляво“. Прибра се и внимателно го изгледа. Във филма няколко мъже изнасилваха момиче и го захвърляха в гората, като мислеха, че е умряло. Историята толкова много напомняше на нейната, че тя се разрида и Фрици избяга от стаята. Все пак изгледа филма докрай и бе възнаградена с щастлив финал: родителите на момичето убиха изнасилвачите.

Прибра диска в обложката и го остави на масичката в антрето. Щеше да го върне утре, ако още беше жива дотогава. Възнамеряваше да оживее, но нищо не бе сигурно: човек си подскача като зайче по буренясалата пътека на живота, осеяна с куп странни обрати и коварни завои.

Тъй като разполагаше с време за убиване — светлите часове на деня мудро се точеха, — тя отново влезе в интернет и потърси информация дали Ал Стрелке не е бил загазил още преди самоубийството на баща си. Удари на камък. По всяка вероятност ближният здравата го беше загазил (както често се случва с ближните), но Тес се сецаше за друг сценарий: белята може да е станала, когато Стрелке е бил малолетен. В подобни случаи имената не се съобщаваха на пресата, а делото (при положение че се е стигнало до съд) се засекретяваше.

— Може да го е загазил още по-зле — подхвърли тя на Фрици.

— Такива типове редовно загазват по-зле — съгласи се Фрици. (Това беше рядкост. Обикновено Том се държеше сговорчиво. Общо взето, Фрици й се правеше на интересен.)

— После, след няколко години, е възникнало нещо друго. Нещо по-лошо. Да речем, че мамчето му е помогнало да се измъкне...

— Не забравяй братчето — посъветва я Фрици. — Лестър. Нищо чудно и той да е замесен.

— Не ме обърквай с прекалено много действащи лица, Фриц. Знам само, че шибаният Голям шофьор Ал ме изнасили, а майка му вероятно е помагач. Това ми стига.

— Рамона може да му е леля — предположи Фрици.

— О, я млъквай! — скастри го Тес и Фрици млъкна.

32.

В четири часа си легна, като смяташе, че няма да мигне, но оздравяващото ѝ тяло си имаше собствени приоритети. Тукати се унесе, а когато се събуди от настоятелното бръмчене на будилника, се зарадва, че го е навела да звъни. Навън поривистият октомврийски вятър метеше листата от улиците и ги пращаше в задния ѝ двор на пъстроцветни вихри. Светлината се беше смекчила до онова странно и безплътено златно, което явно е изключителна собственост на късните есенни следобеди в Нова Англия.

Носът ѝ се беше пооправил — болката бе стихнала до тъпо пулсиране, — но гърлото още я болеше, а до банята Тес стигна по-скоро с куцукане. Стоя под душа, докато банята не стана мъглива като английско мочурище от разказ за Шерлок Холмс. Това ѝ помогна. Няколко тиленола от аптечката щяха да ѝ помогнат дори повече.

Изуши си косата и избърса запотеното огледало. Оттам я погледна една съвсем нормална жена, в чиито очи се четеше гняв. Огледалото бързо се затъмни отново, но Тес осъзна, че е решена да постъпи така независимо от последиците.

Сложи си черно поло и черни панталони с големи провиснали джобове. Направи си кок и си нахлузи голяма черна спортна шапка. Кокът малко я поизду отзад, но поне никой потенциален свидетел нямаше да каже: „Не успях да видя добре лицето ѝ, но имаше дълга руса коса. Беше хваната на опашка с един такъв дебел ластик. Каквато можеш да си купиш от евтин магазин.“

Слезе в сутерена, където от Деня на труда^[1] държеше каяка си, и от горния рафт извади макарата с жълтото спасително въже. Отрязва метър и двацет с градинските ножици, нави го около ръката си и го пхна в джоба на панталона. Качи се обратно в кухнята и в същия джоб — левия — прибра джобно ножче. Десният джоб беше за Изстисквача на лимони... и един друг предмет, който извади от чекмеджето до фурната. После приготви двойна порция на Фрици, но преди да му даде яденето, го гушна и целуна по главичката. Старият

котарак присви очи (вероятно повече от изненада, отколкото от отвращение; неговата господарка не беше по лиготиите) и моментално се спусна към купичката, щом тя го пусна.

— Пирувай — каза му Тес. — Ако не се върна, Патси ще се сети за теб, но дотогава може да минат няколко дена. — Тя се поусмихна и добави: — Обичам те, стар перушан такъв!

— Добре де, добре — разкара я Фрици, зает да се храни.

Тес още веднъж прочете списъка НЕ ПОЗВОЛЯВАЙ ДА ТЕ СПИПАТ, като мислено прехвърляше с какви припаси се е заредила и какво ще предприеме, когато се озове на Лейсмейкър Лейн. Най-важно бе да има едно наум: че нещата сигурно няма да се развият според очакванията ѝ. Ставаше ли дума за подобна работа, в тестето карти винаги имаше жокери. Рамона можеше да не си е вкъщи. Или можеше да си е вкъщи със сина убиец и изнасилвач, изтегнати удобно пред телевизора в дневната, разтоварващи се с някой филм от видеотеката. Може би „Трион“.^[2]

Малкият брат — без съмнение известен в Коулич като Малкия шофьор — сигурно също щеше да е там. Току-виж се оказало, че тази вечер Рамона е спретнала парти или литературно четене. Важното беше да не се сащисва от неочаквания развой на събитията. Тес реши, че ако досега не се е научила да импровизира, много вероятно излиза за последно от къщата си в Стоук Вилидж.

Изгори в камината листчето с НЕ ПОЗВОЛЯВАЙ ДА ТЕ СПИПАТ, разрови жарта с ръжена и си сложи коженото яке и тънки кожени ръкавици. Якето имаше дълбок вътрешен джоб. Тес пхна в него кухненски нож — да ѝ носи късмет — и се постара да запомни, че там има нож. Както ѝ беше тръгнало този уикенд, само мастектомия ѝ липсваше.

На излизане включи алармата.

Вятърът моментално заплющя в кожената ѝ яка и в панталоните. Вихреха се минициклони от листа. В притъмнялото небе над еснафското предградие облаците се гонеха по лицето на нащърбената луна. Тес си помисли, че вечерта е идеална за филм на ужасите.

Седна в експедишъна и затвори вратата. Едно листо се завъртя по предното стъкло и се запиля незнайно къде.

— Няма ми го здравият разум — заключи Тес. — Загинал е или в канала, или когато съм обикаляла магазина. Това е единственото

обяснение.

Запали двигателя. Том Томтом светна и каза:

— *Привет, Тес. Виждам, че поемаме на път.*

— Точно така, друже мой. — Тя се наведе и програмира Лейсмейкър Лейн 75 в мъничката механична главица на Том.

---

[1] Национален празник в САЩ и Канада, отбелязван през първия понеделник на септември. — Б.пр. ↑

[2] Хорър за сериен убиец с прякор „Триона“, който у нас е преведен като „Убийствен пъзел“. — Б.пр. ↑

33.

Тес бе проучила в Google Earth квартала на Рамона — изглеждаше същият, когато стигна там. Дотук добре. Брустър беше малко градче, Лейсмейкър Лейн се намираше в покрайнините му, къщите отстояха на голямо разстояние една от друга. Тес премина покрай номер 75 с разумните четирийсет километра в час и установи, че лампите светят, а на алеята е паркирана една-едничка кола — последен модел „Субару“, който направо крещеше „Библиотекарка!“ Нямаше помен от автовоза Пит или от друг тежкотоварен камион. Нито пък от пикап, закърпен с „Бондо“.

В края на улицата Тес направи обратен завой, върна се и бързо сви по пътната алея на Рамона Норвил, за да не се разколебае. Угаси фаровете и двигателя, след което дълбоко си пое дъх.

— *Върни се жива и здрава, Тес* — обади се Том от контролното табло. — *Върни се жива и здрава и аз ще те заведа до следващата ти спирка.*

— Ще дам всичко от себе си. — Тя грабна жълтия бележник (сега в него не бе записано нищо) и излезе от колата. Притискаше бележника до гърдите си, докато вървеше към вратата на Рамона Норвил. Нейната лунна сянка — може би това беше всичко, останало от Старата Тес — вървеше редом с нея.

34.

От двете страни вратата на Норвил завършваше с ивици дебело стъкло. През него не се виждаше ясно, ала Тес все пак забеляза дървения паркет и хубавите тапети в антрето. Имаше масичка, по която бяха нахвърлени няколко списания. Или пък бяха каталози. Антрето водеше към голямо помещение. Оттам гърмеше телевизор. Чуваше се пеене, така че Рамона Норвил вероятно не гледаше „Трион“. Всъщност ако Тес беше права и песента беше „Ще изкача всички планини“, Рамона гледаше мюзикъл — „Звукът на музиката“.

Тес натисна звънеца. Отвътре се разнесе дрънкане на камбанки, което напомняше встъпителните акорди на „Дикси“ — странен избор за Нова Англия, но ако и за това беше права, Рамона Норвил беше странна жена.

Чу се тропане на големи крака и Тес се извърна така, че светлината да не пада върху лицето ѝ. Свали тефтера от гърдите си и се престори, че пише в него. Леко се прегърби. Тя беше жена, която извършва някакво проучване. Беше неделя вечер, умората я надвиваше и искаше единствено да научи коя е любимата марка паста за зъби на стопанката (или дали има в дома си от пиле мляко), след което да се прибере.

Не се безпокой, Рамона Норвил, можеш да ми отвориш, отдалеч си личи, че съм безобидна жена, която и на мравката прави път.

С крайчеца на окото си зърна разкривена рибешка физиономия през дебелото стъкло. Настъпи пауза, която сякаш се проточи много дълго, после Рамона Норвил отвори.

— Да? С какво мога да ви...

Тес се обърна. Светлината от антрето озари лицето ѝ. А потресеното изражение на Норвил, увисналата челюст казаха всичко, което я интересуваше.

— *Ти?* Какво правиш на моя...

От предния си десен джоб Тес извади Изстисквача на лимони. По пътя за насам си представяше как той се закача в ципа и не излиза

— представяше си го с кошмарна яснота, — но револверът излезе без проблеми.

— Дръпни се от вратата. Ако се опиташ да затвориш, ще те застрелям.

— Няма — рече Норвил. Не се отдръпна, но и не затвори вратата. — Да не си полудяла?

— Влизай вътре! — Вдигна оръжието, като видя как се повдигат едрите гърди на Рамона. — Ако ми се разпищиш, ще стрелям. По-добре да ми повярваш, кучко, защото изобщо не се шегувам.

Пищният бюст на Норвил се отпусна. Тя се озъби, очите ѝ зашаваха. Сега не приличаше на библиотекарка, нито пък изглеждаше весела и сърдечна. Лично на Тес тя приличаше на плъх, хванат пред дупката си.

— Ако стреляш, целият квартал ще чуе.

Тес силно се съмняваше, но не взе да спори.

— За теб няма да има значение, понеже ще си мъртва. Влизай вътре. Ако се държиш прилично и отговориш на въпросите ми, утре сутринта може и да си жива.

Норвил отстъпи и тя влезе в антрето, като държеше револвера пред себе си. Веднага щом затвори вратата — с крак, — Норвил спря и не помръдна. Стоеше до масичката с каталозите.

— Дори не си и помисляй! — заплаши я Тес и устните на другата жена лекичко трепнаха. Явно Рамона наистина е мислела да я замери с някое списание. — За мен си отворена книга. Иначе защо ще съм тук? Върви назад! Чак до хола. Обожавам семейство Трап, когато са във вихъра си.

— Ти си луда — каза Рамона, но продължи да отстъпва. Беше с обувки. Даже у дома си носеше големи грозни обувки. Приличаха на мъжки обувки с връзки. — Нямам понятие какво търсиш тук, но...

— Не на мене тия, мамче. Да не си *посмяла*. Когато ме видя, лицето ти говореше по-красноречиво от всякакви думи. Мислеше ме за мъртва, нали?

— Не зная за какво...

— Само ние момичетата сме, тъй че защо не си признаеш с ръка на сърцето?

Вече се намираха в хола. По стените имаше сантиментални картини: клоуни, безпризорни деца с ококорени очи, както и много

полиця и масички, отрупани с разни дреболии: снежни топки, тролчета, керамични фигурки, мечета с нежни сърца, керамична къщичка от сладкиши а ла Хензел и Гретел. Въпреки че Норвил беше библиотекарка, никъде не се виждаха книги. Срещу телевизора стоеше удобно кресло. До него имаше масичка. Отгоре ѝ бяха подредени опаковка „Чийз Дудълс“, голяма бутилка диетична кола, дистанционното и „Телевизионен справочник“. Върху телевизора имаше рамкирана снимка на Рамона с друга жена — двете се прегръщаха, долепили бузи. Май беше направена в увеселителен парк или на селски панаир. Пред снимката имаше кристална бонбонiera, която искреше под светлината на лампата.

— Откога го правиш?

— Не зная какво говориш.

— Откога сводничиш на твоя син, който е убиец и изнасилвач?

В очите на Норвил просветна пламъче, но тя отново отрече... което изправи Тес пред проблем. Когато дойде тук, убийството на Рамона изглеждаше не просто вариант, а най-вероятният изход от срещата им. Беше почти сигурна, че е в състояние да ѝ тегли куршума и спасителното въже в левия преден джоб на панталона ѝ ще си остане неизползвано. Сега установи, че не може да я убие хладнокръвно, освен ако тя не си признае съучастието. Защото изражението ѝ, докато Тес стоеше на нейния праг контузена, но иначе съвсем жива, не бе достатъчно.

Не напълно.

— Кога се започна? На колко години беше той? На петнайсет? Оправда ли се, че е било „просто свалка“. Много от тях се оправдават с това, когато започват.

— Нямам понятие за какво говориш. Вчера в библиотеката ти се справи приемливо — малко вяло, личеше си, че си дошла заради парите, но поне запълни празната дата в календара, — а сега цъфваш на вратата ми, заплашваш ме с оръжие и говориш врели...

— Няма смисъл, Рамона. Видях неговата снимка в сайта на „Червен ястреб“. С пръстена. Той ме изнасили и се опита да ме убие. Реши, че наистина ме е убил. *А ти го изпрати при мен.*

Устата на Норвил се разчекна в грозна комбинация от шок, ужас и вина.

— *Не е истина! Тъпа пупко, не знаеш какво говориш!* — Тя тръгна към Тес.

Тес вдигна револвера.

— Не-е, да ги нямаме такива. Не-е.

Норвил спря, но тя разбра, че това едва ли ще продължи дълго. Библиотекарката събираше сили за борба или бягство. Вероятно си даваше сметка, че Тес ще я последва, ако изтича някъде в къщата, следователно се приготвяше за борба.

Семейство Трап отново пееха. Заради положението, в което Тес се намираше — в което по своя воля се беше поставила — радостният им хор я подлудяваше. Като държеше Рамона на прицел с едната ръка, с другата Тес взе дистанционното и изключи звука. Понечи да го остави и застина. Отгоре на телевизора имаше две неща, но отначало беше обърнала внимание само на снимката с Рамона и приятелката ѝ. Едва бе погледнала бонбониерата.

Сега видя, че огнените отблясъци не са от шлифования кристал, както си беше помислила. Нещо искреше в бонбониерата. Вътре бяха обиците ѝ. Диамантените ѝ обици.

Норвил грабна къщичката на Хензел и Гретел от полицата и замери Тес. Замахна силно. Тес се наведе, а къщурката от сладкиши се размина на сантиметър с главата ѝ и се разби в стената. Тес отстъпи назад, спъна се в креслото и се просна на земята. Оръжието изхвърча от ръката ѝ.

Двете жени се сбиха за него — Норвил коленичи и заби рамо в ръката и рамото на Тес като бейзболист, решен да смели на кайма куотърбека. Тя първа се добра до оръжието и го сграбчи. Макар и със закъснение Тес потърси ножа, който беше взела за всеки случай. Норвил беше прекалено едра... агресивна като квачка с малки пиленца. Да, точно така. Години наред беше бранила своя непрокопсаник, решително го бранеше и сега. Трябваше да я застреля в антрето още щом вратата се бе затворила зад нея.

„*Но не можах*“ — помисли си тя и даже в този момент истината ѝ дари някаква утеха. Тя се изправи на колене, бръкнала във вътрешния джоб на якето, обърната с лице към Рамона Норвил.

— Ти си задръстена писателка и сказката ти беше задръстена — заобихда я Норвил. Тя се усмихваше, говорейки все по-бързо. Гласът ѝ беше носов, напевен като на аукционер. — Изпя си урока, както си

пееш книжките. Ти беше изпята работа. Ти беше идеална за него, а той щеше да убие някого, разпознавах знаците. Изпратих те по онзи път и нещата се наредиха идеално, и се радвам, че те е изучал. Не знам какви сметки си правила, за да ми се домъкнеш тук, обаче си ги правила без кръчмаря.

Тя дръпна спусъка, но се чу само глухо изщракване. При покупката на револвера Тес взе уроци, като най-важният беше да не зареждаш патрон в първото гнездо. В случай че спусъкът се задейства случайно.

На лицето на Норвил се изписа почти комична изненада. Това я подмлади. Тя се взря в Изстисквача и в този момент Тес извади ножа от вътрешния джоб на якето, приведе се и го заби в корема на библиотекарката.

Рамона нададе едно немошно ООО-ОООО, което се опита да бъде писък, но не успя. Револверът на Тес тупна на пода, а библиотекарката се подпря на стената, взирайки се в дръжката на ножа. Ръката ѝ помете цяла редица керамични фигурки. Те се изсипаха от лавицата и се разбиха на пода. Едрата жена пак нададе онова ООО-ОООО. Предницата на пенъора ѝ още беше чиста, ала кръвта започна да се стича върху мъжките ѝ обувки. Тя стисна с две ръце дръжката, опита се да измъкне острието и за трети път нададе немошното ООО-ОООО.

Невярващо изглежда Тес. Тес отговори на погледа. Спомняше си една случка от десетия си рожден ден. Получи от баща си подарък прашка и веднага затърси по какво да стреля. По някое време, когато се беше отдалечила на пет-шест пресечки от къщи, зърна едно клепоухо улично куче да рови из кофа за смет. Сложи камъче в прашката и стреля, като искаше само да сплаши кучето (така поне си казваше), но вместо това го уцели по задницата. Кучето жаловито изхленчи — ау-ау-ау — и побягна, но преди това укорително погледна Тес и тя никога не забрави този поглед. Би дала какво ли не, за да заличи постъпката си, и оттогава никога не стреля с прашката по друго същество. Разбра, че убиването е част от живота — не изпитваше угризения, когато убиваше комари, залагаше капани, щом видеше миша дупка в мазето, и изяде порядъчно количество пържоли — но вярваше, че няма как да нарани живо същество по този начин, без да изпита разкаяние или съжаление. Не изпита нито едното, нито другото в хола на Лейсмейкър

Лейн. Може би защото в края на краищата се стигна до самозащита. А може би изобщо не беше така.

— Рамона — каза тя. — Точно сега чувствам известна близост с Ричард Уидмарк. Това ги правим тия, дето пропяват, маце.

Библиотекарката стоеше сред локва кръв, а на пенъоара ѝ най-сетне разцъфнаха кървави макове. Лицето ѝ беше преbledняло. Тъмните ѝ очи бяха ококорени и изцъклени от шока. Тя изплезил език и бавно облиза долната си устна.

— Сега можеш хубаво да овършееш земята, за да ти дойде акълът в главата — как ти се струва?

Норвил започна да се приплъзва. Мъжките ѝ обувки джвакаха в кръвта. Тя се вкопчи в друга лавица и я изтръгна от стената. Взвод от мечета с нежни сърца се наведе напред и извърши самоубийство.

Въпреки че не изпитваше разкаяние или съжаление, Тес установи, че напук на голямото си репчене има много малко общо с Томи Удо: нямаше никакво желание да гледа или да удължава агонията на Норвил. Наведе се и вдигна Изстисквача. От предния десен джоб на панталона си извади предмета, който беше взела от кухненското чекмедже до фурната. Това беше ръкохватка за фурна. Тя ефикасно щеше да заглуши един изстрел, стига калибърът на оръжието да не е твърде голям. Тес беше научила това, докато пишеше „Клубът по плетиво от Уилоу Гроув поема на мистериозен круиз“.

— Не разбираш. — Норвил дрезгаво шепнеше. — Не можеш да ме застреляш като куче. Има грешка. Заведи ме... в болница.

— Грешката беше твоя. — Тес затисна дулото с ръкохватката за фурна. — И тя е, че не си кастрирала сина си, щом си го разбрала какво представлява. — Сложи кухненската ръкавица върху слепоочието на Рамона Норвил, леко извърна глава и натисна спусъка. Чу се едно приглушено и отсечено *фют*, все едно голям човек се е изкашлял.

Това беше всичко.

35.

Не беше проверила в Гугъл домашния адрес на Ал Стрелке; очакваше да го получи от Норвил. Но както вече си беше направила, такива неща никога не се развиваха по план. Сега трябваше да се вземе в ръце и да свърши работата докрай.

Домашният кабинет на Норвил се намираше на горния етаж в помещението, което вероятно е било предназначено за спалня за гости. Там имаше още мечета с нежни сърца и керамични фигурки. Както и половин дузина снимки в рамки, но нито една не беше на синовете ѝ, постоянната ѝ приятелка или великият покоен Роскоу Стрелке. Това бяха снимки с автограф от писатели, които са гостували на „Браун Бегърс“. Стаята напомни на Тес за украсеното със снимки на музикални състави фойе на „Стагър Ин“.

„Тя не поиска автограф върху моята снимка — помисли си Тес. — Та как иначе, за какво ѝ е да си има спомен от задръстена писателка като мен? Аз бях за отбиване на номера, за запълване на дупка в графика ѝ. Както и месо за онази месомелачка, нейния син. Голям късмет за тях двамата, че се появих, когато им беше удобно.“

Върху бюрото на Норвил, погребан под рекламни листовки и библиотечна кореспонденция, се спотайваше стар „Макинтош“, досущ като този на Тес. Екранът бе тъмен, но светещата точка на монитора означаваше, че компютърът само спи. Тес (която си беше сложила ръкавиците) натисна един клавиш. Екранът светна, показа се десктопът на Норвил. Нямаше нужда от онези досадни пароли, колко мило.

Кликна на иконката с адресника, отиде на буквата Ч и откри фирма за автопревози „Червен ястреб“. Адресът беше „Транспорт Плаза“ 7, Тауншип Роуд, Коулич. Тя мина по-нататък и към Щ откри както огромния си познайник от петък вечер, така и брат му Лестър. Големия шофьор и Малкия шофьор. И двамата живееха на Тауншип Роуд, близо до фирмата, която сигурно бяха наследили от баща си: Алвин на номер 23, Лестър на номер 101.

„Ако имаше трети брат — помисли си тя, — щяха да бъдат Трите малки шофьорчета. Едното щяло да живее в сламена къщичка, другото — в къщурка от клонки, а третото — в тухлена къщичка. Уви, те са само двама.“

Слезе на долния етаж, извади обиците си от бонбоньерата и ги прибра в джоба на якето. Взря се в мъртвата жена, която се опираше на стената. В този прощален поглед нямаше съжаление, а съзнание за успешно приключена работа. Нямаше защо да се притеснява за евентуални улики; беше сигурна, че не е оставила дори едничък косъм. Ръкохватката за фурна — сега с дупка по средата — пак беше в джоба ѝ. Ножът беше обикновен, такива се продаваха в универсалните магазини по цяла Америка. Току-виж се оказало, че Рамона има същия комплект. Засега Тес беше чиста, но трудностите вероятно тепърва предстояха. Тя излезе от къщата и подкара колата. След петнайсет минути спря в паркинга на един изоставен търговски център, колкото да програмира в джипиеса Тауншип Роуд 23, Коулич.

36.

С напътствията на Том малко преди девет Тес се озова близо до целта си. Нащърбената луна още беше ниско на небето. Вятърът духаше по-силно от когато и да било.

Тауншип Роуд се отклоняваше от шосе 47, само че поне на десет километра от „Стагър Ин“ и даже по-далеч от центъра на Коулич. Транспорт Плаза се намираше в пресечката на двата пътя. Според табелата тук се помещаваха трима превозвачи и фирма за преместване. Приютилите ги постройки бяха грозни и паянтови. Най-малката принадлежеше на автопревозно дружество „Червен ястреб“. В неделя вечер всички сгради бяха тъмни. Огромният паркинг беше ограден с телена мрежа и осветен от електрически лампи. Депото беше пълно с автобуси и тежкотоварни камиони. Поне един от автобусите имаше надпис от страни ПРЕВОЗВАЧИ ЧЕРВЕН ЯСТРЕБ, но Тес реши, че не е същият от снимката в уебсайта; онзи с гордия татко зад кормилото.

До депото имаше мотел. Колонките за гориво — над дузина — бяха осветени от същите мощни лампи. Бяла флуоресцентна светлина се лееше от едната страна на централната сграда, другата тънеше в мрак. Отзад имаше още една постройка във формата на буквата П. Там бяха паркирани коли и камиони. Грамадната крайпътна табела беше дигитална, заредена с информация, сияеща в яркочервено.

МОТЕЛЪТ НА РИЧИ ТАУНШИП РОУД

ВИЕ ГИ КАРАТЕ, НИЕ ГИ ЗАРЕЖДАМЕ

ОБИКН \$2,99 ГАЛ

ДИЗЕЛ \$2,69 ГАЛ

ВИНАГИ БИЛЕТИ ЗА НАЙ-НОВАТА ЛОТАРИЯ

РЕСТОРАНТЪТ ЗАТВОРЕН НЕД. ВЕЧЕР

ДУШОВЕТЕ НЕ РАБОТЯТ НЕД. ВЕЧЕР

МАГАЗИН & МОТЕЛ „ВИНАГИ ОТВОРЕНО“

КАРАВАНИ „ВИНАГИ ДОБРЕ ДОШЛИ“

И най-отдолу неграмотно, но пламенно:

ЗА НАШИТЕ ВОЙНИЦИ!

ПОБЕДА В АФГАНДИСТАН!

Заради потока от шофьори, които зареждаха с гориво както камионите си, така и себе си (ресторантът не работеше, но Тес беше убедена, че когато е отворен, в менюто му неизменно фигурират пържени пилешки пържоли, кюфтета и хлебният пудинг на мама), през седмицата в мотела кипеше трескаво оживление, но в неделя вечер той представляваше гробище, защото тук нямаше нищо, даже дискотека като „Стагър Ин“.

Край бензиновите колонки имаше само едно моторно превозно средство, паркирано с предницата към пътя, с маркуч, пъхнат в резервоара. Стар форд пикап F-150, многократно кърпен с „Бондо“. Заради ослепителните лампи беше невъзможно да се определи цветът, но нямаше нужда. Тес бе видяла пикапа отблизо и знаеше какъв е на цвят. Мястото на шофьора беше празно.

— *Май не си изненадана, Тес* — подхвърли Том, когато тя намали, за да спре на банкета, и погледна магазина с присвити очи. Въпреки натрапчивата флуоресцентна светлина мярна там неколцина души, като един от тях беше голям. „*Голям ли беше, или същинска грамада?*“ — бе попитала Бетси Нийл.

— Въобще не съм изненадана — каза тя. — Той живее тук. Къде другаде ще отиде, за да зареди?

— *Може би се готви да поеме на път.*

— Толкова късно в неделя вечер? Едва ли. Вероятно си е бил вкъщи и е гледал „Звукът на музиката“. Мисля, че е свършил бирата и е дошъл за още. Решил е, след като така и така ще се разкарва, да напълни и резервоара.

— *Не е изключено да грешш. Не е ли по-добре да спреш зад магазина и да го последваш, щом излезе?*

Само че Тес не искаше. Фасадата на магазина беше изцяло стъклена. Той можеше да я види, докато минава оттам. Заради яркото осветление на бензиностанцията трудно би познал лицето ѝ, но колата беше друга работа. По пътя имаше много фордове, но след петъчната вечер Ал Стрелке трябваше да си отваря очите на четири за черни фордове „Експедишън“. Освен това в петък, когато беше спрял на буренясалия паркинг до изоставения магазин, сигурно е забелязал регистрационния номер от Кънектикът.

Имаше и нещо друго. Нещо дори по-важно. Тес отново потегли, оставяйки мотела на Ричи в огледалото за обратно виждане.

— Нямам желание да се движа след него. Искам да се движа пред него. Искам да го чакам.

— *Ами ако е женен, Тес?* — обади се Том. — *Ако си има жена, която го чака вкъщи?*

Тази мисъл я сепна. После Тес се усмихна, и то не само защото рубинът на пръстена му беше твърде голям, за да е истински.

— Типове като него си нямат жени. Не и постоянно. В живота на Ал е имало само една жена и тя е мъртва.

37.

За разлика от Лейсмейкър Лейн в Тауншип Роуд нямаше нищо еснафско; беше кънтри като певица Травис Трит. Къщите представляваха блестящи острови от електрически светлини под сиянието на изгряващата луна.

— *Наближаваш своята цел, Тес* — рече Том с реалния си глас.

Тя преваля един хълм и от лявата си страна видя пощенска кутия, на която пишеше СТРЕЛКЕ и 23. Пътната алея — дълга, асфалтирана, гладка като черен лед — се издигаше и правеше завой. Тес остави Тауншип Роуд и зави по нея без никакво колебание, но безпокойството я обзе веднага след това. Едва не удари спирачки, за да направи обратен завой. Защото продължеше ли нататък, нямаше избор. Щеше да бъде като бръмбар в бутилка. И дори да не беше женен, какво щеше да стане, ако в момента е с някого? С братлето си Лес например? Какво щеше да стане, ако Големия шофьор е пазарувал бира и мезе за двама, не за един?

Тес угаси фаровете и продължи да кара на лунна светлина. В нейното превъзбудено състояние ѝ се стори, че алеята няма край, но едва ли беше изминала повече от двеста метра, когато зърна къщата на Стрелке горе на баира. Изглеждаше по-голяма от обикновена вила и по-малка от фермерски дом. Не беше тухлена къщурка, нито сламена. В приказката за трите малки прасенца и лошия вълк това щеше да е къщурката от клонки.

Отстрани на къщата беше паркирано дълго ремарке с надпис АВТОПРЕВОЗИ ЧЕРВЕН ЯСТРЕБ. В края на алеята пред гаража се кипреше автовозът Пит от снимката в уебсайта. На лунна светлина изглеждаше обсебен от призраци. Тес намали, когато го приближи, и изведнъж отнякъде се появи бяла светлина, която я заслепи и огря ливадата. Това беше сензорна лампа, активирана от движение, и ако Стрелке се върнеше сега, щеше да забележи сиянието ѝ от края на алеята. Може би щеше да я зърне още от Тауншип Роуд.

Тес удари спирачки. Веднъж като тийнейджърка беше сънувала, че е гола-голеничка в училище и изпитва голям срам. Сега се почувства по същия начин. Чу някаква жена да стене. Предполагаше, че е тя, но не звучеше като себе си.

— *Загази, Тес.*

— *Млъквай, Том.*

— *Той може да се върне всеки момент, а ти не знаеш за колко е нагласен таймерът на лампата. Затрудни се с майката. Той е далеч по-голям от нея.*

— *Казах да млъкваш!*

Опита се да разсъждава, само че ярката светлина ѝ пречеше. Сенките на автовоза и на ремаркетото отляво сякаш се протягаха към нея с остри черни пръсти — пръсти на караконджул. Проклета сензорна лампа! Разбира се, че тип като него ще си сложи сензорна лампа! Би трябвало незабавно да се маха, да завие по *неговата* ливада и да даде газ надолу към шосето, но не бе изключено да се засекат. Чувстваше го. А ако се лишеше от елемента на изненадата, щеше да загине.

„*Мисли, Теса Джийн, мисли!*“

И като капак на всичко се разлая куче. В къщата имаше куче. Тя си представи озъбен питбул.

— *Ако ще оставаш, трябва да се скриеш* — посъветва я Том... не, това не звучеше като нейния глас. Или не точно като нейния глас. Може би това бе гласът на нейната най-дълбока същност, на оцеляването. И на убийството. Колко дълбоко заровени, неподозирани същности има човек? Май безкрайно много.

Погледна в огледалото за обратно виждане, като хапеше подутата си долна устна. Засега по алеята не приближаваха включени фарове. Но как да е сигурна, когато лунният блясък и лампата я заслепяваха?

— *Лампата е с таймер* — обади се Том — *и на твое място нямаше да стоя със скръстени ръце. Ако преместиш колата, след като изгасне, само ще го задействаш повторно.*

Тя се насочи се към автовоза, за да го заобиколи, и спря. Тревата там беше висока. Големия шофьор непременно щеше да забележи следите от експедишъна. Даже ако сега угаснеше, проклетата лампа пак щеше да грейне безжалостно при завръщането му и той щеше да види смачканата трева.

Отвътре кучето се нахъсваше: *Ръф! Ръф! РъфРъфРъф!*

— *Давай направо през ливадата и го скрий зад ремаркетото* — предложи Том.

— Ами следите от гумите? Следите!

— *Все някъде трябва да го скриеш.* — Том говореше вежливо, но твърдо. — *Поне от тази страна тревата е окосена. Нали знаеш, че повечето хора не забелязват това, което ще им избоде очите. Дорийн Маркиз непрекъснато го повтаря.*

— Стрелке не е член на Клуба по плетиво, а един побъркан скапаняк.

Но тъй като нямаше избор — нали беше стигнала чак дотук, подкара през ливадата към сребристите ремарке под осветление, което създаваше илюзията за горещо пладнe. Надигна се лекичко от седалката, сякаш така като по магия следите от експедишъна нямаше да личат толкова.

— *Дажe ако лампата свети, той може нищо да не заподозре* — обади се Том. — *Бас държа, че сърните задействат сензора през цялото време. Дажe може да го е сложил, за да ги прогонва от зеленчуковата градина.*

Обяснението звучеше смислено (и гласът отново бе като на Том), но това не я успокои кой знае колко.

Ръф! Ръф! Ръф! Ръф! Сякаш онова животно сереше петцентови монети.

Почвата зад сребристите ремарке беше гола и изровена — от време на време тук са се приютявали и други тежкотоварни ремаркета, — но достатъчно твърда. Тес скри експедишъна, доколкото можеше, в сянката му и изключи двигателя. Потеше се обилно и излъчваше неприятна миризма, която никой дезодорант не бе в състояние да премахне.

Щом излезе и затръшна вратата, лампата угасна. В миг на суеверие Тес си помисли, че тя е изключила лампата, която я беше изплашила, после се сети, че е бил таймерът. Подпря се на топлия капак на експедишъна и дълбоко си пое въздух, изпускайки го на пресекулки като бегач в маратон, който пробягва финалните неколкостотин метра. Добре бе да знае за колко време е нагласен таймерът, но нямаше отговор на този въпрос. От уплаха ѝ се беше сторило, че е светило часове наред.

Когато отново се овладя, си направи инвентаризация, като действаше бавно и методично. Револвер и ръкохватка. И двете в наличност, и двете необходими. С тази дупка ръкохватката едва ли щеше да заглуши втори изстрел; дано къщурката върху баира да имаше шумоизолация. Не беше болка за умирање, че ножът е забит в корема на Рамона; стигнеше ли се дотам да коли с кухненски нож Големия шофьор, сериозно щеше да е загазила.

„А в револвера останаха само четири патрона... Защо не взе още патрони, Теса Джийн? Уж имаше план, но май не струва за нищо.“

— Млъквай! — прошепна тя. — Том или Фрици, или който и да си, просто млъквай.

Гласът престана да я хока и тогава Тес осъзна, че истинският свят също се е умълчал. Бесният лай на кучето беше секнал, когато сензорната лампа изгасна. Сега единственият звук беше от вятъра, а единствената светлина — от луната.

38.

Ремаркетото беше отлично прикритие, ала Тес не можеше да остане там. Нали беше дошла тук с определена цел. Предпазливо заобиколи къщата. Много се страхуваше да не задейства друга сензорна лампа, но чувстваше, че няма избор. Друга лампа нямаше, обаче луната се скри зад облак, Тес се спъна в капака за мазето и едва не си удари главата в ръчната количка, когато се изправи на колене. За момент, докато лежеше просната, се запита в какво се е превърнала. Беше известна писателка, а застреля една жена преди час и нещо. И то след като я намушка с нож в корема. „*Започвам да откачам.*“ После се сети как той я обиждаше, как я наричаше мрънкаща кучка и курва, и вече не ѝ пукаше дали откача.

Стрелке наистина имаше градина зад къщата си, но тя бе малка и очевидно не си струваше да я пази със сензорна лампа от набезите на сърни и елени. Освен това в нея бяха останали само няколко загниващи тикви. Тес прекоси лехите, заобиколи ъгъла и се озова пред автовоза. Луната отново се беше показала и превръщаше хрома му в течното сребро на остриите мечове от някое фентъзи.

Тя тръгна покрай тежкотоварното возило и коленичи до предното колело (което ѝ стигна до брадичката). Извади Изстисквача от джоба си. Големия шофьор не можеше да влезе в гаража си, защото автовозът запречваше пътя. А и да не беше така, сигурно гаражът бе фрашкан с типичните за ерген боклуци: инструменти, риболовни такъми, приспособления за къмпинг, авточасти, каси газирана вода (купени с отстъпка).

Това са само догадки. Опасно е да гадаеш. Дорийн хубаво щеше да те нахока.

Щеше и още как, никой не познаваше дамите от Клуба по плетиво по-добре от Тес, но тези миловидни бабки със слабост към сладкишите рядко поемаха рискове. А когато рискува, човек, ще не ще, гадае.

Тес си погледна часовника и с учудване установи, че е само десет без двама и пет. Струваше ѝ се, че е нагостила двойно Фрици преди четири години. Може би пет. Стори ѝ се, че идва кола, после разбра, че ѝ се е причуло. Жалко, че вятърът духаше силно, но... „Като не ми харесва, да духам аз.“ Никоя членка на Клуба по плетиво не би използвала цинизми — Дорийн Маркиз и нейните приятелки обичаха изрази като „Не се помайвай“, — но това за духането си беше вярно.

Може би той действително беше поел на път, нищо че беше неделя вечер. Може би още щеше да го чака, когато слънцето изгрее, премръзнала до кости (всяка от които я болеше) заради вятъра, непрестанно брулещ самотното баирче, където тя, лудата за връзване, се беше качила с всичкия си акъл.

„Не, той е лудият за връзване. Не помниш ли как танцуваше? Как сянката му се кривеше по стените? Не помниш ли как пееше? Квиченето му? Ще го чакаш, Теса Джийн. Ще го чакаш, докато адът замръзне. Стигнала си прекалено далеч, за да се отказваш.“

Всъщност тя точно от това се боеше.

„Няма начин да бъде благоприличие убийство в дневната. Нали ти е ясно?“

Ясно и беше. Това конкретно убийство — ако успееше да го извърши, — щеше да бъде от типа на „Предсмъртно желание“, а не на „Клубът по плетене от Уилоу Гроув гостува зад кулисите“. Той щеше да паркира тук, вероятно точно пред автовоза, зад който се беше скрила. Щеше да угаси фаровете на пикапа и преди очите му да свикнат с...

Този път не беше вятърът. Тя разпозна нестройното боботене на двигателя още преди фаровете да залееят със светлина завоя на алеята. Застана на едно коляно и нахлупи надолу шапката си, за да не я отнесе вятърът. Трябваше да се приближи до него, а това означаваше много внимателно да подбере най-подходящия момент. Ако се опиташе да го застреля от засада, най-вероятно щеше да пропусне въпреки близкото разстояние; инструкторът от стрелбището ѝ беше обяснил, че може да разчита на Изстисквача само на дистанция от три метра или по-малко. Препоръчал ѝ бе да си набави по-надеждно оръжие, но Тес така и не го послуша. А това не беше всичко. Първо трябваше да се увери, че в пикапа е самият Стрелке, а не брат му или някакъв приятел.

Нямат план.

За план беше твърде късно, понеже това беше пикапът, и когато лампата се включи, тя зърна кафявата шапка с пръските от белина. Видя как Големия шофьор се мръщи и примигва и разбра, че за миг ярката светлина е заслепила и него. Или действаше сега, или никога.

Аз съм Храбрата жена.

Без план, даже без мисъл в главата си, тя излезе иззад автовоза — не тичаше, а вървеше спокойно, с широки крачки. Вятърът се извиваше на пориви и плющеше в панталона ѝ. Тес отвори пътническата врата на пикапа и забеляза на ръката му пръстена с червения камък. Той стискаше книжна кесия, в която прозираше нещо с формата на правоъгълна кутия. Бира, вероятно в опаковка от дванайсет кутии. Той се обърна към нея и се случи нещо ужасно: тя се раздвои. Храбрата жена видя животното, което я изнасили, души и натика в канал с два разложени трупа. Тес видя малко по-широкото лице, както и бръчиците около устата и очите, които ги нямаше в петък следобед. Но още докато осмисляше тези подробности, Изстисквача на лимони гръмна два пъти. Първият куршум продупчи гръкляна на Стрелке малко под брадичката. Вторият отвори черна дупка над едната рунтава вежда и разби прозореца от страната на шофьора. Стрелке рухна върху вратата и ръката, която стискаше книжната кесия, се отпусна като отсечена. Чудовищна тръпка разтърси тялото му и ръката с пръстена се удари във волана, като наду клаксона. Кучето в къщата пак се разлая.

— Не, това е той. — Тя държеше оръжието и се взираше през отворената врата. — *Сигурно е той!*

Изтича пред пикапа, загуби равновесие, падна на коляно, изправи се и дръпна вратата на шофьора. Стрелке се строполи навън, главата му се удари в асфалтираната алея. Шапката му се изхлузи. Дясното му око, избодено от куршума, пронизал главата, се пулеше на луната. Лявото се пулеше на Тес. Накрая я убеди не лицето — лицето с бръчици, които наистина виждаше за пръв път; лицето с белези от акне, които липсваха в петък следобед.

„Голям ли беше, или същинска грамада?“ — беше попитала Бетси Нийл.

„Същинска грамада“ — беше отговорила Тес и той наистина бе грамаден... само че не колкото застреляния мъж. Когато нейният изнасилвач излизаше от пикапа (от *този* пикап, в това нямаше капчица

съмнение), тя бе преценила, че е висок два метра. Бездънен в корема, налят в бедрата и широк като порта. А този мъж беше висок поне два и десет. Беше дошла да си отмъсти на великан, а уби левиатан.

— О, Господи! — възкликна и вихърът отнесе думите ѝ надалеч.
— Боже Господи, какво направих?

— Ти ме уби, Тес — обади се простряният на земята мъж... което беше логично при двете дупки в главата и гърлото му. — Уби Големия шофьор точно както си беше наумила.

Силите я напуснаха. Тя коленичи до него. Луната грееше от буреносното небе.

— Пръстенът — прошепна Тес. — Шапката. *Пикапът*.

— Той носи пръстена и шапката, когато е на лов — каза Големия шофьор. — Тогава кара и пикапа. Когато той е на лов, аз съм на път, карам автовоз на „Червен ястреб“ — и ако някой го зърне, особено като е седнал — мисли, че вижда мен.

— Защо го прави? — попита тя мъртвеца. — Ти си му брат.

— Защото е луд — търпеливо обясни Големия шофьор.

— И защото преди номерът е минавал — намеси се Дорийн Маркиз. — Като са били непълнолетни, Лестър е загазил с полицията. Въпросът е дали Роскоу Стрелке се е самоубил заради онзи първи проблем, или защото Рамона е накарала баткото Ал да поеме вината. А може би Роскоу е щял да каже истината и Рамона го е убила. Инсценирала е самоубийство. Кое е било, Ал?

Но Ал запази мълчание по въпроса. Мъртвешко мълчание, ако трябва да бъдем точни.

— Ще ти кажа какво се е случило според мен — продължи Дорийн Маркиз. — Рамона си е давала сметка, че ако братчето ти се озове на разпит при полицаи, който има поне капка мозък в главата, като нищо ще признае далеч по-тежък грях от това, че е опипвал някое момиче в училищния автобус или че е надничал в колите на местната любовна алея — каквото и да е било кокошкарското обвинение. Теб е придумала да поемеш вината, а мъжа си е убедила да мълчи. Повероятно го е заставила. Или защото полицията никога не е провела разпознаване с момичето, или защото то не е повдигнало обвинения, работата се е потулила.

Ал нищо не отговори.

Тес си помисли: „Клеца тук и разговарям с въображаеми гласове. Превъртяла съм.“

Да, но някак съзнаваше, че се опитва да запази разума си. Затова трябваше да разбере, а историята, която разказваше с гласа на Дорийн, или беше вярна, или се доближаваше до истината. Градеше се на догадки и калпава дедукция, но имаше смисъл. Връзваше се с това, което Рамона бе признала в последните си мигове.

Тъпа пупко, не знаеш какво говориш!

И: Не разбираш. Има грешка.

Добре, имало е грешка. Всичко, което тя направи тази вечер, е било грешка.

Не, не всичко. Рамона е била съучастничка. Знаела е.

— А ти знаеше ли? — обърна се Тес към мъжа, когото бе убила. Пресегна се да го хване за ръката, но се спря. Плъттa под ръкава още щеше да е топла. Още щеше да е като на жив човек. — Знаеше ли?

Той не отговори.

— Нека аз — намеси се Дорийн Маркиз. С най-милият си и предразполагащ тон на възрастна дама, който действаше безотказно в книгите, тя попита: — Колко знаехте, господин Шофьор?

— Понякога подозирах — отвърна й. — Общо взето, не му мислех много. Движех бизнеса.

— Някога питал ли си майка си?

— Може и да съм — отвърна той и по чудатото изкривеното му око Тес отсъди, че той увърта. Ала откъде да е сигурна на тази подивяла лунна светлина?

— Когато са изчезнали момичетата ли? Тогава ли я попита?

Големия шофьор не отвърна, може би защото Дорийн беше започнала да звучи като Фрици. И като Том Томтом, разбира се.

— Обаче никога не е имало доказателства, нали? — Този път гласът беше на самата Тес.

Но ето че той й отговори:

— Не. Никакви доказателства.

— А ти *не искаше* доказателства, нали?

Този път нямаше отговор, затова Тес стана и колебливо се приближи до кафявата шапка с белите пръски, която вятърът беше отвял чак на ливадата. Точно когато я вдигаше, сензорната лампа отново угасна. Кучето в къщата престана да лае. Това я наведе на

мисълта за Шерлок Холмс и докато стоеше, брулена от ветровития лунен блясък, нададе най-печалния смях, излизал от човешко гърло. Свали своята шапка, напъха я в джоба на якето си и нахлупи неговата. Беше ѝ прекалено голяма, затова я свали, за да затегне лентата отзад. Върна се при мъжа, когото беше убила; същият, за когото отсъди, че може би не е съвсем невинен... но все пак твърде невинен, за да заслужава наказанието, изпълнено от Храбрата жена.

Тя почука с пръст по козирката на кафявата шапка и попита:

— Този ли носиш, когато си на път?

Отговори не Стрелке, а Дорийн Маркиз, доайен на Клуба по плетиво:

— Разбира се, че не. Когато шофираш за дружеството, носиш шапка с червен ястреб, нали?

— Да — каза Стрелке.

— Също така не носиш пръстена, нали?

— Не. Много е кич. Не върви за пред клиентите. Да не говорим, че рискувах някой пияница или наркоман от мизерните мотели да го вземе за истински. Не биха ме нападнали открито, аз съм прекалено голям и силен — поне бях до тази вечер, — но можеха да ме застрелят като куче. А аз не заслужавам такава съдба. Нито заради фалшивия рубин, нито заради гнусотиите, които брат ми е сътворил.

— Заедно с брат ти никога не шофирахте едновременно за дружеството, нали, миличък?

— Не. Когато той беше на път, аз се занимавах с канцеларска работа. Когато аз бях на път, той... Е, май се сецаш какви ги вършеше, когато пътувах.

— Трябвало е да *кажеш*! — кресна Тес. — Даже само да си подозирал, е трябвало да *кажеш*!

— Страхувал се е — рече Дорийн с благия си глас. — Нали, миличък?

— Да — отвърна Ал. — Страхувах се.

— От брат ти ли? — попита Тес, която или не вярваше, или не желаше да повярва. — Било те е шубе от *братчето*!

— Не от него — отговори Ал Стрелке. — От нея.

39.

Когато Тес се намести зад волана и запали мотора, Том се обади:
— *Нямаше откъде да знаеш, Тес. Всичко се разви със светкавична бързина.*

Това бе вярно, ала не отчиташе основния мрачен факт: когато погна изнасилвала си подобно на отмъстителка от някой филм, тя се обрече на ада.

Тес насочи револвера към слепоочието си и отново го свали. Не можеше, не сега. Имаше задължение спрямо жените в канала и спрямо всяка друга жена, която можеше да се озове при тях, ако Лестър Стрелке се отърве безнаказано. А след това, което току-що бе извършила, бе по-важно от всякога той да не се отърве безнаказано.

Трябваше да отиде на още един адрес. Само че не с експедишъна си.

40.

Алеята на Тауншип Роуд 101 не бе дълга, нито асфалтирана. Това бяха два коловоза, обрасли с храсти, които жулеха синия пикап, докато Тес го караше към малката къщичка. В нея нямаше нищо приветливо: тя бе схлупена стара съборетина, която би могла да служи за декор на „Голямото тексаско клане“.^[1]

Понякога животът наистина подражава на изкуството. И колкото по-жестoko е изкуството, толкова по-точно е подражанието.

Тес не опита да се промъкне тайно — защо въобще да гаси фаровете, при положение че Лестър Стрелке сто на сто познаваше дрънченето на пикапа като гласа на батко си?

Тя още бе с кафявата шапка с пръски от белина, носена от Големия шофьор, когато не беше на път; шапката, с която му вървеше и с която накрая не му провървя. Пръстенът с фалшивия рубин беше прекалено голям за който и да е от пръстите ѝ, затова тя го прибра в левия преден джоб на панталона си. Малкия шофьор се обличаше като батко си, когато излизаше на лов, и макар че той вероятно нямаше да има време (а и изтънченост), за да оцени тази ирония — как последната му жертва отива при него с въпросните аксесоари, — същото не се отнасяше за Тес.

Спря до задния вход и слезе. Стискаше в ръка револвера. Вратата беше отключена. Тес влезе в барака, която миришеше на бира и развалена храна. Шейсетватова крушка висеше на мръсен шнур от тавана. Четири пластмасови кофи за боклук — от по трийсет и два галона, каквито се продаваха в „Уолмарт“ — преливаха. Зад тях, до стената, бяха струпани купища стари броеве на „Малките обяви на чичо Хенри“. Отляво имаше друга врата със стъпало пред прага. Сигурно бе за кухнята. Вместо брава имаше резе. Несмазаните панти изскърцаха, когато тя го дръпна. Преди час щеше да се ужаси от шума. Сега изобщо не и пукаше. Беше тук да свърши работа. Всичко се свеждаше до това и бе голямо облекчение да се освободиш от целия този емоционален багаж. Миризмата на мазната пържола, която

Малкия шофьор си беше изпържил за вечеря, я блъсна в носа. Чу смях от телевизора. Някакъв ситком. „Зайнфелд“ — помисли си.

— Какво ми се мъкнеш тук, по дяволите? — Лестър Стрелке надвика телевизора. — Останала ми е само бира и половина, ако си дошъл за поркане. Допивам си и си лягам. — Тя тръгна натам, откъдето идваше гласът му. — Да беше се обадил, че да не се разка...

Тес влезе в стаята. Онзи я видя. Тя не беше мислила каква ще е реакцията му, когато види последната си жертва, въоръжена с револвер и нахлупила бейзболната шапка, която самият той си слагаше, щом го хванеха дяволите. Дори да беше мислила, за нищо на света не би предположила какво ще види. Устата му зейна, лицето му се скова. Изпусна в скута си кутията с бира и пяната оплиска опиканите му боксерки (друго той не носеше).

„Вижда призрак — помисли си Тес, Докато вървеше към него с насочено оръжие. — *Добре.*“

Имаше време да забележи — макар че в стаята цареше ергенски безпорядък и никъде нямаше кичозни фигурки, — че обстановката е същата като в дома на майка му: креслото пред телевизора, масичката (с последната неотворена кутия бира и пакетче „Доритос“ вместо диетична кола и „Чийз Дудълс“), същата телевизионна програма със Саймън Кауъл на корицата.

— Ти си мъртва — прошепна той.

— Не — отвърна Тес. Опря дулото на Изстисквача в главата му. Онзи немощно понечи да я хване за китката — прекалено немощно и прекалено късно. — Ти си мъртвият!

Дръпна спусъка. Кръвта рукна от ухото му и главата му като отсечена се килна настрана. Все едно той се опитваше да разкърши схванатия си врат.

— Бях в пода, бях в пода — обади се от телевизора Джордж Костанца.

Публиката се засмя.

---

[1] Филм на ужасите от 1974 г. за туристи и семейство канибали.
— Б.пр. ↑

41.

Беше почти полунощ и вятърът духаше още по-силно от преди. При всеки порив къщата на Лестър Стрелке се разтърсваше и Тес се сещаше за прасенцето, което си построило къщичка от клонки.

Малкото прасенце, което беше живяло в тази къщичка, вече никога нямаше да се притеснява, че ще му я издухат, защото беше мъртво на креслото. Освен това не беше малко прасенце. Беше лош вълк.

Седеше в кухнята и пишеше в мръсен тефтер със син кон на корицата, който бе открила в спалнята на Стрелке. На горния етаж имаше четири стаи, но само спалнята не беше задръстена с боклуци — като се започне от метални рамки за легло и се стигне до двигател за моторница „Ивинруд“, който сякаш е бил пуснат от покрива на някоя сграда. Понеже щяха да минат месеци, докато прерови тези хранилища на Безполезното, Безпризорното и Безсмисленото, Тес се съсредоточи върху спалнята на Стрелке и внимателно я претърси. Ценният тефтер беше бонус. Бе открила каквото търсеше в овехтял пътнически сак, избутан в дъното на гардероба, замаскиран — немного успешно — със стари броеве на „Нешънъл Джиографик“. В него беше натъпкано дамско бельо. Гащичките ѝ бяха най-отгоре. Тес ги прибра в джоба си и ги замени със сгънато жълто спасително въже. Никой нямаше да се изненада, ако открие въже в куфара с трофеи на един убиец и изнасилвач. Освен това то не ѝ трябваше.

„Тонто — рече Самотния рейнджър, — работата ни тук приключи.“

Тя пишеше — докато „Зайнфелд“ отстъпи екрана на „Фрейзър“, а „Фрейзър“ го преотстъпи на емисията местни новини (жител на Чикопи спечелил от лотарията, друг си счупил гръбнака, след като паднал от строително скеле, така че *равновесие* имаше) — самопризнания под формата на писмо. Щом стигна до пета страница, новините отстъпиха терена на една сякаш безкрайна реклама за Божественото прочистване. Дани Виера се гневеше: „Някои

американци ходят по нужда веднъж на два-три дена и само защото това състояние продължава с години, *те вярват, че е нормално!* Всеки лекар ще ви каже, *че не е така!*“

Писмото бе озаглавено ДО КОМПЕТЕНТНИТЕ ОРГАНИ и първите четири страници образуваха един-единствен абзац. В главата ѝ той звучеше като писък. Ръката ѝ отмаля, а химикалката, която намери в кухнята (с излющен позлатен надпис АВТОПРЕВОЗИ ЧЕРВЕН ЯСТРЕБ), пресъхваше, но слава Богу, Тес почти бе готова. Докато Малкия шофьор продължаваше да не гледа телевизия от табуретката си, тя започна с нов абзац отгоре на пета страница:

Няма да се извинявам за стореното от мен. Нито пък ще се оправдавам с невменяемост. Бях бясна и сбърках. Всичко е много просто. При други обстоятелства — имам предвид не чак толкова ужасни — бих могла да кажа: „Как няма да сбъркам, двамата си приличат като близнаци.“ Само че обстоятелствата не са други.

Мислех да изкупя своя грях, пишейки тези страници, заслушана в телевизора и във вятъра — не защото се надявам на прошка, а защото ми се струва грешно да съгрешаваш, без поне да сториш някоя добрина за равновесие. (На това място се сети за победителя от лотарията и мъжа, който си беше строшил гръбнака, но ѝ беше трудно да обяснява концепцията си, защото беше нечовешки уморена, на всичкото отгоре не знаеше доколко е уместно). Мислех да замина за Африка и да помагам на заразените от СПИН. Мислех да замина за Ню Орлиънс и да работя на доброволни начала в приют за бездомници или в безплатен стол. Мислех да замина за Персийския залив и да чистя птиците от петрола. Мислех да даря няколкото милиона долара, които съм заделила за старините си, на група, която се бори с насиетието срещу жени. В Кънектикът трябва да има такова сдружение, може би дори са няколко.

Но после си спомних какво казва по веднъж във всяка книга Дорийн Маркиз от Клуба по плетиво...

Това, което Дорийн повтаряше минимум веднъж във всяка книга, беше: „Убийците никога не забелязват очевидното. Изобщо не се съмнявайте, милички.“ И още докато пишеше за изкупление, осъзна, че това е невъзможно. Защото Дорийн беше абсолютно права.

Тес си беше сложила шапка, за да не остави косми, от които може да бъде извлечено ДНК. Беше си сложила ръкавици, които не свали даже докато караше пикапа на Алвин Стрелке. Още не бе късно да изгори самопризнанията в печката на Лестър, да се върне в значително по-хубавата къща на батко Алвин (тухлена къщурка, не от клонки) и да си замине за Кънектикът. Би могла да се върне у дома, където я чакаше Фрици. На пръв поглед всичко беше наред и вероятно щяха да минат няколко дена, преди полицията да я открие. Кое то със сигурност щеше да се случи. Защото, докато се е вторачвала в криминалогичните тънкости, не беше забелязала очевадната спънка — досущ като в романите си.

Очевидната спънка си имаше име: Бетси Нийл. Хубава жена с овално лице, несиметрични очи като в картина на Пикасо и бухнала тъмнокестенява коса. Тя я позна, даже ѝ поиска автограф, но това не беше важно. Важни бяха синините по лицето на Тес („Дано това не се е случило тук“ — беше казала Нийл) и това, че разпитваше за Алвин Стрелке, описа пикапа му и се сети за пръстена, когато Нийл отвори дума. „*Като рубин*“ — беше се съгласила Тес.

Нийл щеше да види репортажа по телевизията или да го прочете във вестника — това бе неминуемо при трима мъртъвци от едно семейство — и да отиде в полицията. Полицията щеше да стигне до Тес, Оттам щяха да проверят в картотеките за притежавано оръжие и да установят, че тя притежава револвер „Смит енд Уесън“ 38-ми калибър, познат още като Изстисквача на лимони. Щяха да го изземат, за да произведат пробни изстрели и да направят сравнения с куршумите, открити в трите жертви. А тя как щеше да се защити? Щеше ли да ги погледне с насинените си очи и да каже (с глас, хриплив от душенето на Лестър Стрелке), че го е загубила? Щеше ли да разправа същото даже след като откриеха мъртвите жени в канала?

Тес продължи да пише с чуждата химикалка:

... си спомних какво казва по веднъж във всяка книга Дорийн Маркиз от Клуба по плетиво: че убийците никога не забелязват очевидното. Освен това веднъж Дорийн откъсна страница от роман на Дороти Сейърс и остави на убицеца заредено оръжие, като го посъветва да предпочете достойния изход. Аз съм въоръжена. Брат ми Майк е единственият ми близък. Той живее в Таос, Ню Мексико. Предполагам, че ще може да ме наследи. Това зависи от правните последици на извършените от мен престъпления. Ако ме наследи, се надявам, че компетентните органи ще му покажат това писмо и ще му предадат моето желание да дари основната част от имуществото ми на организация, подпомагаща жени, жертви на сексуално насилие.

Съжалявам за Големия шофьор — Алвин Стрелке. Не той ме изнасили, а Дорийн е сигурна, че не е изнасилил и убил и онези жени.

Дорийн ли? Не, *тя*. Дорийн беше измислена. Ала Тес беше прекалено уморена, за да го поправа. Голяма работа — и без това приближаваше краят.

Не се извинявам за Рамона и за онзи боклук в съседната стая. По-добре че са мъртви.

Разбира се, същото се отнася за мен.

Прегледа страниците. Май не беше забравила нищо, затова написа името си — нейният последен автограф. Химикалката пресъхна на последната буква и Тес я остави.

— Нещо да добавиш, Лестър?

Отговори само вятърът, който разнесе студени течения и накара къщичката да заскърца.

Тес се върна в хола. Нахлузи шапката на главата на мъртвеца и пръстена на пръста му. Искаше да го заварят така. Върху телевизора беше поставена снимка в рамка. На нея Лестър и майка му стояха

прегърнати. Усмихваха се. Просто едно момче и майка му. Известно време Тес гледа снимката, после си тръгна.

42.

Почувства, че е редно да се върне в изоставения магазин, където ѝ се беше случило онова ужасно нещо, и там да довърши работата си. Би могла да поседи на буренясалия паркинг, да послуша как вятърът брули старата реклама (ХАРЕСВАШ ГО ХАРЕСВАТЕ), да поразсъждава за какво мислят хората в последните си мигове. В нейния случай вероятно щеше да е за Фрици. Сигурно Патси щеше да го прибере и в това нямаше нищо лошо. Котките бяха издръжливи същества. Много-много не се интересуваха кой ги храни и пои, важното беше купичката им да е пълна.

В този час бързо щеше да стигне до бензиностанцията с изоставения магазин, но разстоянието ѝ се струваше прекалено дълго. Бе адски уморена. Реши, че ще седне в пикапа на Ал Стрелке и ще го направи там. Само че не искаше да оплиска с кръв старателно написаните самопризнания, това ѝ се струваше крайно нередно предвид кръвопролитията, които се описваха там, затова...

Занесе в хола страниците от тефтера със синия кон на обложката, където телевизорът работеше (сега младеж с вид на престъпник продаваше подочистачка), и ги пусна в скута на Стрелке.

— Подръж ги, Лес.

— Няма проблем — отвърна Лестър. Тя забеляза, че част от болния му мозък съхне върху голото му рамо. Кое то беше добре.

Тес излезе във ветровитата нощ и седна зад волана на пикапа. Скърцането на пантата при затварянето на вратата ѝ се стори познато. Всъщност нищо странно: не беше ли чувала същото скрибуцане и преди? Да. Край бензиностанцията се беше опитала да се отплати на Големия шофьор с услуга за услуга: той щеше да ѝ смени гумата, за да може тя да се прибере вкъщи и да нахрани котарака си.

— Реших, че батерията му може да падне — промълви и се засмя.

Опря дулото на револвера в слепоочието си, сетне размисли. Подобни изстрели невинаги водеха до желания резултат. Искаше

парите ѝ да отидат за помощ на пострадали жени, а не за нея, докато вегетира в лечебно заведение за човешки зеленчук.

В устата беше по-добре. По-сигурно.

Езикът ѝ близна мазната цев, мерникът опря в твърдото небе.

„Поживях си добре — всъщност доста добре — и въпреки че накрая сбърках ужасно, може би то ще ми се прости, ако има живот след смъртта.“

Ала нощният вятър бе тъй упоителен. Навяваше ѝ сладки ухания през полуотвореното стъкло. Бе срамота да си отиде от този свят, но какъв избор имаше? Бе време за последно сбогом.

Тес затвори очи, придърпа спусъка и точно тогава Том заговори. Това бе непонятно, понеже Том се намираше в експедишъна, а експедишънът беше в двора на другия брат, на километър и половина оттук. Освен това гласът изобщо не приличаше на този, който приписваше на Том. Не приличаше и на нейния. Беше студен. А тя — тя беше захапала дулото на револвера. Изобщо не можеше да говори.

— *Тя поначало не е много добра детективка, нали?*

Тес извади от устата си Изстисквача на лимони.

— Кой? Дорийн ли?

Въпреки всичко беше потресена.

— *Кой друг, Теса Джийн? Откъде накъде да е добра детективка? Тя е измислена от старото ти „аз“. Нали така?*

По всяка вероятност беше така.

— *Дорийн вярва, че Големия шофьор не е изнасилл и убил другите жени. Нали това написа ти?*

— Аз — каза Тес. — Аз го вярвам. Просто бях уморена. И шокирана.

— *И също така виновна.*

— Да. Също така виновна.

— *Как мислиш, дали хората, които се измъчват от вина, разсъждават правилно?*

Не. Може би не.

— Накъде биеш?

— *Че си решила само част от загадката. Преди да я решиш цялата — ти, а не някаква клиширане стара детективка, — се случи едно злощастие.*

— Злощастие? Значи така го наричаш? — От много далеч Тес чу своя смях. Вятърът блъскаше в стената. Разхлабеният улук на къщата се удряше в стрехата от вятъра. Също като рекламата за „Севън-ъп“ в изоставения магазин.

— *Преди да си теглиш куршума* — продължи новият, непознат Том (звучеше все повече като жена), — *защо не помислиш за себе си? Само че не тук.*

— А къде?

Том не отговори на този въпрос, тъй като беше излишно. Вместо това я посъветва:

— *И да си вземеш тъпите самопризнания.*

Тес слезе от пикапа и се върна в къщата на Лестър Стрелке. Отиде в кухнята и започна да разсъждава на висок глас. Гласът на Том (който ставаше все повече като нейния). Дорийн май беше излязла в отпуска.

— *Ключът на Ал от къщата със сигурност е закачен на халката заедно с ключа за двигателя* — обясняваше Том, — *но да не забравиш кучето.*

Би било глупаво. Тес застана пред хладилника на Лестър. След като се разтършува, откри един хамбургер най-долу в дъното. Уви го в един брой на „Малките обяви на чичо Хенри“ и се върна в хола. Дръпна листовете хартия от скута на Стрелке — предпазливо, с ясното съзнание, че под страниците се крие онова парче плът, което я беше наранило; онова парче, заради което тази вечер беше убила трима души.

— Взимам ти хамбургера, но ти не се сърди. Правя ти услуга. Смърди на развалено.

— Кражба като капак на убийството — проточи Малкия шофьор с монотонния си глас на мъртвец. — Браво на теб.

— Млъквай, Лес! — отрязва го тя и си тръгна.

43.

„Преди да си теглиш куришума, защо не помислиш за себе си?“

Докато караше стария пикап по криволичещия, ветровит път към дома на Алвин Стрелке, тя се опита да помисли за себе си. Даже когато не беше в колата с нея, Том май се оказваше по-добър детектив, отколкото Дорийн Маркиз във върховна форма.

— *Ще бъда максимално кратък — каза Том. — Ако смяташ, че Ал Стрелке не играе роля в схемата — и то голяма роля, — значи си луда.*

— Разбира се, че съм луда — отвърна тя. — Иначе защо ще се залъгам, че съм го застреляла по погрешка, когато знам, че не е така?

— *В теб говори вината, не логиката — отбеляза Том. Звучеше влудяващо самодоволен. — Той не е бил невинно агънце, нито пък черно-бяла овца. Осъзнай се, Теса Джийн. Те са били не само братя, а партньори.*

— *Делови съдружници.*

— *Братята никога не са просто делови съдружници. При тях е по-сложно. Особено когато Рамона ти е майка.*

Тес зави по гладко асфалтираната алея на Ал Стрелке. Вероятно Том имаше право. Едно нещо й беше ясно: Дорийн и дружките й от Клуба по плетиво не си бяха имали работа с жена като Рамона Норвил.

Сензорната лампа се задейства. Кучето се разлая: *Ръф-ръф, ръфръфръф*. Тес изчака лампата да угасне и кучето да млъкне.

— Няма как да узная със сигурност, Том.

— *Няма как да си сигурна, докато не направиш оглед.*

— Дори да е знаел, другият ме изнасили.

За момент Том се умълча. Тес реши, че се е признал за победен. Тогава той проговори:

— *Когато един човек знае, че друг върши зло, но не го спре, двамата са еднакво виновни.*

— И пред закона ли?

— *И пред мен. Нека кажем, че само Лестър е причаквал, изнасилвал и убивал. Едва ли е така, но нека кажем, че е. Ако баткото е знаел и си е мълчал, значи си е заслужавал двата куршума. Даже куршумите са прекалено милостиво наказание. По-справедливо ще е да го набучат на нажежен ръжен.*

Тес уморено поклати глава и погали револвера на седалката. Оставаше един патрон. Ако го изхабеше заради кучето (така де, какво е още едно убийство между приятели), или трябваше да си търси друг револвер, или да се обеси. Но типове като Стрелке обикновено имаха огнестрелно оръжие. „Красота!“, както би се изразила Рамона.

— Ако той е знаел, да. Но не е редно да отнесеш куршума заради едно толкова голямо „ако“. Майката е друга работа, обиците бяха нужното доказателство. Но тук не разполагам с доказателство.

— *Сериозно?* — Гласът на Том стихна в шепот и Тес едва го чу.
— *Иди да провериш.*

44.

Кучето не се разля, когато тя изкачи стъпалата, но си го представи как я чака озъбено и настървено пред вратата.

— Губър? — Голяма работа, Губър^[1] не беше по-лошо от което и да е кучешко име. — Казвам се Тес. Имам хамбургер. Имам също револвер с един патрон. Сега ще отворя вратата. На твоето място ще предпочета месото. Окей? Разбрахме ли се?

Никакъв лай. Може би кучето подивяваше само от сензорни лампи. Или от апетитни крадли. Тес пробва един ключ, после друг. Не ставаха. Вероятно бяха от фирмения офис. Третият се завъртя в ключалката и тя отвори, преди да е загубила смелост. Представяше си булдог, ротвайлер или питбул със зачервени очи и разтворени челюсти, от които текат лиги. Вместо това видя териер, който я гледаше с надежда и махаше радостно опашка.

Тес пъкна оръжието в джоба на якето и погали кучето по главата.

— Божичко! Като си помисля, че се *страхувах* от теб.

— Не е трябвало — отвърна Губър. — Каж ми къде е Ал.

— Не питай. Искаш ли хамбургер? Предупреждавам те, че може да е с изтекъл срок на годност.

— Я го давай тука, маце.

Тес му отчупи голямо парче от хамбургера, след което влезе вътре, затвори и включи осветлението. Защо не? В края на краищата с Губър бяха сами.

Алвин Стрелке се оказа по-подреден от брат си. Подовете и стените бяха чисти, нямаше купчини от „Малките обяви на чичо Хенри“, на рафтовете даже се мяркаха книги. На няколко места бяха подредени керамични фигурки, на стената имаше огромна снимка на Момзила. Това ѝ се стори показателно, но едва ли можеше да мине за неопровержимо доказателство. За каквото и да е. „Ако имаше снимка на Ричард Уидмарк в прочутата си роля на Томи Удо, щеше да е друго нещо.“

— На какво се усмихваш? — попита Губър. — Ще ми кажеш ли?

— Ами не — отговори Тес. — Откъде да започнем?

— Не зная — каза Губър. — Аз съм само кучето. Ще ми дадеш ли още от онази вкуснотия?

Тес му отчупи още малко. Губър се изправи на задните си лапи и се завъртя два пъти. Тес се зачуди дали е с всичкия си.

— Том? Нещо да кажеш?

— *Откри гащичките си в къщата на малкия брат, нали така?*

— Да, и си ги прибрах. Те са разкъсани... а и да не бяха, никога не бих си ги сложила отново... но са си *мои*.

— *Какво друго намери освен куп дамско бельо?*

— В какъв смисъл друго?

Обаче нямаше нужда от пояснения. Въпросът не беше какво е намерила, а какво не е: чанта и ключове. Вероятно Лестър беше изхвърлил ключовете в гората. На негово място Тес щеше да постъпи така. Чантата беше друго нещо. Марка „Кейт Спейд“ много готина, а вътре бе пришита копринена лентичка с името й. Ако чантата заедно с принадлежностите не беше в къщата на Лестър и ако той не я беше изхвърлил в гората, къде бе тогава?

— *Гласувам за тук — обади се Том. — Хайде да се поразтърсим.*

— Месо! — извика Губър и пак направи пирует.

---

[1] Кучето Губър е герой от анимационен сериал на Хана-Барбара от 1970 г. Той притежава способността да надушва призраци. — Б.пр. ↑

45.

Откъде да започне?

— *Хайде де!* — подвикна ѝ Том. — *Мъжете държат повечето си тайни или в кабинета, или в спалнята. Дорийн може и да не го знае, но на теб ти е ясно. А в тази къща няма кабинет.*

Тес влезе в спалнята на Ал Стрелке (Губър вървеше по петите ѝ), където видя огромно двойно легло без излишни финтифлюшки. Надзърна под него. Нищичко. Канеше се да провери в дрешника, но пак се върна при леглото. Повдигна матрака. Погледна отдолу. След пет секунди — може би десет — изрече една-единствена дума със сух, безизразен тон:

— Джакпот.

Върху подматрачната решетка бяха наредени три дамски чанти. Тази в средата имаше кремава закопчалка, която Тес би познала навсякъде. Веднага я отвори. Вътре нямаше нищо освен книжни кърпички и молив за очна линия с хитроумна прибавка: гребенче за мигли, скрито в горния край. Копринената лентичка с името ѝ я нямаше. Била е отстранена внимателно, но тя забеляза мъничък прорез в хубавата италианска кожа, където шевовете са били разпорени.

— *Твоята ли е?*

— Знаеш, че да.

— *А моливът?*

— Такива моливи се продават в магазините в цяла Аме...

— *Твоят ли е?*

— Да. Моят е.

— *Сега убеди ли се?*

— Ами... — Тес преглътна. Чувстваше нещо, ала не бе сигурна какво. Облекчение? Ужас? — Ами да. Но *защо?* *Защо двамата?*

Том не отговори. Нямаше нужда. Дорийн може и да не беше в час (или не желаше да си признае, че е в час, защото нейните дружки в приключенията не обичаха страхотиите), но Тес беше. Защото Мама ги е чукала и двамата. Един психиатър би се изразил така: Лестър е

бил изнасилвачът, а Ал — фетишистът, който е участвал косвено. Даже не бе изключено да е помогнал за жените в тръбата на канала. Тес никога нямаше да узнае.

— *За да претърсим цялата къща, ще загубим време чак до сутринта — обади се Том, — но ти спокойно можеш да претърсиш докрай спалнята, Теса Джийн. Той вероятно е унищожил всичките ти принадлежности — сто на сто е нарязал кредитните карти и ги е изхвърлил в реката, — но ти си длъжна да провериш, защото твоето име ще отведе полицията до теб. Започвай с дрешника.*

Там Тес не намери нито кредитните си карти, нито други свои принадлежности, но все пак откри нещо. То бе сложено на най-горния рафт и тя се взря в него с нарастващ ужас: плюшено пате, което сигурно е било любимата играчка на някое дете. Едното око беше извадено, синтетичната перушина беше смачкана. На места патето беше проскубано, сякаш са го милвали хиляди пъти.

Върху протритата жълта човка имаше ръждивокафяво петно.

— *Дали е каквото си мисля?* — попита Том.

— О, Том, май че да.

— *Трупове в канала... възможно ли е единият да е бил на дете?*

Не, и двата не бяха толкова малки. Но може би каналът под Еленовия път не беше единственото депо за трупове на братята Стрелке.

— *Остави го пак на рафта. Нека полицията го открие. Сега се уверяваш, че той няма данни за теб в компютъра си. После се омитах оттук.*

Нещо студено и влажно близна Тес по ръката. Тя едва не изпищя. Губър я гледаше лъчезарно.

— Още месо — поиска си той и Тес му даде, после прошепна:

— Ако Ал Стрелке си има компютър, сто на сто е защитен с парола. И вероятно няма да е включен, за да се поровя в него на спокойствие.

— *Тогава го прибери и на път към къщи го изхвърли в проклетата река. Нека спи при рибите.*

Само че компютър нямаше.

На вратата Тес даде на Губър остатъка от хамбургера. Той вероятно щеше да го изповръща на килима, но това нямаше смути

Големия шофьор.

— *Доволна ли си, Теса Джийн?* — проговори Том. — *Доволна ли си, че не си отнела невинен живот?*

Навярно беше доволна, но сега бе изключено да се самоубие.

— А Бетси Нийл, Том? А Бетси Нийл?

Том не отговори... за пореден път нямаше нужда. Защото в крайна сметка Том бе тя.

Нали?

Не беше толкова сигурна. Пък и имаше ли значение, щом знаеше какво да предприеме? Колкото до това, че и утре е ден, Скарлет О'Хара имаше пълно право.

Най-важно беше полицията да научи за трупите в канала. Най-малкото, защото някъде имаше приятели и роднини, които още се чудеха. И защото...

— Защото плюшеният паток казва, че може да има още.

Това беше нейният глас.

Което беше добре.

46.

В седем и трийсет на следващата сутрин, след по-малко от три часа неспокоен, прекъсван от кошмари сън, Тес приготви компютъра си за работа. Само че не за писане. Сега изобщо не ѝ беше до творчество.

Неомъжена ли беше Бетси Нийл? По-скоро да. Тес не беше видяла халка на пръста ѝ онзи ден в кабинета ѝ (но може би ѝ беше убягнало), нито пък семейни снимки. Доколкото си спомняше, единствената снимка в кабинета ѝ беше на Барак Обама... а той вече е женен. Значи така — Бетси Нийл вероятно бе разведена или неомъжена. Сигурно името ѝ не фигурираше в телефонния указател. В такъв случай компютърът нямаше да ѝ е от полза. Тес би могла да отиде в „Стагър Ин“ и да я намери там... само че не ѝ се връщаше в дискотеката. Никога повече нямаше да стъпи там.

— Какво толкова се косиш? — подхвърли Фрици от прозореца.
— Поне провери телефонния указател за Коулич. А каква миризма подушвам от теб? Нима на куче?

— Да. Това е Губър.

— Предателка — с презрение я заклейми Фрици.

Откри кръгла дузина Нийловци. Имаше една Е. Нийл. Е. съкратено от Елизабет ли беше? Имаше начин да разбере.

Без капка колебание — за да не загуби събрания кураж, — Тес набра телефонния номер. Потеше се, усети сърцебиене.

Телефонът иззвъня веднъж. Два пъти.

Вероятно номерът не е неин. А на Едит Нийл. На Едуина Нийл. Даже на Елвира Нийл.

Три пъти.

А ако номерът е на Бетси Нийл, може да не е вкъщи. Сигурно е отишла на излет в планината Катскилс...

Четири пъти.

... или забива с някого от зомби-хлебарите, ха! Например със солокитариста. Сигурно пеят „Кой кого“ заедно под душа, след като

са...

От отсрещната страна вдигнаха и Тес моментално позна гласа.

„Ало, свързахте се с Бетси, но точно сега не мога да се обадя. Ще прозвучи сигнал и след него знаете какво да правите. Приятен ден.“

Аз имах кофти ден, много мерси, а снощи направо ми...

Сигналят прозвуча и думите се изляха, преди Тес да осъзнае какво говори:

— Ало, госпожице Нийл, обажда се Теса Джийн — авторката на кримитата за Уилоу Гроув. Видяхме се в „Стагър Ин“. Вие ми върнахте моя Томтом, а аз дадох автограф за баба ви. Забелязахте как са ме подредили и аз ви наговорих куп лъжи. Не беше гаджето ми, госпожице Нийл. — Тес заговори по-бързо, като се боеше, че лентата може да свърши, преди да е приключила... а тя страстно желаше да приключи. — Изнасилиха ме, което беше несправедливо, поисках да раздам справедливост... и... и трябва да поговорим, понеже...

Нещо изщрака и Тес чу гласа Бетси Нийл.

— Започни отново — каза тя, — но бавно. Току-що ставам и още съм сънена.

47.

Срещнаха се за обяд в градския парк на Коулич. Седнаха на една пейка близо до естрадата за оркестъра. Тес не беше гладна, но Бетси Нийл я накара да си вземе сандвич и тя задъвка настървено, което я подсети как Губър нагъваше хамбургера на Лестър Стрелке.

— Започни отначало — нареди Бетси. Тес си помисли, че тя е почти неестествено спокойна. — Започни отначало и ми разкажи всичко от игла до конец.

Тес започна с поканата от „Букс & Браун Бегърс“. Бетси Нийл почти не продума, само от време на време добавяше по някое „аха“ или „така значи“ за да покаже, че слуша. Докато разказваше, Тес ожадня. Добре че Бетси носеше две кутийки безалкохолно „Доктор Браун“. Тес жадно изгълта едната.

Когато свърши, минаваше един часът. Малцината, дошли да обядват в парка, се бяха разотишли. Две жени разхождаха бебета в колички, но те се намираха доста далеч.

— Дай да обобщим — каза Бетси Нийл. — Щяла си да се самоубиеш, но някакъв призрак глас ти е нашепнал вместо това да се върнеш в къщата на Алвин Стрелке.

— Да — отвърна Тес. — Където си намерих чантата. И изцапаното с кръв пате.

— А гащичките ти са били в къщата на малкия брат.

— Да, в къщата на Малкия шофьор. Сега са в експедишъна. Както и дамската ми чанта. Искаш ли да ги видиш?

— Не. А револверът?

— Той също е в колата. В него е останал един патрон. — Тя любопитно се взря в Нийл, като си мислеше: „*Момичето с очи от портрет на Пикасо*“ — Не те ли е страх от мен? Ти си единствената жива свидетелка. Или поне единствената, за която се сецам.

— Тес, седнали сме в градския парк. Освен това самопризнанията ти са записани на телефонния ми секретар.

Тес примигна. Още една подробност, за която не беше помислила.

— Даже ако някак си успееш да ме убиеш, без онези две майки да забележат...

— Вече не се наемам да убивам когото и да е. Тук или където и да било.

— Радвам се да го науча. Защото дори да се погрижиш за мен и касетката от телефонния ми секретар, рано или късно някой ще издири таксиметровия шофьор, който събота сутринта те е взел от дискотеката. А щом от полицията се доберат до теб, ще те освидетелстват и ще те уличат заради синините.

— Да. — Тес докосна най-страшната синина. — Така е. И сега какво?

— Първо, ще е разумно да не си показваш носа навън, преди хубавото ти лице отново да изглежда хубаво.

— Вече си измислих алиби за синините. — Сподели с Бетси историята, която беше съчинила за пред Патси Маклейн.

— Доста находчиво.

— Госпожице Нийл... Бетси... вярваш ли ми?

— О, да — разсеяно отвърна тя. — А сега ме чуй. Слушаш ли?

Тес кимна.

— Ние сме две жени, които са си устроили скромни пикник в парка, и в това няма нищо лошо. Но след днешния ден няма да се видим вече. Така ли е?

— Щом казваш — отговори Тес. Чувстваше мозъка си изтръпнал като челюстта си, след като зъболекарят ѝ инжектираше конска доза новокаин.

— Казвам. А ти трябва да скалпиш друго обяснение, в случай че ченгетата разговарят или с шофьора, който те е закарал вкъщи, или...

— Мануел. Казваше се Мануел.

— ... таксиджията, който те е закарал в „Стагър Ин“ събота сутринта. Едва ли някой ще те свърже със Стрелке, освен ако полицията не открие личната ти карта, но убийствата ще станат голяма новина и не можем да разчитаме, че разследването няма да те засегне. — Тя се наведе и чукна веднъж Тес над лявата гърда. — На теб разчитам то никога да не засегне мен. Защото не го заслужавам.

Не. Тя съвършено не го заслужаваше.

— Какво можеш да съчиниш за пред ченгетата, мила? Убедителна история, в която аз не фигурирам. Напъни се, все пак си писателка.

Тес мисли цяла минута, която Бетси ѝ отпусна.

— Ще кажа, че след срещата с читателите Рамона Норвил, ме е посъветвала да мина по Еленовия път за по-пряко — което е истина — и че там съм видяла „Стагър Ин“. Няколко километра по-нататък съм се отбила да вечерям, после съм решила да се върна и да се почерпя. Да послушам групата.

— Добре. Те се казват...

— Знам как се казват — прекъсна я Тес. Може би действието на новокаина отминаваше. — Ще обясня, че съм се запознала с едни мъже, че съм си пийнала доста и съм решила, че не бива да шофирам. Теб те няма в историята, тъй като не работиш вечер. Също така мога да кажа...

— Недей, това е достатъчно. Като загрееш, направо се развихряш. Само не украсявай много.

— Няма — обеща Тес. — Освен това е възможно изобщо да не се стигне дотам. Щом стигнат до Стрелке и техните жертви, ще търсят много по-различен убиец от миньонче, което пише книжки.

Бетси Нийл се усмихна.

— Да, бе, да. Не си никакво миньонче, което пише книжки, а зла кучка. — Тогавя видя стреснатото изражение на Тес. — Какво? Какво пък има сега?

— Нали ще успеят да свържат жените в канала с двамата Стрелке? Поне с Лестър?

— Той сложи ли си презерватив, преди да те изнасили?

— Ами! Не. Когато се прибрах, още бях оплескана със семето му. — Тес потрепери.

— Значи го е правил на голо и с другите. Доказателства ще има колкото искаш. Полицаяте ще съберат две и две. Стига тези лоши момчета наистина да са унищожили личните ти документи, би трябвало да ти се размине. Безсмислено е да се безпокоиш за нещо, което не зависи от теб, нали?

— Да.

— Колкото до това... нали не смяташ да се прибереш у вас и да си прережеш китките във ваната? Или да използваш последния патрон?

— Не. — Тес се замисли как сладко ухаеше нощният въздух, докато седеше в пикапа, захапала късата цев на Изстисквача. — Не, няма.

— Тогава е време да тръгваш. Аз ще поседя още малко.

Тес се изправи и отново седна.

— Има нещо, което трябва да знам. При това положение ти ми ставаш съучастничка. Защо рискуваш толкова много заради жена, която почти не познаваш? Жена, която си видяла само веднъж?

— Ще ми повярваш ли, ако ти кажа, че баба ми обича книгите ти и много ще се разочарова, ако влезеш в затвора за тройно убийство?

— Ни най-малко.

Известно време Бетси мълча. Вдигна кутийката си с „Доктор Браун“ и я остави.

— Много жени са жертви на изнасилване, нали така? Тоест ти не си уникална в това отношение.

Не, Тес не беше уникална в това отношение, но фактът, че го знае, не облекчаваше болката и унижението. Нито би ѝ помогнал да преодолее нервността, докато чака резултатите от изследването за СПИН, което скоро щеше да си направи.

Бетси се усмихна. В усмивката нямаше нищо любезно. Или хубаво.

— Докато говорим, жени по цял свят са изнасилвани. В това число и момичета. Някои от тях без съмнение си имат любими плюшени играчки. Някои ги убиват, някои оцеляват. От оцелелите колко според теб се оплакват в полицията?

Тес поклати глава.

— Аз също нямам представа — каза Бетси, — но зная какво пише в Държавния доклад за изследване на престъпността, защото проверих в Гугъл. Според изнесените данни шейсет процента от изнасилванията въобще не стигат до полицията. Три от всеки пет. На мен това ми се струва занижено, но кой знае? Извън часовете по математика е трудно да докажеш отрицателна величина. Всъщност невъзможно.

— Кой те е изнасилил? — попита Тес.

— Пастрокът ми. Бях дванайсетгодишна. Държеше нож пред лицето ми. Аз не помръдвах — бях адски уплашена, — но когато той свърши, изпусна ножа. Вероятно не нарочно, ала кой знае?

Бетси дръпна долния клепач на лявото си око. Сложи ръка под него и стъкленото око се изтърколи в дланта ѝ.

— Болката бе... просто неопишуема. Сякаш настъпваше краят на света. Кървах. Обилно. Майка ми ме заведе на лекар. Подучи ме да кажа, че съм тичала по чорапи и съм се подхлъзнала на пода в кухнята, защото тъкмо го била лъснала с восък. Била съм си избола окото в ръба на шкафа. Обясни ми, че лекарят щял да поиска да разговаряме насаме и че разчитала на мен. „Зная, че те е насилил — каза тя, — но ако хората разберат, ще обвинят мен. Моля ти се, миличка, направи каквото ти казвам и нищо лошо няма да ти се случи отново.“ Затова излъгах лекаря.

— И онова повтори ли се?

— Още три-четири пъти. А аз не помръдвах, защото ми беше останало само едно око. Слушай, приключихме ли, или не?

Тес понечи да я прегърне, но Бетси се отдръпна. „*Като дявол от светена вода*“ — помисли си Тес.

— Недей — прошепна Бетси.

— Но...

— Зная, зная, мучо грасияс, солидарност, вечна дружба, дрън-дрън-дрън. Не обичам да ме прегръщат и точка по въпроса. Приключихме ли, или не?

— Приключихме.

— Върви тогава. Изхвърли оръжието в реката, сега ти е на път. Изгори ли самопризнанията?

— Да. И още как.

Бетси кимна:

— Аз пък ще изтрия съобщението ти от телефонния си секретар.

Тес си тръгна. Погледна веднъж назад. Бетси Нийл седеше на пейката. Отново си беше сложила окото.

48.

В експедишъна на Тес ѝ хрумна гениалната мисъл да изтрие от джипиеса последните няколко пътувания. Натисна копчето и екранът светна. Том се обади:

— *Привет, Тес. Виждам, че поемаме на път.*

Тес изтри каквото искаше и изключи джипиеса. Нямаше да пътува, просто се прибираше вкъщи. А пътя щеше да намери сама.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.